

LITWAT
23633094 - 23631794

க. வளை வளை தாச் சென்

O

II

ஆர்த்தமு கள இத்துமதம் -

III

O

வொ லோ

கம்பளுதாசனோ

ஓர்க்கழன்
ஒந்துமதம்

வாணகி பதிப்பகம்

பெரும்பாலும் அனுபவ பூர்வமான உண்மை களைச் சொல்லுவதே என்னுடைய ஆசை.

மற்றக் கட்டுரைகளைப் போலவ்வாது, இந்து மதக் கட்டுரைகள் நிம்தியாக உட்கார்ந்து எழுதப்பட வேண்டும்.

அது மற்றவர்கள் சொல்லாததாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றால், எல்லாவற்றையும் படிக்கவும் வேண்டும்.

இப்போது நிறையப் படித்து வருகிறேன்; இனியும் தொடர்ந்து எழுதுவேன்.

எனது நூல்களை ஆழகாக வெளியிடும் வானதி பதிப்பகம் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இதனையும் ஆழகாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் வழக்கம்போல் இதனைத் தொகுத்துக் கொடுத்த, தம்பி இராம. கண்ணப்பனுக்கும், இதைப் படிக்கவிருக்கும் உங்களுக்கும் நன்றி!

14.11.73
‘கவிதா’
சென்னை-18

அன்பன்
கண்ணதாசன்

முன்னுரை

அர்த்தமுள்ள இந்து மதத்தின் இரண்டாவது பகுதி இது.

முதல் பகுதியில் சேராதவை அணைத்தும் இதில் அடங்கியுள்ளன.

தொடர்ச்சியாக மேலும் சில வாரங்கள் எழுதிய பின்னால் இதை வெளியிடலாமென்று கருதி இருந்தேன்.

ஆனால் ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையாவது, ஒவ்வொரு பகுதி வெளிவர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இந்நால் இரண்டாவது பகுதியாக வருகிறது.

இன்னும் சில மாதங்களில் மூன்றாவது பகுதி ஒன்றை வெளியிட ஆசை.

இந்து சமூகத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், அனுஷ்டானங்கள் ஆகியவற்றை, இன்னும் விரிவாக ஆராய்வதற்கே ‘கதிரில்’ எழுதுவதைக் கொஞ்ச காலம் நிறுத்தி வைத்தேன்.

இதிகாசங்கள்

வெளிகிக் வாழ்க்கையின் சகல பகுதிகளையும் உள்ளடக்கி, ஒரு பெருங்கதை எழுதக்கூடிய சக்தி இன்று எந்த எழுத்தாளருக்காவது உண்டா?

நாகரிகம் வளர்ந்துவிட்ட நிலையில், ஒரு நாட்டுக்கும் இன்னொரு நாட்டுக்கும் இடையே உள்ள தூரம் குறைந்து விட்ட நிலையில், பல நாட்டுக் கதைகளையும் படிக்கின்ற வாய்ப்பு அதிகப்பட்ட நிலையில், நம் முதாதையர்களைவிட நாம் அறிஞர்கள் என்று கருதுகின்ற நிலையில், சகவவிதமான குணாதிசயங்களைக் கொண்ட பல பாத்திரங்களை உருவாக்கி ஒரே கதையாக எழுதுகின்ற சக்தி இன்று யாருக்காவது உண்டா? எனக்குத் தெரிந்தவரை இல்லை.

நம்முடைய இதிகாசங்களை வெறும் கற்பணவக் கதைகள் என்றே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தக் கற்பணவக்கு ஈடு கொடுக்க உலகத்தில் இன்னும் ஒரு எழுத்தாளன் பிறக்கவில்லை.

பெருங்கதைகளும் அவற்றுக்குள் டப் கதைகளுமாக எழுதப்பட்ட நமது இதிகாசங்களின் பாத்திரப் படைப்புத்தான் எவ்வளவு அறிபுதம்!

அவை கூறும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள்தான் எத்தனை!

நம்பிக்கை

அவந்மபிக்கை

ஆணவம்

மீட்சி

காதல்

கற்பு

ராஜுதந்திரம்

குறுக்கு வழி

பொருளடக்கம்

1. இதிகாசங்கள்	...	9
2. சாதிகள்	...	16
3. வாசலில் ஆணோ நிற்கிறான்	...	23
4. ஒரு புதிய சிந்தனை	...	29
5. வரும் ஏற்றுக்கொள்; தரும் பெற்றுக்கொள்	...	37
6. நெஞ்கக்கு நிம்பதி; ஆண்டவன் சந்திதி	...	43
7. எனக்குத் தெரிந்தவரை...	...	49
8. வன்னுவர் ஓர் இந்து	...	58
9. கணவுகள்	...	65
10. சகுணங்கள்	...	71
11. ஏன் இந்த நம்பிக்கை?	...	79
12. இந்து மங்கையா	...	86
13. அங்காடி நாய்	...	93
14. ஆண்டாள், துமிழை ஆண்டாள்	...	99
15. ஆறியும் திருவும்	...	107
16. இன்றைய இளைக்குத்துக்கு	...	113

நட்பு

அன்பு

பணிவு

பாசம்

கடமை

— இப்படி வாழ்க்கையில் எத்தனை கறுகள் உண்டோ அத்தனையும் நமது இதிகாசங்கள் காட்டுகின்றன.

மகாபாரதத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

பொறுமைக்குத் தகுமன்.

துடிதுடிப்புக்குப் பீமன்.

ஆண்மைக்கும் வீரத்திற்கும் அரச்சனன்.

முத்தோர் வழியில் முறை முறை தொடர நகுவன், சகாதேவன்.

பஞ்சபூதங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்ட சக்தி மிக்க ஆண்மாவாக, பாஞ்சாலி.

உள்ளதெல்லாம் கொடுத்து, கொடுப்பதற்கு இல்லையே என்று கலங்கும் வள்ளலாகக் கர்ணன்.

நேர்மையான ராஜதந்திரத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கண்ணன்.

குறுக்குவழி ராஜதந்திரத்திற்கு ஒரே உதாரணமாகச் சுக்கிளி!

திய குணங்களின் மொத்த வடிவமாகக் கொரவர்கள்!

தாய்ப்பாசத்திற்கு ஒரு குந்தி.

நேர்மையான கடமையாளாக விதுரான்.

பாத்திரங்களின் சிருஷ்டியில்லை சம்பவங்கள் கருக்கொண்டு விட்டன.

இந்தப் பாத்திரங்களின் குணங்களை மட்டும் சொல்லி விட்டால் கதை என்ன என்பது தற்குறிக்கும் புரியும்.

இந்தக் கதை வெறும் ஆணவத்தின் அழிவை தகுமத்தின் வெற்றியை மட்டும் குறிப்பதல்ல.

வெளகிக் வாழ்க்கையிலும் ஒவ்வொருவருக்கும் பயன்படக்கூடிய படிப்பினை இருக்கிறது.

கதையின் இறுதிக் களமான குருஶோத்திரத்தில் கதையின் மொத்த வடிவத்திற்கும் தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது.

அதுவரை சொல்லி வந்த நியாயங்கள் தொகுத்து வழங்கப்படுகின்றன.

பகவத் கிணது, மகாபாரதக் கதையின் சுருக்கமாகி விடுகிறது.

அரசியல் சமுதாய நீதிக்கு அதுவே கைவிளக்காகி விடுகிறது.

கண்ணனை நீ கடவுளாகக் கருத வேண்டாம்.

கடவுள் அவதாரம் எடுப்பார் என்பதையே நம்ப வேண்டாம்.

பரந்தாமன், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வாழுவதற்கும் தெய்வத்துள் வைக்கப்பட்டவன் என்றே எண்ணிப் பார்.

கிணதையைத் தேவநீதியாக நீ ஏற்றுக் கொள்ள வில்லையென்றால், மனித நீதியாக உன் கண்முன்னால் தெரியும்.

கண்ணன் வெறும் கற்பனைதான் என்றால், கற்பனா சிருஷ்டிகளில் எல்லாம் அற்புத சிருஷ்டி, கண்ணனின் சிருஷ்டி

ஐழ்வினை பற்றித் தெரிய வேண்டுமா? — பாரதம் படி.

முற்பகல் செய்யின் பிறபகல் விளையுமா? — பாரதம் படி.

ஒன்றை நினைத்தால் வேறொன்று விளையுமா? — பாரதம் காட்டும்.

செஞ்சோற்றுக் கடனா? நன்றியறிதலா? — பாரதம் காட்டும்.

பெற்ற மகனைத் தன் மகன் என்று சொல்ல முடியாத பாசக் கொடுமையா? — குந்தியைப் பார்.

ரத்த பாசத்கால் உன் உள்ளம் துடிக்கிறதா? சொந்தச் சகோதரர்களை எதிர்த்துப் போராட வேண்டி

வருகிறதா? அப்போது உன்கு என்ன செய்வதென்று தோன்றவில்லையா?

- சிறையைப் படி.

ஏழூக்கும் பணக்காரனுக்கும் நட்பு இருக்க முடியுமா?

- கண்ணன் கறைக்கு உபக்கையான குசேவன் கனதையைப் படி.

விஞ்ஞானம் வளராத காலத்தில், போர்த் துறையில் எத்தனை வகையான ராஜதந்திரங்கள் இருந்தன.

அத்தனையும் ஒட்டுமொத்தமாக அறிந்துகொள்ள மகாபாரதம் படி.

ஒரு பாத்திரத்திற்கு ஒரு குண விசேஷம் என்றால், அதைக் கறையின் இறுதிவரையில் கொண்டு செலுத்திய கற்பணைச் சிறப்பை அளவிட வார்த்தைகள் இல்லை.

ராம கறைக்கு வா!

காதல் என்றால் என்ன என்பதைக் காட்டக் கூடிய இலக்கியம் அதற்குமேல் ஒன்றில்லை.

சகோதரப் பாசம் ராமலூக்கும், வட்சமணைலுக்கும், பரதலூக்குமிடையே முழு வடிவில் சதுராடுகிறது.

குணைப்போல் ஒரு நண்பன் கிடைத்தால், நான் இருந்த இடத்தில் இருந்தபடியே கோட்டைகளைப் பிடிப்பேன்.

அனுமானைப் போன்ற ஓர் ஸாழியன் கிடைத்தால், அவிலத்தையே விலைக்கு வாங்குவேன்.

சிறையைப் போன்ற ஒரு தேவைத் தீட்டுத்தால், கம்பணோடும் போட்டி போடுவேன்.

விபீஷணைப் போன்ற ஒரு நியாயவான் கிடைத்தால், இன்றைய ஜனநாயகத்திற்கு நான் மரியாதை செலுத்துவேன்.

பாரதத்திற்குக் கர்ணைனைப்போல் இதிலே செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிக்கும் கும்பகர்ணன், நன்றிகெட்ட உறவுகளுக்கு ஒரு சவால்!

கோசலையைப் போல் ஒரு தாயும், தசரதனைப் போல் ஒரு நந்தையும் யாருக்கும் அமைந்துவிட்டால், கொடிய வறுமைகூட தோன்றாது!

இவ்வளவு நல்வவர்களைக் கொண்ட ராம காறையை இரண்டே தியவர்கள் நடத்திச் செல்கிறார்கள்.

முதல் பகுதியைத் தள்ளிவிடுகிறாள் மந்தரை. இரண்டாவது பகுதியை ஏற்று நடத்துகிறான் இராவணன்.

ஆயிரம் நல்வவர்களுக்கு அவற்றையத் தர, இரண்டு மூன்று தியவர்கள் போதுமென்றது ராம காறை.

மந்தரையும், சூர்யப்பந்தையும், ராவணனுந்தாம் ராமலூக்குத் தெய்வ வடிவம் தருகிறார்கள்.

நிழல் அருமை வெயிலிலே நின்று அறியப் படுகிறது.

வைணவ இதிகாச சிருஷ்டி இப்படி வானோங்கி நிற்பது கண்டு, சௌவாகள் சிருஷ்டித்தத்தே முருகன் கறை அங்கே விலை;

இங்கே வேல்!

அங்கே ராமன்;

இங்கே முருகன்!

அங்கே ராவணன்;

இங்கே குருபத்மன்!

அங்கே ராவணனுக்குச் சில தம்பிகள்;

இங்கே குருபத்மனுக்குச் சில தம்பிகள்.

இரண்டிலும் ஏற்றதாழு ஒரே வகையான பாததிரப் படைப்புக்கள்.

(விவரமாகத் தெரிந்துகொள்ள திரு ரா.பி. சேதுப்பிள்ளையின் 'வேலும் வில்லும்' படியுங்கள்)

ஆயினும், வைணவர்களின் அற்புதக் கற்பணையைச் சௌவர்கள் வெவ்வ முடியவில்லை!

சௌவர்கள் பெரும்பாலும் நாமாவளியாகவே பாடி இருக்கிறார்கள்.

"ஏறுமய்வ ஏறி விளையாடும் முகம் ஒன்று" என்று இருக்கின்ற முகங்களுக்குக் கணக்குச் சொன்னார்களோ

தவிர, ஆழந்த தத்துவங்களை அதன்மூலம் உணர்த்த வில்லை.

ஆண்டாள் திருப்பாவையைப் படித்தாற்கூட நமக்கு மெய்சிலிருக்கிறது.

மனித ஆண்மாவின் தெய்வீக ராசத்தை அது மெய் சிலிருக்கக் காட்டுகிறது.

அங்கென்றியும், கடவுளைக் காதலனாக பாலிப்பது என்ற சம்பிரதாயத்தை முதலில் துவக்கியது வைணவந் தான்.

பிறகு சௌவமும் அதைப் பின்பற்றியது.

சௌவத்திலும், முருகனையும் பரமசிவனின் வேறு சில வடிவங்களையும், காதலனாகப் பாலிப்பது வழக்கில் வந்தது.

ஆனால், சக்தியையோ, பிற பெண் தெய்வங்களையோ காதலியாகப் பாலிப்பதாக இல்லை.

அங்கேயும் இந்துக்கள் பண்பாடு காத்தார்கள்.

காதல் என்பது பாசத்தின் முதிர்ச்சியாகவே காட்டப்பட்டது.

சில இடங்களில் காம உணர்ச்சி அதிகரித திருந்தால் அது பரிபூரண நிலையைக் குறிக்கும்.

ஆதிமூலத்தோடு இரண்டறக கலந்துவிட்ட தெய்வீக நிலையைக் குறிக்கும்.

வேறு எந்த மதத்தவரும், இந்துக்களைப் போல் இறைவனோடு நேரடியாகப் பேசுவதில்லை.

உனக்கு ஏன் மாடு என்றும், வீடு கிடையாதா என்றும், தாய் தகப்பன் இல்லையா என்றும், அதனால் தான் ஒருவன் வில்லால் அடித்தானா என்றும், ஏதோ நீண்ட நாள் பிரிந்திருந்த சொந்தக்காரர்களைக் கேட்பது போல, இறைவனைக் கேட்பவர்கள் இந்துக்கள்தான்.

இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் அதிக இடைவெளி யில்லாமல் சிருஷ்டித்தவர்களும் இந்துக்கள்தான்.

மூலமாக முளைத்தெழுந்தவனை உறவினன் ஆக்கிக் கொண்டவர்களும் இந்துக்கள்தான்.

காதல் வாழ்க்கையையும் திருமண வாழ்க்கையையும் கடவுளிடம் கண்டவர்கள் இந்துக்கள்தான்.

ஸ்தூலத்தை சிவமாகவும் ஆண்மாவை சக்தி யாகவும் கண்டவர்கள் இந்துக்கள்தான்.

கண்டசி ஏழைக்கும் கடவுளைச் சொந்தக்காரனாக அவனை ஆண்டியாகக் கண்டவாக்களும் இந்துக்கள்தான்.

அந்தத் தமிழக இந்துக்களிலே சௌவர்கள், முருகனைத் தமிழனாகக் கண்டார்கள்.

சௌவர்கள் அவனைத் தமிழனாகக் கண்டபோது வைணவர்கள் திருமாவைத் தமிழாலேயே அழைத்தனர்.

சௌவர்கள் 'மூர்ச்சகம்' என்று சொன்னால், வைணவர்கள் அதைத் தமிழில் 'திருவரங்கம்' என்று சொல்லுவார்கள்.

எவ்வாவற்றுக்கும் மேலாக, ஆண்மாவும் ஸ்தூலமும் ஆனந்தமாக ஆடிப் பாட வேண்டும் என்பதே இந்துக்களின் நோக்கமாக இருந்தது.

அந்த நோக்கத்தின் வடிவங்கள்தான் சௌவந்தராஜரும் வைணவக் கண்ணனும்.

ஏங்கே தொட்டாலும், எதைப் படித்தாலும், இந்துக்கள் உருவாக்கிய பாத்திரங்கள் நம்மை வெறும் அதை உலகிறுக் கொண்டு போகவில்லை.

வெளகிக் உலகத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

கதைகளைப் பொய் என்று சொல்லலாம்.

அந்தக் கற்பணையின் சிறப்பை வியக்காமலிருக்க முடியாது.

சொல்லப்போனால், அத்தகைய கற்பணை, உலகத்தில் இந்தப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளில், வேறு எவ்வளவுக்கும் கிடையாது.

2 சாதிகள்

“இந்து சமய வரவாற்றின் மிக ஆரம்ப காலத்தில் இந்து சமூகமானது பல நிலைகளாகப் பகுக்கப்பட்டு அமைந்திருந்ததையே விளக்கும் வகையில், சாதி முறையானது அமைந்திருந்தது. பழங்குடி மக்கள் என்ற அடிப்படையிலும், செய்தொழில் அடிப்படையிலும், சாதி முறையானது அமைந்ததில் ஏற்பட்ட குழப்பமானது கண்டிப்பான் நியதிகளில் ஒன்றாகப் பழங்குடி மக்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் பிரத்தியேகமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கான காரணமாயுள்ளது. சாதிமுறை அமைப்பிலுடைய சமூக அம்சத்தைப் பார்க்கும்பொழுது அந்த அமைப்பானது மனிதர்களால் உருவாக்கப்பட்டதே தவிர, அது தெய்வீக அமைப்பின் மர்மமாக அமைந்துவிட வில்லை. மக்களிடையே காணப்பட்ட உண்மையான வேற்றுமைகளுக்கு ஏற்பவும், இலட்சியமான வகையில் அமைய வேண்டிய ஒற்றுமைக்காகவும், மனித சமுதாயத்தினை நெறிப்படுத்தி அமைப்பதற்காகவே, சாதி முறையானது அமைக்கப்பட்டது.

மிகப் பெரியதோர் அமைப்பிலுடைய பல்வேறு அம்சங்களாகச் சமூகத்திலுடைய பல்வேறு பகுதிகளும் கருதப்பட்டது பற்றி. முதல் முதலாக ‘புருஷகுக்தம்’ எனும் நாலில் ஜாதிமுறை அமைப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. மனித சமுதாயமானது பல்வேறு உறுப்புகளுடன் கூடிய ஒரு முழுமைப் பொருளாகவும், அதனுடைய ஒவ்வொர் அங்கமும் தனக்கான பொறுப்புக் களையும் கடமைகளையும் சரிவர நிறைவேற்றுவதன் மூலமாகப் பிற அங்கங்களும் தம்முடைய பொறுப்புகளையும் கடமைகளையும் செவ்வனே நிறைவேற்றுவதற்கு உதவியும், பிற அங்கங்கள் தம்முடைய பொறுப்புகளையும் கடமைகளையும் செவ்வனே நிறைவேற்றி வரக்கூடிய

காரணத்தால், தன்னுடைய பொறுப்புகளையும் கடமைகளையும் செவ்வனே நிறைவேற்றும் வகையில், பல அம்சங்களும் ஒன்றை மற்றது இயல்பாகச் சார்ந்து அமையும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

இந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்ப்போமே யானால் முழுப் பொருளினுடைய தன்மையானது அதனுடைய பல்வேறுபட்ட அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அமைந்தும், முழுப் பொருளினுடைய நல் இயக்கத்திற்கு அதனுடைய பல்வேறு அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் இன்றியமையாததாகவும் உள்ளன. ஒரு சமூகத்திலுடைய நெவைகள் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் பணியாற்றி வரக்கூடிய பல பிரிவுகளுடனும் கூடிச் சமூகங்கள் அனைத்தும் அமைந்து காணகின்றன. பல்வேறு பிரிவுகளும் பொதுவானதோர் இலட்சியத்தை எய்தும் வகையில் செயலாற்றக்கூடிய காரணத்தால், அவற்றி எடுத்தே ஒற்றுமையுணர்வும் சமூக சீகோதரத்துவமும் நன்கு மருவுகின்றன. முதல் பிரிவாகப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சிக்காகவும் ஆன்மீகத்தின் உயர்வுக்காகவும் முதலாவது பிரிவில் ஈடுபட்டவர்களையும், இரண்டாவது பிரிவாகப் போர்த்துறையிலும் அரசியலிலும் ஈடுபட்டுள்ள வர்களையும், மூன்றாவது பிரிவாகப் பொருளாதாரத் துறையிலும் வர்த்தகத்திலும், வாணிபத்திலும் ஈடுபட்டு உள்ளவர்களையும், நான்காவது பிரிவாகத் தேர்ச்சி பெறாத தொழிலாளிகளையும் உழைப்பாளரிகளையும் கொண்டு ஆக இந்த நான்கு பிரிவுகளையும் கொண்டு, சாதி அமைப்பானது அமைந்தது.

மனித வாழ்க்கையினுடைய பல்வேறு கடமைகளும் மிகத் தெளிவான வகையில் புகுதப்பட்டும், அவற்றினுடைய பிரத்தியேகமான இயல்புகளும், எவ்வகையில் அவை பிறவற்றுடன் ஒருங்கே இயங்கினால் அதன் விளைவாக நிறைவு காண முடியும் எனும் நோக்குடன், அவை ஒவ்வொன்றினுடைய சிறப்பியல்புகளும் தெளிவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. ஒவ்வொரு சாதிக்கும் சமூகத்தில் ஆற்ற வேண்டிய குறிப்பாக ‘பணியும்,

கடமையும்' அது அனுசரிக்க வேண்டிய நியதியும், அதற்கான தனிப்பட்ட பாரம்பரியமும் உள்ளன. உணவியல் பற்றியும், திருமண இயல் பற்றியும் சில முறைகளைக் கையாண்டும், ஓரளவு பரம்பரை வழிவந்த பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொண்டும் பல்வேறு பிரிவுகளும் ஒன்றுக்கொன்று இயைநு ஒற்றுமையுடன் கூடி வாழ்ந்து வரக்கூடிய ஒரு கூட்டு நிறுவனம் போன்றதுதான். சாதிமுறை அமைப்பு ஆகும்.

ஒவ்வொரு பிரிவும் பிற பிரிவுகளுடைய ஈடுபாடும் தலையீடுமின்றித் தனிப்பட்ட வகையில் தமிழ்நடைய இலட்சியங்களையும் குறிக்கோள்களையும் எய்தும் முயற்சியில் பூரண சுதந்திரமுடனும், சுயேச்சையாகவும் இயங்குவதற்குக் கூடிய வழிவகைகள் உள்ளன. பல்வேறு சாதிகளிடையே பல்வேறுபட்ட கடமைகளும் முழு அமைப்பினுடைய ரீதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவே அனைத்தும் கருதப்பட்டன. வேத நூல்களில் காணக்கூடிய உயரிய கருத்துகளைப் பிறகுக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டிய குருவினிடத்துக் காணப்பட வேண்டிய மன்றங்களும் அமைதியும், போர்க்களத்தில் சமர்ப்பியும் வீரனுடைய வீரமும் திறனும், வர்த்தக வாணிபத்தில் ஈடுபட்டுள்ள வருடைய மன நேரமையும், தொழிலாளியின் பொறுமையுணர்வும் உழைப்புத் திறனும், இவையளங்களும் சமுதாயத்தின் நலவளர்ச்சிக்கு வழிகோலுகின்றன. இந்த அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் தனிப்பட்டதொரு நிறைவுநிலை என்பது ஒன்று உண்டு."

— மேலே நீங்கள் படித்தது டாக்டர் ராதா கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய கருத்துரையாகும்.

'இந்து தர்மமும் வாழ்க்கையும்' என்ற நூலில், அவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

அவரது தெளிவான கருத்தை அறிந்துகொள்ள முடியாதவாறு, அந்த நூலை மொழிபெயர்த்தவர் கொடுமையான தமிழைக் கையாண்டிருக்கிறார். ஆயினும்,

அவருடைய தமிழைப் பொன்றும் மொழிபெயர்த்து ஓள்ளு புரிந்து கொண்டேன்.

"சாதிப் பிரிவு என்பது நாட்டுக்குத் தேவையான நான்கு அம்சங்களைக் கொண்டது" எனகிறார் ராதா கிருஷ்ணன்.

1. ஆன்மிகத் துறை

2. அரசியல், போர்த்துறை

3. வாணிபம் - தொழில்துறை

4. தொழில்களை இயக்கும் தொழிலாளிகள் துறை.
— இவை பிரம்ம, சுத்திரிய, வைசிய, குத்ர என நான்கு வருணங்களாக அமைக்கப்பட்டன என்பது டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணனின் வாதம்.

அவர் மட்டுமல்லாது, இந்து மதச் சாஸ்திரங்களின் வாதமும் அதுதான்.

காழ்ப்புணர்ச்சியின்றி, ஆத்திரமின்றி, நத்துவ ரீதியாக இதை நாம் ஆராய வேண்டும்.

மேற்கண்ட நான்கு பிரிவுகளையும், சாதிப் பிரிவுகள் என்று அழைப்பதை நான் ஒப்புக் கொள்வதில்லை.

ஒவ்வொரு வருணத்துக்குள்ளும் பல்வேறு சாதிகள் இருக்கின்றன. ஆகவால், இந்த நான்கு பெரும் பிரிவுகளும் சாதிப் பிரிவுகள் ஆகமாட்டா.

முதலில், இந்த நான்கு பிரிவுகளும் ஏற்படுத்தப்பட்ட நோக்கத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சமுதாய வாழ்க்கையையே நான்கு அங்கங்களாகப் பிரித்து, ஒன்றை ஒன்று அழூசரித்து வாழும் முறையை இந்துமதம் உருவாக்கியது.

ஆன்மிகத் துறையில் ஈடுபட்ட முதற் பிரிவினர், எல்லோருக்கும் கடவுள் நம்பிக்கையை உண்டாக்கவும், நீதி நியாயங்களைப் போதிக்கவும், வழி காட்டவும் உருவாக்கப்பட்டனர்.

இரண்டாவது பிரிவினர், அரசியலில் ஈடுபடவும், நாட்டை நிர்வகிக்கவும், பகைவரிடமிருந்து நாட்டைக் காக்கவும் உருவாக்கப்பட்டனர்.

மூன்றாவது பிரிவினர், வாணிபம் நடத்தவும், பொருள்டிடி நாட்டின் செல்வத்தை வளர்க்கலும் உருவாக்கப் பட்டனர்.

இந்த மூன்று துறைகளிலும் பயிற்சியற்றவர்கள், டெல் உழைப்பாளிகளாக இருந்து தொழில்களை இயக்கவும், கட்டடங்கள் கட்டவும் பயணபடுத்தப்பட நான்காவது பிரிவினரானார்கள்.

இந்த நான்கு பிரிவுகளுக்குள்ளேயுமே, அன்றைய மொத்த சமுதாயமே அடங்கி விடுகிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

நாகரிக உலகத்தின் விஞ்ஞான வளர்ச்சி தோன்று முன்பு நாடுகள் எந்த நிலையில் இருந்தனவோ, அந்த நிலையைக் கணக்கீடுத்தே இந்தப் பிரிவுகள் வருக்கப் பட்டன.

அந்தநாளில் பிரம்மப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன் ஆன்மிகத் துறையில் மட்டுந்தான் ஈடுபட்டான்.

ஈத்திரியன் அரசியலிலும் போரிலும் மட்டுந்தான் ஈடுபட்டான்.

வைசியன் வாணிபத்தில் மட்டும்தான் ஈடுபட்டான்.

(குத்திரன் என்றால் 'இழிமகன்' என்று இந்து மதம் கறுவதாக ஒரு பொய்யான வாதம் பலருடைய மனத்தைப் புண்படுத்தியிருக்கிறது.)

இந்து மதத்தையோ, 'குத்திரன்' என்ற வார்த்தையையோ சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத எவ்வோ இட்டுக்கூடி உரைத்த உரை இனு.

'குத்திரம்' என்றால், இயக்கப்படுவதற்கான 'இலக்கணம்' என்று பொருள்.

'குத்திரன்' என்றால் 'இயக்குகிறவன்' என்று பொருள்.

(குத்திரதாரி என்ற வார்த்தையின் மருத அரு.)

ஆக அந்த நாண்யச் சமுதாய அமைப்பினைப் படி, இந்த நான்கு வருணங்கள் பிரிக்கப்பட்டன.

காலங்களால் சமுதாய அடிப்படை மாறி, அவரவர் ஏற்றுக் கொண்ட பணிகளும் மாறிவிட்டன.

மேற்கூறிய நான்கு பெரும் பிரிவைச் சேர்ந்தவர் களும் எவ்வாத் தொழில்களிலும் காணப்படுகிறார்கள்.

ஆன்மிகத் துறையில் அனந்தராம திட்சிதர் மட்டும் இல்லை; கிருபானந்தவாரியாரும் இருக்கிறார்.

அரசியலில் காமராஜர் மட்டும் இல்லை; ராஜாஜீயம் இருக்கிறார்.

வாணிபத் துறையில் ஈடுபடாத சாதிகளே இல்லை.

அதுபோல டெல் உழைப்பிலும் எவ்வாப் பிரிவினரும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, இந்து சமயம் தோற்றுவித்த வருணங்களின் நோக்கம் அடிப்பட்டுப் போய்விட்டது.

தாங்கள் மேற்சாதி என்று உயாந்த மனப்பான்மை கொண்டவர்களும், தாங்கள் கீழ்ச்சாதி என்ற தாழ்வு மனப்பான்மைக் கொண்டவர்களும், இன்று வெகுவாகக் குறைந்து விட்டார்கள்.

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே

என்றபடி, ஹரிஜன் ஒருவர் கலெக்டராக இருக்க அவருக்குக் கீழே பிராமணர் ஒருவர் தாசில்தாராக இருப்பது இன்று சர்வ சகூஹ்.

இந்துமதம் பிரிவுகள் தொழில் நோக்கம் மட்டுமே கொண்டவை.

ஆகவே இன்றைய மாறுதல்களையும் வளர்ச்சி யையும் இந்துமதம் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்கிறது.

தீண்டாமை என்பதும், தாழ்ந்தவன் உயர்ந்தவன் என்பதும், வெறுப்பின் அடிப்படையிலே தோன்றிய சாதிப் பிரிவுகளாக இந்து மதத்தின் மூல வேதங்கள் எவ்வழும் கூறவில்லை.

நாடார், முதலியார், நாயக்கர், செட்டியார் என்ற சாதிப் பெயர்களைவாம் அந்த நாளில் ஒவ்வொரு தற்றையில் பங்காளிகளாக இருந்தவர்கள், தங்களுக்கு இட்டுக் கொண்ட பட்டப்பெயர் அல்லது குடும்பப் பெயர்களே!

இந்தச் சாதிப்பெயர் எனதையும் இந்து வேதங்களில் காண முடியாது.

காலப்போக்கில், அவ்வப்போது தோன்றிய உபங்யாசிகள், அவரவர் மனப்போக்கின்படி உருவாக்கிய பேதங்களே அன்றி, இவை இந்து மதம் உருவாக்கிய பேதங்களால்ல.

இன்றைய சமுதாய அமைப்பின்படி, இந்த நான்கு வருணங்களைத் தொழில் முறையில் பிரிக்க முடியாது.

காலத்தைக் கொண்டு கவிதையை அராய்வது போலத்தான் மதத்தையும் அராய வேண்டும்.

அந்தாளைய சமுதாய அமைப்புத்தான் எந்தாளும் இருந்தாக வேண்டும் என்று இந்துமதம் வற்புறுத்தவில்லை.

ஆகவே வெறுப்பின்மீது கட்டப்பட்ட எந்தக் கட்டடமும், இந்து மதத்தால் உருவாக்கப்பட்டதல்ல என்பது உறுதி.

இந்த பேதங்களை உருவாக்கியவர்கள், தீண்டாஸமைய உருவாக்கியவர்கள், முற்பிரிவினர்கள்தான் என்ற பொய் வாதத்தைத் தகர்க்க, அதே பிரிவினர்தான் அவற்றை ஓழிப்பதிலும் ஈடுபட்டார்கள் என்பதை தேசிய போராட்ட காலத்தில் நாம் கண்டிருக்கிறோம்.

இடைக் காலத்தில் வந்த சாதிகள், நம் தலைமுறையிலேயே மறையத் தலைப்பட்டிருப்பது, 'நாம் நல்ல காலத்தில் வாழ்கிறோம்' என்பதைக் காட்டுவதோடு, இந்து மதத்தின் மீது சமத்தப்பட்ட களங்குத்தையும் துவாத்து வருகிறது.

3 வாசலில் அமினா நிற்கிறான்

தமிழர் ஒருவர் வண்டன் நகருக்குச் சென்றார். காலையில் குளித்துவிட்டுக் கட்டுக்கட்டாக விழுதி பூசினார்.

அதை பார்த்த ஓர் ஆங்கிலேயர் அவரிடம் கேட்டார்:

"ஏன் இப்படிச் சாம்பலை அள்ளி நெற்றியில் பூசுகிறீர்கள்?"

தமிழர் பதில் சொன்னார்:

"இந்த உடம்பு என்றாவது ஒருநாள் சாம்பலாகப் போகிறது என்பதை நாங்கள் தினமும் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறோம். அதன்மூலம் கேட்ட புத்தி விவகிவிடுகிறது."

ஆங்கிலேயர் திகைத்துப் போனார்.

அன்று முதல் இந்து மதத்தைப் பற்றி அராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கினார்.

இன்றும் வண்டனில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்தத் தமிழர் எனக்குச் சொன்ன செய்தி இது.

யாக்கை நிலையாமையை இந்து சமய தத்துவ ஞானிகள் அடிக்கடி கூறி வந்திருப்பது, மனிதனை விரக்தி யடையச் செய்வதற்கு அல்ல.

வாழ்க்கையில் ஒரு தொரியத்தை உண்டாக்குவதற்கே.

விட்டுவிடப் போகுதுயிர்; விட்ட வடனே உடலைச் கட்டுவிடப் போகின்றார் கற்றத்தார்

— என்று பட்டினத்தார் மரணத்தைச் சுட்டிக் காட்டியது, ஒருநாள் மரணம் வரப் போகிறது என்பதை உணர்ந்து அதுவரை வாழ்க்கையை நேர்மையாக நடத்துமாறு செய்வதற்கே.

இந்த ஞானம், ஒவ்வொரு சராசரி மனிதனுக்குக் கூட ஒருநாள் வருகிறது.

ஏதாவது ஒரு சாவு வீட்டுக்குப் போகும்போது, “நாமும் சாகத்தான் போகிறோம்” என்ற எண்ணம் வருகிறது.

அதையே ‘மயான வெராக்ஷியம்’ என்பார்கள்.

“காயமே இது பொய்யடா, காற்றடைத்த பையடா” என்று பாடியவர், இறைவன் படைத்த உடலை அவமானப் படுத்துவதற்காகப் பாடவில்லை.

‘பொய்யான இந்தக் காயத்தைக் காப்பாற்ற, நீ பொய் சொல்லாதே, நீ திருடாதே, பிறரை ஏமாற்றாதே’ என்று எச்சரிப்பதற்காகப் பாடினார்.

இந்த உயிர் இறைவன் கொடுத்த கடன்.

இந்த உடல் இலவசமாகக் கொடுத்த பரிசு.

தலை வழுக்கை விழுவதோ, ரோமம் நரைப்பதோ, பல் விழுவதோ இறைவன் நமக்குப் போடும் ஞாபகக் கடிதம்.

‘நீ கையெழுத்துப்போட்ட பத்திரம் காலாவதி யாகிப் போகிறது.

கடனைக் கட்டுவதற்குத் தயாராகிக் கொள்.

உன் உயிரை நான் ஜப்தி செய்யப் போகிறேன்.’

— என்று இறைவன் நம்மை எச்சரிக்கிறான்.

உயிரை ஜப்தி செய்வதற்காக, அமீனா எப்போதும் வாசலில் நிற்கிறான் என்பதை, நமது சித்தர்களும், ஞானிகளும் கூட்டினார்கள்.

அந்த அமீனாவுக்கு யமன் என்றும், கூற்றுவன் என்றும் பெயர் கொடுத்தார்கள்.

உடலின் நிலையாண்மையை மனிதன் உணர்ந்து கொண்டிருந்தால், கூடுமானவரை அவன் மனத்தில், நானையம், நேரமை, இரக்கம், கருணை எல்லாம் வளர்ந்து விடுகின்றன.

சாவதற்குள் வாழ்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை வருகிறது.

துங்பங்களை அவட்சியப்படுத்தும் சக்தி வருகிறது.

அவ்வது சாவதற்குள் நன்றாக உழைத்துக் கூடும்பத்திற்கு ஒருவழி செய்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் வருகிறது.

யாக்கை நிலையாண்மையை மறந்தவர்கள், எப்படி யாவது சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று அலைந்து, சம்பாதித்த பணத்தைத் தாங்கள் அனுபவிக்காமலே மாண்டு போகிறார்கள்.

மரணத்தின் மகத்தான் சக்தியை மரணம் வருமின்பே மனிதனை அறிந்துகொள்ளச் செய்வது, இந்து சமய வாதிகளின் தோக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

எதையும் அளவோடும் நியாயமாகவும் பகிர்ந்து அனுபவிக்கும் உணர்ச்சிக்கு இது அடித்தளம்.

ஆவியோடு காயம் அழிந்தாலும் மேதினியில் பாவின்று நாம், படையாதே ! — மேவியசீர் வித்தாரமும் கட்டுபும் வேண்டா மட்செந்துசே ! செத்தாரைப் போலத் திரி !

இப்பிற்பை நம்பி இருப்பாரோ ? நெஞ்சகமே ! வைப்பிருக்க வாயில் மனைஇருக்கச் — சொப்பனம்போல்

விக்கிப்பற் கிட்க்கண் மெத்தப்பஞ் சிட்டு அப்பைக் கக்கிச் செத்துக் கொட்டக் கண்டு !

ஒன்பதுவாய்த் தோல்பைக்கு ஒருநாளைப் போலவே அங்குவைத்து நெஞ்சே அலைந்தாயே ! — வன்கழுக்கள்

தத்தித்தத் திச்செட்டை தட்டிக்கட்ட டிப்பிட்டுக் கத்திக்குத் தித்தின்னக் கண்டு !

முதற்சுக்கு அழுதாட்டும், மெய்குழலார் ஆசை நடுச்சங்கம் நலவிலங்கு யூட்டும் — கடைச்சங்கம் ஆம்போ ததுவாதும், அம்மட்டோ ? இம்மட்டோ ? நாம்பழி வாழ்ந்த நலம் !

எத்தனைநாள் கூடி எடுத்த சரிம் இவை !
அந்தனையும் மன்றின்ப தல்லவோ — வித்தகளார்
காலைப் பிழுத்துமெள்ளக் கங்குப்பகல் அற்றிடத்தே
மேலைக் குடியிருப்போ மே ?

இருப்பதுபொய் போவது யெப் என்றெண்ணி நெஞ்சே !
ஒருத்தருக்கும் தீங்கிளை யுன்னாதே—பருத்ததொந்தி
நம்பதென்று நாயிருப்ப நாய்ந்திகள் பேய்க்கழுகு
தம்பதென்று தாயிருக்கும் தான் !

— இவை பட்டினத்தார் பாடல்கள்.

காயம் நிலையாண்மையைப் பற்றிப் பாடிப்
பட்டினத்தார் வாழ்க்கையில் விரக்கியடைந்த நிலையைவ
தான் பாடினார் என்றாலும், அந்தச் சிந்தனை வந்த
பிறகுதான், அவருக்கு அனுமதி வந்தது என்பதை, அவரது
வாழ்க்கையிலிருந்து காணுகிறோம்.

"செத்தாரைப் போலே திரி," என்று அவர்
சொன்னது பற்றில்லாமல் வாழ்ச் சொன்னதாகும்.

அதே நேரத்தில், ஆலியும் காயமும் அழிவு
தென்றாலும், பாலி என்ற பெயரைப் படைக்கக்கூடாது
என்று அவர் கூறுவது கவனிக்கத் தக்கது.

வாழ்க்கைக்கு மூன்று சங்குகள் என்கிறார்
பட்டினத்தார்.

முதல் சங்கு பாலூட்டுகிறது, குழந்தையாக
இருக்கும்போது.

இரண்டாவது சங்கு திருமணத்தின்போது
ஊதப்படுகிறது.

மூன்றாவது சங்கு மரணத்திற்குப் பிறகு
ஊதப்படுகிறது.

அதிலும் வார்த்தைக்கோடு அழகாக விளையாடு
கிறார் பட்டினத்தார்.

சங்கம் என்ற வார்த்தை சங்கையும் குறிக்கும்;
சங்கமம் ஆவதையும் குறிக்கும்.

'முதற்சங்கம் அமுதாட்டும்' என்பது, சங்கு பால்
கொடுப்பதைக் குறிக்கிறது.

'மொய்குழலார் ஆசை நடுச்சங்கம்' என்பது, ஆண்
பெண் உறவு நடுவிலே சங்கமமாவதைக் குறிக்கிறது.

'கடைச்சங்கம்' என்பது கடைசியில் மரணத்தில்
சங்கமமாவதைக் குறிக்கிறது.

"இவ்வளவுதான் நாம் பூமியில் வாழுந்த
வாழ்க்கை" என்கிறார் பட்டினத்தார்.

'இந்த உடல் நமக்கே சொந்தம்' என்று
நாயிருக்கிறோமாம்.

'நாயும் நரியும், பேயும் கழுகும், தாம் ஒரு நாள்
இதை உண்ணப் போகிறோம்' என்று காத்துக்
கொண்டிருக்கின்றனவாம் !

**நிலையாத இந்த உடம்பின் மீது எவ்வளவு
மோகம்; எவ்வளவு வருணானங்கள்!**

இந்த உடம்பும் அழகும் பொய்யென்று
நினைப்பதில் என்ன வாபஸ் என்று நீங்கள் கேட்கக் கூடும்?

அளவுக்கு மின்சிய பற்று அடிப்பட்டுப் போவது,
முதல் வாபஸ்.

கடற்பாம்பின் கால்கள் போல் ஆஸ்கள் திசை
தோறும் பரவாமல், சிடைத்த வரைக்கும் நிம்மதி என்று
வருவது, இரண்டாவது வாபஸ்.

அதனால்தான் இந்துக்கள், பிற மதத்தவரைப்
போல், இறந்தவர் உடலைப் புதைப்பதில்லை; எரித்து
விடுகிறார்கள்.

இந்த உடம்புக்கான தவணை முடிந்துவிட்டது;
அது சாம்பலாகி விடுவதுதான் நியாயம். அதைப் புதைத்து

வைத்து, இன்றும் அது இருப்பது போன்ற பிரஸ்மயை உண்டாக்கக்கூடாது என்று இந்துக்கள் கருதுவார்கள்.

புதைப்பட்ட உடலுக்கு, அது புதைக்கப்பட்ட இடம் சொந்தமாகி விடுகிறது.

எரிக்கப்பட்ட உடலுக்கு, எது சொந்தம்?

"காதற்ற ஊசியும் வாராது காண் கண்டவழிக்கே" என்றார்கள்.

இறந்த உடலுக்கு, என் ஆறடி நிலத்தைச் சொந்த மாக்க வேண்டும்?

அது சாம்பலாகிக் கரைந்து போவதுதான் முறை என்று நம்பினார்கள்.

தங்களைத் தாங்களே சரிபார்த்துக் கொள்ள நமது தத்துவ ஞானிகள் வற்புறுத்திய நிலையே யாக்கை நிலையாயை.

"அய்னா வாசலில் நிற்கிறான்"

"இறைவனிடம் வாங்கிய கடன்னத் திருப்பிக் கடடத் தயாராக இருங்கள்."

4

ஒரு புதிய சிந்தனை

ராமகிருஷ்ணா மிஷனைப் போல, உத்திரப் பிரதேசம் ஷாஜஹான்பூரில் ஸ்ரீராம சந்தர மிஷன் என்று ஒன்று இருக்கிறது.

இதனுடைய ஸ்தாபகர் மகாத்மா ஸ்ரீராம சந்தரஜி ஆவார்கள்.

அவர்களைப் பற்றிய விவரங்களோடு, அவர்கள் எழுதிய 'சத்யோதயம்' என்ற புதக்கத்தின் தமிழாக்கம் ஒன்றையும், சேவத்தைச் சேர்ந்த நண்பார் திருவேங்கடம் என்பார் எனக்கு அனுப்பியிருந்தார்.

இந்து மதத்தில் அவர் ஒரு புதிய மார்க்கத்தை உபதேசிக்கிறார்.

எனக்குத் தெரிந்துவரை இந்த மார்க்கம் மற்றவர் கள் சொல்லாத ஒன்றாகும்.

விக்கிரக ஆராதனையை வெறும் ஸ்தால ஆராதனை என்று வருணித்து, அது மனத்தின உள் நோக்கத்தை அதிகமாகப் பூர்த்தி செயல்தில்லை என்று சிவர் கூறியிருக்கிறார்கள்.

வெறும் ஸ்தால வழிபாட்டில் சிக்கியவர்கள் பெரும் ஆண்மிகப் பயிற்சியைப் பெற்றதில்லை என்று அவர்கள் வாதிக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீராம சந்தரஜியும் அதைத்தான் கூறுகிறார் என்றாலும், மற்றவர்கள் கூறாத புதிய கருத்துகளையும் கூறுகிறார்.

கோஷடி பஜனைகளைப் பற்றி அவா கூறும் போது, கூட்டமாக உட்கார்ந்து பஜனை செய்வதில், தெய்வத் தியானம் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதில்லை என்கிறார்.

விக்விரக அரூதனையும், பஜனங்களும் பக்குவ மில்லாத தாழ்ந்த நிலையில் – அரம்ப நிலையில் மட்டுமே பயன்படும் என்கிறார்.

சாதாரணமாக, இன்றைய இளைஞர்களின் மனத்தில் இதே சிந்தனை தோன்றியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

“கோவிலுக்குப் போய்க் கூட்டத்தோடு கோவிந்தா போடுவதில் என்ன கிடைக்கிறது?”

“பஜனைப் பாடல்களை சத்தம் போட்டுப் பாடுவதில் என்ன பயன் இருக்கிறது?” என்றுதான், இன்றைய இளைஞர்களும் கேட்கிறார்கள்.

ஆத்மாவுக்கு அமைதிப் பயிற்சி அளிப்பது பற்றியும், மனத்தின் கடிவாளங்களை இழுத்துப் பிடிப்பது பற்றியும், நீராம் சந்தரஜியின் கருத்துகள் சுவையாக இருக்கின்றன.

முழுப் பிரயத்தனத்தோடு தனியாகத் தியானம் செய்வதை அவர் வற்புறுத்துகிறார்.

இவை அனைத்தையும் விட, வெளகிக வாழ்க்கையில் இருப்பவர்களுக்கு ஒட்டுமொத்தமாகப் பற்றற்ற வாழ்க்கையையும், துறவி வாழ்க்கையையும் போதிப்பதை அவர் கண்டிப்பதில் அரத்தமிருக்கிறது.

குடும்ப வாழ்க்கையில் இருந்துகொண்டே பற்றுகளைச் சமநிலைப்படுத்தி, அளவற்ற ஆசையினரிப் பண்பாடாக வாழும் வாழ்க்கையிலே மதபோதனைகளைப் போதிக்க வேண்டுமென்கிறார்.

நூற்றுக்குத் தொண்ணுறு பேர் வெளகிக வாழ்க்கையின் இச்சைக்கு ஆட்பட்டு வாழ விரும்புகிறார்கள்.

தொல்லைகளையும் துன்பங்களையும் கானும் போது, அவர்கள் வேதனை அடைகிறார்கள்.

அந்த வேதனையைச் சாக்காகக் கொண்டு, ‘அவர்களை வீட்டைவிட்டு ஒடு’ என்று போதிப்பது, என்ன நியாயம் என்று கேட்கிறார்.

அவர் கூறுகிறார்:

“உபத்திரவங்களும் இடுக்கண்களும் ஜீவிதத்தில் முரணமாக இல்லாமல் போவதென்பது நடக்காத காரியம்; இயற்கைக்கும் மாறானது; உண்மையில், அவை நமது மேன்மைக்காகவே ஏற்பட்டவை. அவை நோயாளிக்கு ஆரோக்ஷியம் உண்டாவதற்காகக் கூப்பு மாத்திரைகள் கொடுப்பது போலாகும். மிக உயர்ந்த நல்ல வஸ்துவானாலும், சரியான முறையில் உபயோகப்படுத்தக் கூடாது போனால், உபத்திரவங்களை விளைவிக்கும். துன்பங்களின் விஷயமும் இப்படியே எவற்றையும் சரியான காலத்தில், சரியான முறையில், சரியாக உபயோகித்தால், நாள்டைவில் அவை நற்பலனை அளிப்பது தின்னம் உண்மையில் துன்பங்களே நமக்கு மேன்மையான வழிகாட்டிகள். அவற்றால் நமது மார்க்கம் செம்மைப் படுகிறது. சாமானிய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள மனிதனுக்கு அவனைச் சரியான முறையிலிருக்கச் செய்யத் துன்பங்கள் மிகவும் உதவியாயிருக்கும். குடும்பக் கஷ்டங்களையும் உலக வாழ்க்கையிலிருந்தாகும் துயரங்களையும் பற்றி எனது குருநாதர் இப்படிச் சொல்வதுண்டு. ‘நமது இல்லமே அமைதியும் பொறுமையும் அடைய நாம் பயிலுமிடம். கிருஹஸ்தாச்சரமத்தில் நாம் படும் வறுமை, இடுக்கண்களைப் பத்தாது பொறுப்பது நாம் இயற்றும் பெருந்தவம். இதனிலும் உயரிய தவம் வேறொன்றுமில்லை. இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால், கோபத்திற்காவது துக்கத்திற்காவது இடங்கொடாமல், குறைக்கும் மனப்பான்மையை ஒழித்து நமது குற்றத்திற்காகவே நாம் அனுபவிக்கிறோம் என்று நினைத்து, சாந்த மனத்துடன் பொறுமையாய் இருக்க வேண்டும். காட்டில் தனித்த வாழ்வும், உலக விஷயங்களில் கலக்காது விலகி நிற்றலும் சிலருக்குப் பொறுமையையும், அமைதியையும் பழகச் சாதனங்களாகும். ஆனால் நமக்குப் பந்துமித்திரர்களின் இகழ்ச்சியும், கடுசொற்களும் அரிய பெரிய தவத்திற்கொப்பாகி வெற்றிக்கு ஒப்பற்ற சாதனங்களாகின்றன.

"உண்மையில் துங்பங்களாயும் சடங்குகளையும் நாம் அமைதியுடன் பொறுத்தோமேயாகில், அவை நம்மை மேம்பாட்டையச் செய்து, மேல்நிலைகளுக்குச் செல்வதற்கு வேண்டிய முக்கிய சாதனங்களாகும். அங்களை அல்லாத முரணான வழியில் உபயோகித்தோமேயாகில், நற்பலன் அழிந்துபோய் நாமடையவிருக்கும் ஆதாயம் கெட்டுப் போகும்.

"பரித்தியாகம், அதாவது பற்றுதலற்ற தன்மை ஒரு முக்கிய நிலை என்பதில் சந்தேகமில்லை. பற்றற்றாலவன்றி மாண்மையின் சிக்கல்களிலிருந்து தப்ப முடியாது. ஆனால் நாம் மனையை விட்டுக்கண்று, குடும்பம் வெள்கிக் விஷயங்கள் வெல்லாவற்றையும் புறக்களித்துக் குறவு பூண்டு சள்ளி யாசியாக வேண்டியதில்லை. இவ்வற்றும் இவ்வாழ்க்கையும் துறந்து உலக பந்தங்களை விட்டுவிட்டு, ஏகாந்தத்தை நாடி நிறப்பேத பற்றற்றுப் போவதற்கு ஒரே சாதனம் என்னும் கொள்கையை நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். பலாத்கார முறையில் சர்வசங்க பரித்தியாகம் செய்வது நிறுமானதன்று. ஏனெனில் உலகத்தைத் துறந்துவிட்டாற் போலத் தோன்றினாலும் கூட, உட்கருத்தில் அவர்கள் உலகத்தைப் பற்றியே நிற்கக்கூடும். இவ்வற வாழ்க்கையில் நாம் அநேக விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சம்சாரத்தைத் தாங்க வேண்டும். மக்களின் கல்விக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் வேண்டுவெற்றையும், அவர்களுக்கு முக்கிய மானவற்றையும் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களை வெப்பம், குளிர், நோய், துங்பங்கள், மற்றெவ்வாவற்றிலிருந்தும் காப்பாற்ற வேண்டும். இப்படி முக்கியமாக வேண்டிய வற்றிற்காக நாம் பணமும் ஆஸ்தியும் சம்பாதிக்கிறோம்.

"இப்படி நாம் சம்பந்தப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் அவை கடந்து பற்றுதல் கொள்வதே உண்மையில் தீண்மையாகும். இதுவே நமது இடுக்கண்களுக்கு முக்கிய காரணம். ஆனால், விருப்பு வெறுப்பற்று நமது கட்டுமை

என்று நாம் காரியங்களைச் செய்வோமாகில், உலகப் பற்றுதல்களின்று ஒருவாறு விவகியவராகி, அநேக உடைமைகளைப் படைத்து அவற்றைக் கையாளுபவராயிருப்பினும், உண்மையில் உலகைத் துறந்தவராகிறோம். இத் தன்மையில் உடைமைகள் பலவானால் நமக்கு ஒப்படைச்கப்பட்டுள்ளன தரமத்தைச் செய்வதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளவை என்பதும் தெளிவாகும். சங்க பரித்தியாக மென்பதற்கு உலகப் பற்றற்றுப் போதல் என்பது உண்மையான பொருளாம். உடைமைகள் இவ்வாது போவதென்பது பொருளாகாது. ஆகையால், இன்றியமையாதவாறு ஆஸ்திகளைப் பெற்று உலகத்துடன் சம்பந்தம் கொண்டுள்ள இவ்வற வாழ்க்கையை, விஷயங்களில் அளவுக்கு மின்சிய பற்றற்று நடத்தினால், பரித்தியாகத் திருக்கு. அதன் விளைவான சத்திய நிலை எய்துவதற்கும் இவை தடையாக மாட்டார்.

"எண்ணற்ற மகாங்கள் ஆயுள் முழுவதும் இல்லை வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டே மகோனனதமான பூர்ணத்துவத்தை அடைந்திருக்கின்றனர். பரித்தியாகம் என்பது மனத்தின உள்நிலை. அது வஸ்துகளின் நிலையற்றதும் மாறுபடுவதுமான தன்மையை உணர்த்துவதோடு அவற்றினமேல் அவிச்சையை உண்டுபண்டும். மேலும் நிதியமானதும், மாறுபாடே இவ்வாததுமான சத்தியத்தின் மேலேயே நோக்கம் நிலைத்து. விருப்பு, வெறுப்பு என்னும் உணர்ச்சிகளுமற்றுப் போகும். உண்மையான வைராக்கியம் (Renunciation) என்பது இதுவே.

"நமது மனத்தினகண் இந்தப் பாவம் ஏற்பட்டதும் நமக்குப் பற்றற்றுப் போம். கிடைத்த மட்டும் திருப்பதியடைந்திருப்போம். பற்றற்றுப் போகவே, ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்டாவது நின்று போகும். இப்பொழுது எஞ்சியுள்ளது ஏதெனில், இதுவரை சேமித்த ஸம்ஸ்காரங்களை ஜீவிதத்தில் அனுபவித்துக் கழிப்பதே. பிரகிருதியும்

ஸம்ஸ்காரங்களை காரண சரீரத்துடன் அனுபவித்துத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகத் தக்க இடத்தைச் சிருஷ்டி செய்து நமக்கு உதவி செய்யும். இப்படியாகப் புரைகள் கரைந்து போன்றும் நாம் குஷ்மருபம் அடைந்து நிற்கின்றோம்.

“நமது எண்ணாங்களையும் செயல்களையும் அடக்குவதற்கு சுதா ஒவித்துக் கொண்டேயிருக்கும் மனம் சரியான முறையில் வேலை செய்கின்றதா என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். மத போதகர்கள் மிகக் கசந்த வாராததைகளால், மனதைக் கடிந்து தூஷித்து, அதற்குக் கெட்ட பெயர்கள் எவ்வாம் இட்டு. அதை நமது பெரிய விரோதி என்று பழிப்பதைப் பலமுறை கேட்டிருக்கிறேன். இதன் காரணம் வெட்ட வெளிக்கமாகத் தெரியும். அவர்கள் நம்மிலுள்ள தீவியக்கள் எவ்வாவற்றிற்கும் மனமே காரணம் என்று நினைக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக, மனம் போன போக்கே போகாது, அதை நக்ககிலிட வேண்டுமென்று ஜனங்களுக்குப் புத்தி புக்டுவர். ஆனால், ஜனங்கள் மனத்தின் கவனத் தன்மையைக் கட்டுப் படுத்தவோ, அதன் சொற்படி கொள்கிறுக்கவோ முடியாமல் இருக்கின்றனர்.

“கோட்பாடுகளைச் சார்ந்து சொல்லப்பட்ட புத்திமதிகளும், உபந்தியாசங்களும் கொஞ்சமும் உபயோகப் படுவதில்லை. உபந்தியாசங்களைக் கேட்ட எவ்வும் மனமடக்குதல் என்பதை நடைமுறையில் அடைந்ததே யில்லை. மேலும் தற்காலச் சூழ்நிலைகளும், சந்தரப்பங்களும், மனத்தை மேன்மேலும் சலிக்கச் செய்கின்றன. இக் காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஜீவிதம் நடப்படுத் தடும் போரெனவும், வறுமை, பாதுகாப்பில்லானம், இடுக்கணகள், போட்டிகள் என்னுமிவற்றால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பதாகவும், அவற்றின் விளைவினின்று நாம் விலகி நிற்க முடியாதென்றும் நினைப்பார். இதனால் எப்போதும் அமைதியின்மையும், மனசஞ்சலமும் ஏற்படும். இந்தப் பாவும் நமது சுவாசத்திலும் கவந்து உட்சென்று குழுதிலை

சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ப இழுத்துச் செல்லும். நமது தனிமையானது காற்றுக் காட்டிபோல் நமது பாதம் போகும் போக்கிலேயே போகும் தனது தைரிய சாக்ஷங்களால். இதை எவ்வள் எதிர்த்து நின்று பாதிக்கப் படாமல் தள்ளைக் காத்துக் கொள்கிறானோ அவனே தீரன்.”

ஸ்ரீராமச்சந்தரஜியின் இந்தக் கருத்தை நான் முழு மனத்தோடு ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

இந்தத் தொடர் கட்டுரையின் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே இதை நான் கறியிருக்கிறேன்.

வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாக ஒப்புக் கொள்ளு, துன்பங்கள் வந்தே திரும் என்பதைப் போதித்து, வருகிற துன்பங்களை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று யோசனையும் சொன்னால், சராசரி மனிதனுக்கு அது வழி காட்டும்.

மதத்தினமீது பற்றுதலையும் ஏற்படுத்தும்.

நான் படித்தவரை, பகவான் ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஶர் கடவுளை அடையும் வழி என்று சொன்னவை எவ்வாம் முழுக்கமுழுக்கப் பந்தபாசங்களை அறுத்தெறிந்து விட்டு வாழ்வது பற்றியனவாகவே இருக்கின்றன.

குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டே ஒருவன் யோகியாக முடியும்; மகாள் ஆக முடியும்; முக்கு யடையவும் முடியும். அதற்கான வழியை இந்துமத போதகர்கள் அதிகம் சொல்லவில்லை என்பதே என்கருத்து.

வள்ளுவன் அதை வலியுறுத்தியிருக்கிறான்.

இவ்வற்றத்தில் துறவறம் என்ற தலைப்பில் சொன்னவர்கள் கூட ஒரு கட்டத்தில் மனைவியைத் தாய்போலப் பாவிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

உடல் இச்சைகளிலிருந்து விடுபடச் சொல்லி மிருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீராமச்சந்தரஜி எதிலிருந்தும் விடுபடச் சொல்லவில்லை. அதற்கு ஒரு அளவை நிரணயித்துக் கொள்ளச் சொல்லுகிறார்.

அந்த அளவு என்பது ஏற்குறையத் திருக்குறளை ஒடியே இருக்கிறது.

பகவத் கிடையில் பரந்தாமன் கூறும் மனத்தின் சமநிலையே, வளருவரும் ஸ்ரீராமச்சந்தரஜியும் வலியுறுத்தும் அளவாகும்.

இன்பங்களையே அனுபவிக்காமல், ஒருவன் துறவு புண்டால், அந்த இன்பத்தை நோக்கியே அவன் மனம் ஒடிக் கொண்டிருக்கும்.

அவன் எந்தக் காலத்திலும் முழு ஞானம் பெற முடியாது.

அனுபவித்து ஞானம் பெற்றவர்கள்தான் தலை சிறந்த ஞானிகளாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள்.

பற்றற்ற வாழ்க்கை என்பதற்கு ஸ்ரீராமச்சந்தரஜி கொடுக்கும் விளக்கத்தை நவநாகரிக இளைஞர்களுடையிரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள்.

சத்தியம் உதயமாவதற்குத் தத்துவ ரீதியாகவும் பிரத்தியடிச்க கண்ணோட்டத்திலும் அவர் சொல்லும் வழிகளைச் ‘சத்யோதயம்’ என்ற நூல் தெளிவாக விவரிக்கிறது.

இந்துஸ்வைக் கல்லூரிகளில் பாடப் புத்தகமாக வைப்பது கூட பொருத்தமானது என்பது என் கருத்து.

இந்தத் தமிழ் நூல் கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீராமச்சந்தர மிஷன், ஓஞ்சூர் (ஐ.பி.)

5

வரும் - ஏற்றுக் கொள்; தரும் - பெற்றுக்கொள் !

வெளகிக் வாழ்க்கையில் நாம் தவம் செய்கிறோம் என்றும், அந்தத் தவம் எத்தனையது என்றும் விளக்கி, ஸ்ரீராமச்சந்தரஜி கூறியுள்ள கருத்துகளை நான் முன்னே விவரித்தேன்.

உலக இச்சைகளுடனேயே உடைமைகளையும் பெற்றுப் பற்றற்று வாழ்வது என்ற கருத்து மிகவும் புதியது

நம்முடைய சுற்றத்தாரும், நண்பர்களும், ஊழியர்களும் நமக்கு இழைக்கின்ற துயரங்களால் நமது மனம் பக்குவப்படுகிறது என்கிறார் அவா.

அது மிகவும் உண்மை.

சிலர் நாக்கிலும் உடம்பிலும் ஊசியைக் குத்திக் கொள்கிறார்கள்.

சிலர் கூர்மையான ஆணிகளின் மீது படுத்துப் புரஞ்சிறார்கள். சிலர் கண்ணாடித் துண்டுகளை விழுங்கிக் காட்டுகிறார்கள்.

இந்த யோகங்கள் எல்லாம் சரீரத்தின் புறத் தோற்றும் பதப்படுத்தப்பட்டு, பக்குவம் பெற்றுவிட்டதைக் குறிக்கின்றன.

கடந் துண்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்வதன் மூலம் சரீரம் யோகம் செய்வதுபோல், பிறர் நமக்கு இழைக்கும் துண்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்வதன்மூலம், உள்ளம் தவம் செய்கிறது.

ஆரம்பக் கட்டத்தில் சிறிய துண்பங்கூடப் பெரிதாகத் தெரியும்.

அது வளர வளர உள்ளம் மரத்துக் கொண்டே வரும்.

ஒரு கட்டத்தில் எதையும் தாங்கிக் கொள்கிற சக்தி வந்துவிடும்.

துன்பங்களின் மூலம் உலகத்தைக் கற்றுக் கொண்டவன் ஒரு ஞானியைவிடச் சிறந்த மேஜையாகி விடுகிறான்.

ஓரளவு துன்பம் வந்தால் அழுகை வருகிறது.

தொடர்ந்து துன்பங்கள் வந்துகொண்டே இருந்தால், அழுவதற்குச் சக்தி இல்லாமல் போய், வெறுப்பும் விரக்தியும் கலந்த சிரிப்பு வருகிறது.

ஒரு கட்டத்தில் எந்தத் துயரம் வந்தாலும் சிரிப்பது பழக்கமாகி விடுகிறது.

அதுவே ஞானம் வந்துவிட்டதென்பதற்கு அனுயானம்.

ஆய்வின் மழைப்பாயிய இல்லம் வீழ அகத்தழியாள் மெய்நோவு ஆடிமை சாக மாங்கிரம் போகுதென்று விதைகொண் போட வழியிலே கடன்காரன் மறித்துக் கொள்ளச் சாவோலை கொண்டொருவன் எதிரே தோன்றுத் தள்ளவொன்றா விருந்துவர சர்ப்பந் தீண்டக் கோவேந்தர் உழுதுண்ட கடமை கேட்கக் குருக்கள்வந்து தட்சணைகள் கொடுன்ற றாரே ! என்றொரு பாடல்.

ஒரு மனிதனுக்கேற்பட்ட துயர அனுபவமாம் இது!

கற்பனை தான் !

ஆனால், ஒரே நேரத்தில் வரும் துயரங்களின் வரிசையைப் பாருங்கள்.

பசு மாடு கண்று போட்டதாம்.
அடாத மழை பெய்ததாம்.
விடு விழுந்து விட்டதாம்.
மனைவிக்குக் குடும்பமான தோய் வந்ததாம்.
வேலைக்காரன் இறந்து போனானாம்.
வயலில் சரம் இருக்கிறது.
விதைக்க வேண்டுமென்று ஒட்டனானாம்.
வழியில் கடன்காரர்கள் மடியைப் பிடித்து இழுத்தார்களாம்.

"உன் மகள் இறந்து போனாள்" என்று சாவுச் செய்தியோடு ஒருவன் வந்தானாம்.

இந்த நேரத்தில் வீட்டுக்கு விருந்தாளிகள் வந்து சேர்ந்தார்களாம்.

பாம்பு அவனைக் கடித்துவிட்டதாம்.
நிலவரி வாங்க அதிகாரிகள் வந்து நின்றார்களாம்.
குருக்களும் தட்சிணைப் பாக்கிக்காக வந்திருக்கிறாராம்.

-ஒரே நேரத்தில் இவ்வளவு வந்து சேர்ந்தால் ஒருவனுக்கு அழுகையா வரும்?

இவ்வளவு துன்பங்களையும் சந்தித்த பிறகு, ஒருவன் மனம் மரத்துப் போகும்.

மரத்துப்போன நிலையில், துன்பங்களைக் கண்டு பிடிக்காமல் அலட்சியப்படுத்தத் தோன்றும்.

"தாமார்க்கும் குடியல்வோம், நமனை அஞ்சோம்" என்ற தைரியம் வந்துவிடும்.

சிறிதனவு இன்பழும் பெரியதாகத் தோன்றும்; பேராசை அடிப்பட்டுப் போகும்.

பல ஆண்டுகள் தவம் செய்து பெறுகிற ஞானத்தை விட இந்த ஞானம் அழுத்தமானது; அழுமானது; உண்மையானது; உறுதியானது.

ஆகவே, வெளகிக் வாழ்க்கைதான் — அதில் ஏற்படும் இனப் துன்பங்கள்தான் — ஒரு மனிதனைப் பக்குவம் பெற்ற ஞானியாக்குகின்றன.

எனக்கு இதிலும் அனுபவம் உண்டு.

என் ஞானம் என்பது என் வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து திரட்டப் பெற்ற தொகுப்பு நூல்.

பூணையின் மலமே புனுகு ஆவதுபோல, மோசமான அனுபவங்களே உண்மையான அறிவை உண்டாக்குகின்றன.

அனுபவங்களே இல்லாமல், இருபது வயதிலேயே ஒருவன் பற்றற்ற வாழ்க்கையைத் தொடங்கினால், அடுத்துச் சில ஆண்டுகளிலேயே அவன் வெளகிக் வாழ்க்கைக்குத் திரும்பி விடுவான்!

இல்லையேல் கன்னத்தனமான உறவுகளில் இறங்குவான்.

அந்தத் துறவு போலித்தனமானது.

அன்னா ஒரு முறை சொன்னதுபோல, "படுக்கையில் படுக்க வேண்டும், பாம்பு வர வேண்டும்; காட்கக் வேண்டும்; உயிர் துடிக்க வேண்டும், ஆனால் சாவு வரக்கூடாது"— இப்படித் தினமும் ஒருவனுக்கு நோந்தால், பாம்பே அவனுக்கு வேடிக்கையான ஜந்து ஆகிவிடும்!

பிறகு அது வருமென்று தெரிந்தே அவன் படுப்பான்.

"கடிக்கும் என்று தெரிந்தே தயாராயிருப்பான். கவனல்ப்பட மாட்டான்."

ஸ்ரீராமசந்தரஜி கூறும் 'வெளகிக் வாழ்க்கையில் தவம்' என்பது இதுதான்.

யார் யாருக்கு நான் சோறு போட்டேனோ அவர்கள் எல்லாரும் என் கையைக் கடித்திருக்கிறார்கள்.

அதிலிருந்து யாருக்குப் போடலாம், யாருக்குப் போடக்கூடாது என்ற புத்தி எனக்கு வந்துவிட்டது.

என் படுக்கையிலும் பாம்பு வந்து என்னைக் கடித்திருக்கிறது. இப்போதெல்லாம் பாம்பைப் பற்றிய பயமே எனக்கு இல்லாது போய்விட்டது.

துன்பம் துன்பம் என்று ஓவ்வொருவரும் தலையிலடித்துக் கொள்கிறார்களே! அவர்கள் அந்தத் துன்பந்தான் அவர்களுடைய குரு என்பதை மறந்து போகிறார்கள்.

கிராமங்களிலே 'பட்டறி, கெட்டறி' என்பார்கள். பட்டால்தான் அறிவு வரும்.

கெட்டால்தான் தெளிவு வரும்.

அறிவும் தெளிவும் வந்த பின்பு ஞானம் வரும்.

அந்த ஞானத்திலே அமைதி வரும்.

அந்த அமைதியில் பேராசை, கெட்ட எண்ணங்கள் எல்லாம் அடிப்பட்டுப் போகும்.

பற்று அளவோடு நிற்கும்.

உள்ளம் வெள்ளையடிக்கப்பட்டு நிர்மலமாக இருக்கும். அதுவே ஸ்ரீராமசந்தரஜி கூறும், 'வெளகிக்குடில் நாம் செய்யும் தவம்.'

"எனக்கு என்ன சீர் கொடுத்தீர்கள்!" என்று சகோதரி ஒருபக்கம் கண்ணீர் வடிப்பான்.

"ஒரு நகையுண்டா நட்டுண்டா?" என்று மனங்களிர் வாங்குவான்.

பந்துமித்திரர்கள், நாம் வாழ்ந்தாலும் ஏசவார்கள்; கெட்டாலும் ஏசவார்கள்.

வறுமை ஒரு பக்கம் உடலை வாட்டும்.

அமைதியோடும் நிதானத்தோடும் இவற்றைச் சமாளித்து உள்ளத்தை ஒருமுசப்படுத்திக் கொண்டால், இந்தத் தவம் பலித்துவிடும்.

எனக்கு வரும் கடிதங்களில், ஓவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகைத் துயரத்தால் விம்முவதை நான் காலூகிறேன்.

அந்தத் துயரங்களை அவர்கள் அலட்சியப் படுத்தியோ ஜீரணித்தோதான் அஸ்மதி அடைய வேண்டும்.

வருந்தி அழைத்தாலும் வாராத வாரா
பொருந்துவன போமினென்றால் போக—இருந்தேங்கி
நெஞ்சம் புண்ணாக நெடுந்தூரம் தாம்பினைந்து
துஞ்சவதே மாந்தர் தொழில்.

என்றொரு வெண்பார்.

நீ வருந்தி வருந்தி அழைத்தாலும் வரமுடியாதவை
வரமாட்டா?

உன்னோடு ஒட்டிக்கொள்பவை போக
சொன்னாலும் போகா!

நினைத்து நினைத்து அழுவதேன்?

ஶீராம்சந்தரஸி சொல்வதுபோல், துயரங்களை
ஒரு தவம் என்றொன்று.

வெளிக் வாழ்க்கையிலே சிட்டது உழை.

துயரங்களின் மூலம் அனுபவங்களைச் சேகரி.

இநுதான் உலகம் என்று முடிவு கொள்.

இதுதான் நமக்கு விதிக்கப்பட்ட பாதை என்று
அறிந்து கொள்.

இறைவனை வழிபடு!

காலை முதல் மாலை வரை நடந்தவற்றை
யெல்லாம் இரவிலே மறந்துவிடு.

மறுநாள் பொழுது மயானத்தில் விடியாது;

அஸ்மதியில் விடியும்.

அளந்து வாழும் மனத்தின் சமநிலை,
திருடனுக்குக் கூடக் கிடைத்துவிடும்!

பரிதாபத்துக்குரிய கிரகஸ்தலுக்கு அது ஏன்
கிடைக்காது?

6

நெஞ்சுக்கு நிம்மதி, ஆண்டவன் சந்நிதி!

பேச்சு மூச்சற்ற பேரின்ப வெள்ள முற்று
நீசுக்கிலை காணாமல் நிற்கும்நாள் எந்நாளோ!

இப்படி, சாலை அழைக்கவில்லை தாயுமானவர்;
எல்லாங் கடந்த பேரின்ப நிலையை
அழைக்கிறார்.

சர்வாங்கமும் ஒருமுகமாகி இன்ப துன்பங்களைக்
கடந்து நிற்கும் நிலையை பேரின்ப நிலையாகும்.

புலன்களும் பொறிகளும் மனிதனுக்குள்
உள்ளனவயே.

அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த மனிதனால் முடியும்
என்பது நமது ஞானிகளின் வாதம்.

சமயத் துறையின் மூலம் அதனைச் சாதிக்க
முடியும் என்பதை அவர்கள் காட்டினார்கள்.

சராசரி மனிதன் புற உணர்ச்சிகளால்
அகவுணர்ச்சி பாதிக்கப்படுகிறான்.

அகவுணர்ச்சியின் பாதிப்பால் புறத் தோற்றத்
திலும் மாறுதலடைகிறான்.

அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்
என்றார் வள்ளுவர்.

இப்படி மனத்தால் உடலும் உடலால் மனமும்
பாதிக்கப்படுவதிலிருந்து நீங்கி, பேச்சு மூச்சற்ற பேரின்ப
வெள்ளத்தைக் கண விழைகிறார் தாயுமானவர்.

துன்பங்களிலிருந்து விடுபட, நமது சித்தர்களும்
ஞானிகளும் சொல்லிப்போன வழிகள் ஏராளம்.

பாதிப்புகள் தவிர்க்க முடியாதவை.

அந்தப் பாதிப்புகளைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சமிப்புத் தன்மை, பயிற்சியின் மூலமும் அனுபவங்களின் மூலமும் வரும்.

நான் முன் கட்டுரைகளில் சொன்னபடி ஒவ்வொரு துண்பத்திற்கும் மூலமிருக்கிறது.

ஏதோ ஒன்றின் தொடர்ச்சியே அது.

அது போன ஐங்மத்தின் தொடர்ச்சியாகவும் இருக்கலாம்; இப் பிறப்பில், ஒரு கட்டத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிக்கு எதிரொலியாகவும் இருக்கலாம்.

காலிலே ஒரு முன் குத்துவதற்குக் கூட உனக்கு விதிக்கப்பட்ட விதி காரணமாக இருக்கிறது.

அகவே துண்பம் எத்தகையதாயினும், அது நியே உண்டாக்கிக் கொண்டதாயினும், உண்ணே உண்டாக்கும் படி தூண்டிய சக்தி ஒன்றிருக்கிறது.

அந்த சக்தியிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டால் பவன் தருகிறது.

“எல்லாத் துண்பங்களுக்கும் விதி காரண மென்றால் நிலையானதும் நிரந்தரமானதுமான அந்த விதி, பிரார்த்தனையின் மூலம் எப்படி மாறிவிடும்!” என்று ஒருவர் கேட்கிறார்.

ஒடிக்கொண்டிருக்கும் வெள்ளத்தை அணை கட்டி நிறுத்துவதுபோல, பிரார்த்தனை துயரங்களை நிறுத்துகிறது.

இயற்கையாகவே, அது ஒரு மனச் சாந்தியை உண்டாக்குகிறது.

துண்பம் ஓரளவு குறைந்தாலும், பிரார்த்தனை பலனுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது.

நீ நம்பிக்கை வைக்கின்ற டாக்டர் மருந்துக்குப் பதிலாக வெறும் தண்ணீரையே ஊசிமூலம் ஏற்றினாலும் நோய் குறைந்துவிட்டது போல உனக்குத் தோன்றுகிறது.

அது தோன்றுவதுதான் முக்கியம்.

அது தோன்றுவதற்கு நம்பிக்கைதான் பிரதானம். மருந்து பாதி, மன நம்பிக்கை பாதி!

பிரார்த்தனை பாதி, நம்பிக்கை பாதி!

நம்பிக்கையோடு பிரார்த்தித்தால், விதியின் வேகம் குறைந்து விட்டதாக உணக்கே தோன்றுகிறது.

விரோதித்து நின்ற விதி, ஒத்துழைப்பதாகவும் தோன்றுகிறது.

‘கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்’ என்று, ஒரு வரியில் சொல்லி வைத்தார்கள் நம்முடைய முதாசைதயர்கள்.

நம்பிக்கையே வெற்றிக்கும் நிம்மதிக்கும் அடிப்படை.

ஆதி மனிதன், கடவைக்கண்டு பயந்தான்.

அடுத்த மனிதன், கொஞ்ச தூரம் கடவுக்குள் நடந்து பார்த்தான்.

அவனுக்கு அடுத்தவன், நீந்திப் பார்த்தான்.

இன்னொருவன் கட்டடையைப் பிடித்துக் கொண்டு போனான்.

கட்டட, படகு ஆயிற்று; படகு கப்பவாயிற்று; பயணம் கவுபமாயிற்று.

கடவும் கடக்கக்கூடியதே என்ற நம்பிக்கை வந்தது.

உலகம் உருண்டை என்ற உண்மையும் தெரிந்தது.

விமானத்தின் பறக்கும் உயரத்தையும் வேகத்தையும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அதிகப்படுத்திக் கொண்டே போன மனிதன், சந்திரமண்டலம் வரை பயணம் போகலாம் என்ற நம்பிக்கை கொண்டான்.

அந்த நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை.

பையன் ஒழுங்காகப் படிப்பான் என்ற நம்பிக்கையில் தான். அவனை வெளியூரில் படிக்க வைத்து விட்டு நிம்மதியாக இருக்கிறார் தந்தை.

மனைவியைப் பிரிந்து வாணிபத்திற்காக வெளியூர் போகிறவன், திரும்பி வரும்வரை மனைவி பத்தினியாக இருப்பாள் என்ற நம்பிக்கையில்தான் போகிறான்.

இன்பழும் நிம்மதியும் நம்பிக்கையில்தான் தோன்றுகின்றன.

நான் கடவுளிடம் நம்பிக்கை வைத்தது வீண்போக வில்லை.

அதிலும் ஒருவனையே பற்றி நிற்பது என்ற முடிவு குட்டிக்கொண்டு, 'சிக்கெணப் பிடித்தேன் தேவனே உண்ணே' என்று கண்ணனைப் பற்றி நிற்பது, பவனவித்தது.

சிவருக்கு சக்தி நம்பிக்கை பலம் தருகிறது.
சிவருக்கு சிவநம்பிக்கை.

சிவருக்கு முருக நம்பிக்கை.
இன்னும் எத்தனையோ!

நீ நல்ல தொழிலாளியாக இருந்தால், மோசமான முதலாளிகூட உண்ணிடம் அன்பு காட்டுகிறான்; சுருளை காட்டுகிறான்.

நீ நம்பிக்கையுள்ள பக்தனாக இருந்தால் குட்டித் தேவனத்தை கூட உண்ணை ரட்சிக்கின்றன.

துங்பங்களைக் களைவதற்கு நம்பிக்கையே முக்கியம்.

முதன் முதலில் ஒரு பத்திரிகையில் போய் நான் சேர்ந்தபோது, "உனக்கு புருப் பார்க்கத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்கள்.

உண்மையில் எனக்குத் தெரியாது.

துணிந்து 'தெரியும்' என்று கூறி விட்டேன்.
அதற்கொன்றும் 'டிப்ளமா' தேவையில்லையே!
நேரே அச்சகத்திற்குப் போனேன்.

முன்பு திருத்தப்பட்ட புருப்புகளைப் பார்த்தேன்.
உடனே நானும் திருத்த ஆரம்பித்துவிட்டேன்.

அந்தக் கலையில் எனக்கு வெகுநாளாகப் பயிற்சி இருப்பதுபோல் பத்திரிகையாளருக்குத் தோன்றிற்று.

பிறகு, "தலையங்கம் எழுதத் தெரியுமா?" என்றார்கள்.

"தெரியும்" என்றேன்; எழுதிவிட்டேன்!

"அற்புதம்! அற்புதம்!" என்றார்கள்.

அதன் பலன் ஆசிரியருக்கு வேலை போய் விட்டது; நான் ஆசிரியனாகி விட்டேன்!

எதிலுமே நம்பிக்கை பவன் தருகிறது என்றால், அத் துங்பங்களைக் களையத் தெய்வ நம்பிக்கை பவன் தராதா?

"நம்பினோர் கெடுவதில்லை; நான்கு மறை தீர்ப்பு" என்றார்கள்.

உண்மையில், நம்பிக்கை என்பது இயற்கை யாகவோ செயற்கையாகவோ வெற்றி பெற்று விட்டது போல் தோற்றமளித்து, நிம்மதியைத் தருகிறது.

சிதை இலங்கையிலிருந்தபோது, 'ராமன் வருவான்' என்று நம்பினாள்.

ராமனும், 'சிதையைக் காண்போம்' என்று நம்பினான், ராவனனும் 'ராமன் வரத்தான் போகிறான்' என்று எதிர்பார்த்தான்.

அந்த நம்பிக்கை ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் அறிந்ததாலே ஏற்பட்ட நம்பிக்கை.

தெய்வத்தை நம்பும்போது அறிந்து நம்ப வேண்டும்.

ஏதோ கஷ்டம் வந்துவிட்டது. கோவிலுக்குப் போய் வருவோம் என்று போய் வருவதில் அர்த்தமில்லை.

அறிவு ஒரு சக்தியின் மீது வயித்து நம்பிக்கை உதயமாக வேண்டும்.

அதற்குப் பகுத்தறிவு தேவையில்லை.

'இந்தக் தெய்வம் நம்மைக் காப்பாற்றும்' என்று உனக்கே தோன்றி, அந்த வயத்தில் நம்பிக்கை பிறக்க வேண்டும்.

உலகத்தில் பகுத்து அறியவேண்டிய விஷயங்கள் சில உண்டு.

அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய சில விஷயங்கள் உண்டு.

மணவலியின் உள்ளத்தை நீ பகுத்தறிய முயவல்வாம்.
உடலைப் பகுத்தறிய முயன்றால், அவன் அழகு
தெரியாது; எவும்பும் சுதையுந்தான் தோன்றும்.

ஸ்துவங்களைப் பகுத்தறிந்தால் அவை வெறுங்
கவும் செம்புமாகத் தோன்றும்.

ஸ்துவங்களின் சக்தியைப் பகுத்தறிய முயன்றால்
நம்பிக்கையும் அவந்மபிக்கையும் மாறி மாறித் தோன்றும்.

அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த சக்தி
உள்ளை ஆகர்ஷிக்கும்.

நம்பிக்கை கொண்டவர்களை அந்தச் சக்தி
எப்படியும் ஒரு கட்டத்தில் வாழுவதைக்கும்.

மனிதனின் பலவீனமான மனத்தை அறிந்துதான்,
இந்துக்கள் நம்பிக்கையோடு வழிபடுவதை வற்புறுத்தி
ஊாகன்.

எத்தகைய துயரங்களிலிருந்தும் விடுபடுவதற்கு
வழி சொன்னார்கள்.

ஒவ்வொரு சிருஷ்டியிலும் சிக்கல் இருக்கிறது
என்பதை முதலில் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

அந்தச் சிக்கலிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்
கொள்வதற்கே ஒவ்வொரு ஜீவனும் வாழ்க்கையை
நடத்துகிறது.

ஆகவே, பிரார்த்தனையே ஒரு யோகமாகவும்
பயிற்சியாகவும் கொண்டு, நம்பிக்கையை வளர்த்துக்
கொண்டே வந்தால், துன்பங்கள் விலகாவிட்டனும்,
அவற்றைப் பற்றிய பயம் நீங்கி, நிம்மதி ஏற்பட்டுவிடும்.

நெஞ்கக்கு நிம்மதி;

ஆண்டவன் சந்திதி !

7

எனக்குத் தெரிந்தவரை ...

“அன்புள்ள கவிஞரு!

தாங்கள் தினமணி கதிரில், ‘அர்த்தமுள்ள இந்து
மதம்’ என்ற தலைப்பில் எழுதிவரும் கட்டுரைகளைத்
தொடர்ந்து படித்து வருகிறேன். கட்டுரைகளில் எழும்
ஐயங்களையும் அவற்றிற்குரிய தங்களின் பதில்களையும்
உடலுக்குடன் இவங்களையிலிருந்து தொடர்பு கொண்டு
பெற்றுமுடியாதிருப்பதால், இக்கடித்ததின் மூலம் விளக்கம்
பெற முனைந்துள்ளேன்.

1. தாங்கள் மூன்று வகை நண்பர்களைப் பற்றிக்
கூறியுள்ளீர்கள். (தி. கதிர் 16.2.73). அவர்கள் பணி,
தென்னை, வாழை போன்றவர்கள் என்று ‘வாழை’ என்பது
தவறானது. கழுகு என்பது சரியானது. இதனை நாலுடியார்
என்னும் நூலில் வரும் பாடல் ஒன்று விளக்குகிறது.

கடைஆயார் நட்பில் கழுகுஅனை யார் ஏனை
இடைஆயார் தெங்கின் அனையார் — தலைஆயார்
என்னரும் பெண்ணைபோன்று இட்டஞான்று
இட்டதே

தொன்மை உடையார் தொடர்பு (நாலுடியார் 216)

2. “ஊழவினை உறுது வந்துட்டும்” என்று
கூறியவர் வள்ளுவன் என்று கூறியுள்ளீர்கள். (தி. கதிர் 17.11.72)
இப்படிக் கூறியவர் இளங்கோ அடிகளார்; வள்ளுவர்
அல்லர்.

3. “அரச்களனுக்குப் பரந்தாமன் உபதேசித்தது
பகவத் கிடை” (தி. கதிர் 22.12.72) என்று எழுதியுள்ளீர்கள்.
பரந்தாமன் என்றழைக்கப்படும் மகாவிஷ்ணுவால்
உபதேசிக்கப்பட்டதோ அல்லது கூறப்பட்டதோ அல்லது
எழுதப்பட்டதோ அல்ல பகவத்கிடை. யாரோ ஒருவரோ
அல்லது சிலரோ கூறிய கருத்துகளைக் கண்ணன்

குறியது—அருளியது என்று வேறு யாரோ கூத கட்டி விட்டார்கள்.

'கூத பரந்தாமணால் பகரப்பட்ட கருத்து' என்று கிட்ட வட்டமாகத் தெரிந்திருந்தால், சங்கம் மகுவிய காலத்தில் பிற்கூற்றில் வாழ்ந்த முதல் ஆழ்வார்களான பொய்கை ஆழ்வார், புத்தாழ்வார், பேய் ஆழ்வார் போன்றோர், அல்லது பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய ஒன்பது ஆழ்வார்கள் தமது பிரபந்தங்களில் விளக்கிக் காட்டியிருப்பர். கூதையைப் பற்றியோ, அது பரந்தாமணால் ஆக்சப்பட்டது என்பது பற்றியோ எந்தவிதக் கருத்தையும் அவர்கள் கூறவில்லை. வைணவ மதத்துக்கும் அதன் கருத்துகளுக்கும் முன்னோடிகளான ஆழ்வார்கள் கூராத கருத்தைப் பிற்காலத்தவர் தவறாக எடை போடுவது அறிவுக்கு ஏற்றதல்ல.

4. தங்களின் கட்டுரைகளில், 'தமிழர் என்றால் இந்துக்கள், இந்துக்கள் என்றால் தமிழர்' என்ற முரண் பாடான 'தொனி' காணப்படுகிறது. தமிழர் வேறு; இந்துக்கள் வேறு. தமிழரில் ஒரு பகுதியினர் பிற்காலத்தில் இந்துக்களாக மாறினரே ஒழியத் தமிழர் அனைவரும் இந்துக்களால்லர். புத்த சமயம், கிறிஸ்தவ சமயம் முதலியன் போல், 'இந்து மத'மும் மிகப் பிற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து புகுந்ததேயன்றி, 'தமிழர்' என்ற ஓர் இனம் உருவானபோது, அவர்களிடையே எந்தவித மதப் பாகுபாடோ, மூடக் கருத்துகளோ இன்று காணப்படுவது போல் காணப்படவில்லை. அன்று வாழ்ந்த திராவிடத்தார் 'மதம்' அற்றவர்கள், அன்பு வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள்.

'இந்து' என்ற சொல்லே, மிக்க அன்றைக் காலத்தில் தோன்றியதென்று அறிஞர்கள் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். 'அநேகமாக இந்தியாவில் முஸ்லீம் படையெடுப்புகள், தொடங்கிய கிபி. 1001-க்குப் பின் உள்ள காலத்திற்றான் 'இந்து' என்ற சொல் ஒரு மதத்தைச் சுட்டி வருகிறது. அச்சொல் முதன் முதல் கிபி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு நூலிலேயே காணப்பட்டது

என்று கூறப்படுகிறது. முஸ்லீம் படை எடுப்பாளர், இந்தியாவை 'இந்துஸ்தான்' என்றே அரேபியப் பெயரால் அழைத்தனர். அவர்களே முதன்முதலாக இந்திய மக்களின் மதத்தை 'இந்துமதம்' என்றும், அதனைப் பின்பற்றுவோரை இந்துக்கள் என்றும் அழைத்தனர்" — ஆதாரம். அமெரிக்கக் கனவு களஞ்சியம்.

('The use of the word 'Hindu' to describe a religion probably postdates the muslim invasion of India which began in 1001 A.D. the Word itself is said to occur for the first time in a book of the 8th century A.D. The Muslim invaders whose Arabic name for India was 'Hindustan' who first called the religion of the people of India 'Hinduism' and its adherents Hindus - The Encyclopedia Americana')

வரவாறு இப்படி இருக்கும்போது, தங்களின் கட்டுரை ஒன்றில் (தி. கதிர் LI2.72 மங்கல வழக்குகள்), "அடுத்தவர் வீட்டில் சாப்பிடும்போது சாப்பாடு மட்டமாக இருந்தாலும் அற்புதமாக இருக்கிறது என்று சொல்வது இந்துக்கள் வலியுறுத்தும் நாகரிகம்."

பெய்க்கண்டும் நஞ்சன் டைமேவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டு பவர்

"நமது (இந்துக்கள்-?) நாகரிகமோ 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிவிட்டது" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள்.

தங்களின் கூறுப்படி பார்த்தால் மதப் பாகுபாடற்ற— மதத்தைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாத 'மதம்' என்று ஒன்று இருக்கிறது; என்று எவ்விடத்திலும் கூராத திருவள்ளுவரும், ஒரு இந்து; அவர் எழுதிய திருக்குறளும் இந்துமத நூல். ஏன், சங்க நூல்களே இந்துமத நூல்கள் என்றவல்வோ மக்கள் தவறாகக் கருதிவிடுவார்கள் என்று எண்ணுகின்றேன்.

சுங்கம் மருவிய காலத்தில் வாழ்ந்த ஆழ்வார்களோ, பிற்கால ஆழ்வார்களோ, தமது பிரபந்தங்களில் 'இதோ சாரியன் கண்ணன்' என்று கூறுவதால், கிடை வெறும் தொகை நூல் என்றாகிவிட்டது.

திருக்குறளை மேற்கொள்ளக்க கொள்ளும் இளங்கோ அடிகள், குறள் வள்ளுவன் பாடியது என்று கூறாததால் அது வேறு எவ்வோ பாடியது ஆசாது.

பிற்காலக் கம்பன், சிலப்பதிகாரத்தையும் இளங்கோவையும் கட்டிடக் காட்டாததால், சிலம்பு இளங்கோ பாடியதல்ல என்றாகிவிட்டது.

கண்ணனைப் போவவே, தங்களையும் ஆசாரியர்களாகக் கருதிக்கொண்ட ஆழ்வார்கள், அதனைச் கட்டிடக் காட்டாதிருக்கலாம்.

அதற்காகக் கிடையிலே மிகத் தெளிவாகத் தெரியும் பார்த்தன் – பரந்தாமன் உரையாடல் வடிவத்தைக் கட்டுக்கொடுத்து என்று ஏற்றுக் கொள்ள நான் தயாராயில்லை.

4. எனது கட்டுரைத் தோட்டில் தமிழர் என்றால் இந்துக்கள் என்றோ, இந்துக்கள் என்றால் தமிழர்கள் என்றோ, மொத்தமாக நான் எங்கேயும் கூறவில்லை.

தமிழர்களில் இந்துக்களாக உள்ளவர்களின் பழக்க வழக்கங்களையே நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

தாங்கள் கூறுவதுபோல, தமிழர்களில் ஒரு பகுதியினர், பிற்காலத்தில் இந்துக்களாக மாறினார்கள் என்பதையும் வாதத்துக்காக நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

நான் செய்து கொண்டிருப்பது 'இந்து மதம் எப்போது தோன்றியது?' என்ற ஆராய்ச்சி அவ்வ.

இந்து மதத்திலுள்ள பண்பாடுகள், பழக்க வழக்கங்கள், மரபுகள், வழக்குகள் ஆகியவை பற்றிய விரிவுரையே.

'தமிழர்' என்றொரு இனம் உருவானபோது, 'அவர் களிடம் எந்தவிதமான மதக்கருத்துகளும் இல்லை' என்று நீங்கள் சொல்வது நகைப்புக்கு இடமானது.

உலகில் எந்த இனம் பிறந்தபோதும், மதமும் கூடவே பிறந்ததில்லை.

பிற்காலத்தில், அந்தந்த இனங்கள் ஒவ்வொரு அடிப்படைத் தத்துவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்கொரு பெயர் வைத்துக்கொண்டது தான், மதத்தின் வரலாறு.

அப்படித்தான் தமிழர்களிலும் ஒரு பகுதியினர் இந்துக்கள் ஆனார்கள்.

'அன்று வாழ்ந்த திருவிடத்தார் மதம் அற்றவர்கள்' என்பது வெறும் கட்டுக்கொடுத்தது.

'பகுத்தறிவு' என்ற பெயரால், பழைய தமிழனின் வரலாற்றையும் மலிவான விலைக்கு வாங்கித் திருத்தம் பெற்ற புதிய பதிப்பாக வெளியிட்டுச் சிலர் செய்த திருக்கூத்து.

சிந்துவெளி நாகரிகத்திலேயே தமிழர்களுக்கு இறை வழிபாடு இருந்திருக்கிறது.

இறைவழிபாடு உள்ளவர்களைத் தான் 'மதம்' என்ற சொல் ஒன்று சேர்க்கிறது.

தமிழர்களிடையே பலவகையான மதங்கள் இருந்தன என்பது உண்மையே தவிர, 'மதமே இல்லை' என்பது ஈரோட்டுக் கடைத் தெருவில் வாங்கி வந்து காலுசிபுரம் சந்தையில் விலையான வாதம்.

'இந்து' என்ற சொல் எந்தக் காலத்தில் வந்தது என்ற ஆராய்ச்சி எனக்குத் தேவையில்லை என்றாலும், அது பிற்காலத்தில் வந்தது என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

அதற்காக, 'இந்து என்ற வார்த்தை பிறந்த பிறகு நான் மதம் பிறந்தது' என்றா நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

'ஸெவர்கள்' என்றும் 'ஸவணவர்கள்' என்றும் தனித் தனியாக அழைக்கப்பட்ட எவ்வாறையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பிற்காலத்தில் குட்டப்பட்ட பெயரே 'இந்து' என்பது. அது நீங்கள் குறிப்பிட்ட காலத்தில்தானா அல்லது வேறு காலத்திலா என்பது, அதுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவர்தாம் கூற வேண்டும்.

வள்ளுவர் குறங்களில் பலவெறு சமயக் கருத்து கூறும் காணக் கிடக்கின்றன.

பெளத்த கருத்துக்களும் அதில் இருந்தாலும், வள்ளுவன் ஒரு புனிதமான இந்து என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

அவன் இறைவனை 'ஆதிபகவன்' என்றழைக் கிறான். "பகவன் என்றால் என்ன?"

"பகவனே சான்; மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்" — என்பது குத்திரம்.

'பகவன்' என்ற வார்த்தை, 'சான்' என்ற சிவனையும், 'மாயோன்' என்ற திருமாலையும், 'பங்கயன்' என்ற பிரம்மாலையும், 'சினன்' என்ற ஷௌனனையும், புத்தனையும் குறிக்கிறது.

(நான் முதல் இதழில் 'ஆதிபகவன்' என்பது ஷௌன—சமணக் கடவுள்களையே குறிக்கிறது என்றே எழுதியிருக்கிறேன்.)

ஆனால், குத்திரப்படி பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற இந்துக் கடவுள்களையும், அந்த வார்த்தை கட்டிக் காட்டுகிறது.

அஃதன்றியும்,

'தாமரைக் கண்ணன்' என்றும், 'அறவாழி அந்தணன்' என்றும், 'வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்' என்றும் பல இடங்களில் அவன் குறிப்பிடும் இறைவன் கருத்து, இந்து மதக் கருத்தாகவே இருக்கிறது.

(அடுத்த இதழில், 'வள்ளுவன் ஒரு இந்துவே' என்பதை நிலை நாட்ட ஒரு முழுக் கட்டுரையே எழுதுகிறேன்)

'நாகரிகம்' பற்றிய கருத்து நற்றிணையிலும் காணப் படுவதால், "நற்றிணைக் காலத் தமிழர்கள் இந்துக்களா?" எனக் கேட்கிறீர்கள்.

அதே நாகரிகம் இன்று இந்துக்களாக இருக்கிற தமிழர்களிடம் காணப்படுகிறது என்றுதான் நான் கூறினேனே தவிர, அந்த நாகரிகத்திற்கு என்ன வயது என்று நான் ஆராய்வில்லை.

நற்றிணைக் காலத்தில் இந்துமதம் இருந்ததில்லை என்பதற்கு நீங்கள் காட்டும் ஆதாரம் என்ன?

நீங்கள் இரண்டு வரி ஆதாரம் காட்டினால், இருந்தது என்பதற்கு நான் நான்கு வரி காட்டுவேன்.

அது வெறும் ஆராய்ச்சியே!

சடந்து போன காலங்களைப் பற்றிக் கற்பணாவாத ஆராய்ச்சியில் நான் ஈடுபட விரும்பவில்லை.

இந்து மதத்தில் என்னென்ன அர்த்தங்கள் உள்ளன என்பதே நான் எழுதும் விரிவுரை.

நான் பெரியார் பள்ளியில் படித்தவன் என்பதை மறந்து விட்டதாகக் கூறுகிறீர்கள்.

நான் சுயமரியாதை இயக்கத்திலோ கருஞ்சட்டைப் படையிலோ, திராவிடர் கழகத்திலோ இருந்ததே இல்லை.

திமுக் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது அதில்தான் நான் சேர்ந்தேன்.

அங்கேயும் நாத்திக வாதம் நாலைந்து ஆண்டுகள் தான் நடந்தது.

பிறகு, அவர்களே 'ஒன்றே குலம்; ஒருவனே தேவன்' என்று ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

அவர்கள் சொல்லும் ஒருவன் 'யார்' என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்வதே என் கட்டுரை.

வள்ளுவர் ஓர் இந்து

ஒரு மனிதன் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது? இந்துக்களின் தெற்றி மதச் சின்னத்தைக் காட்டுகிறது.

கிறிஸ்தவர்களின் கழுத்தில் தொங்கும் சிலுவை அவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் என்பதைக் குறிக்கிறது.

முஸ்லீம்களின் ஆடையும், தொப்பியும் கோஷாவும் அவர்கள் முஸ்லீம்கள் என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

ஆனால், இந்தச் சின்னங்கள் ஏதுமில்லாத நவநாகரிக இளைஞர் ஒருவனை, அவன் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?

ஒரு கதை உண்டு.

ஒரு மனிதன் பன்னிரண்டு மொழிகள் பேசுவானாம்.

ஒவ்வொரு மொழியையும், அந்தந்த மொழிக் காரர்கள் எப்படிப் பேசுவார்களோ அப்படியே, அதே தொனியொடும் உச்சரிப்போடும் பேசுவானாம்.

அவனுடைய தாய்மொழி எது என்று யாருக்கும் தெரியவில்லையாம்.

அவனைக் கேட்டால் அவனும் சொல்ல மறுத்து விட்டானாம்.

அவனுது தாய்மொழியைக் கண்டுபிடிக்க அவனுது நன்பர்கள் ஒரு வேலை செய்தார்களாம்.

ஒருநாள், அவன் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது 'பளார்' என்று அவன் முதுகிலே ஓங்கி அடித்தார்களாம்.

அவன், ஆத்திரத்தோடு, "எந்தடா நாயாடி மோனே" என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து உட்கார்ந்தானாம்.

அவனுது தாய்மொழி மலையாளம் என்பது தெரிந்து விட்டதாம்.

தன்வயமற்ற நிலையில் ஒருவன் பேசுகிற பேசுத்தான் உண்மையான பேச்சு.

அது போதையாயிலும் சரி, ஏற்சாகமாயிலும் சரியே.

நடக்கும் வழியில் ஒரு கல் தடுக்கிவிட்டதென்றால் ஒருவன் 'கடவுளே' என்கிறான்; அவன் இந்து

'அவ்வா' என்றால், அவன் முஸ்லீம்.

'கார்த்தரே' என்றால், அவன் கிறிஸ்தவன்.

ஒவ்வொரு மதத்துக்காரருக்கும் முக்கியமான கட்டங்களில் எல்லாம், தனது மத தத்துவம், தனது கடவுள் நினைவுக்கு வருவதுபோல், ஒவ்வொரு மதக் கவிஞருக்கும், தனது எழுத்துக்களில் தனது கடவுள் பற்றிய சிந்தனையே வரும்.

வள்ளுவனும் அப்படியே!

இறைவனைப்பற்றி, அவன் குறிப்பிடுகிற சில வார்த்தைகள் வேறு சில மதக்கடவுளுக்கும் பொருந்தும் என்றாலும், பெரும்பாலானவை நேரடியாக இந்துமதக் கடவுள்களையே குறிக்கின்றன.

ஈதாரணமாக, 'வெண்டுதல் வேண்டாமை இவான்' என்பது, எவ்வா மதத்தின் மூலவருக்கும்

பொருந்தும் என்றாலும், விருப்பு வெறுப்பற்றவன் என்று இந்துக்களே இறைவனை அதிகம் கூறுகிறார்கள்.

ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் பாடல்கள் அனைத்திலும் இந்த எண்ணாம் பிரதிபலிக்கிறது.

'கடவுள்' என்ற வார்த்தையை வள்ளுவன் பயன் படுத்தவில்லை என்றாலும், 'கடந்து உள்ளிருப்பவன்' என்ற பொருளில் இந்துக்கள் மட்டுமே அதனைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

'இறைவன்' என்ற சொல் 'கடவுள்' என்ற பொருளில் வள்ளுவனால் இரண்டு இடங்களில் பயன் படுத்தப்படுகிறது.

ஐந்தாவது குறளில், 'இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்' என்றும்,

பத்தாவது குறளில், 'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்' என்றும், அது ஆஸப்படுகிறது.

கடவுளை 'இறைவன்' என்று பெளத்தர்களோ, முஸ்லீம்களோ, சிறிஸ்தவர்களோ கூறத் தொடங்குவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் வள்ளுவன் கூறியிருக்கிறான். (மற்றவர்கள் பின்னால் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.)

வள்ளுவன் காலத்தில் பெளத்த மதமும், இந்தியாவிலேயே பிறந்த வேறு சில மதங்களும் மட்டுமே இருந்தன.

அந்தாளில் அவை, கடவுளை 'இறைவன்' என்று அழைத்ததில்லை.

ஆனால், இந்துக்களின் கடவுள் பாடல்கள், பிரபந்தங்கள் அனைத்திலும் அந்த வார்த்தை வருகிறது.

அதிலும் வினைகள் இருவகை; அவை நல்வினை, தீவினை எனச் சொல்வோர் இந்துக்கள்.

அஃதன்றியும், இறைவன் என்ற சொல்லை அரசன் என்ற பொருளில் 690, 733, 778 ஆவது குறள்களில் வள்ளுவன் கையாள்கிறான்.

இறைவனையும், அரசனையும் வேறு எந்த மதத்தவரும் ஒன்றாகக் கருதுவதில்லை. ஒரே சொல்லால் அழைப்பதில்லை.

பிற்காலத்தில் தமிழ் இந்துக்கள் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய், 'கோ' என்ற வார்த்தைக்கு 'இறைவன், அரசன், பக்' என்ற மூன்று அர்த்தத்தையும் கொடுத் திருக்கிறார்கள்.

'இறைவனடி சேர்வது' என்ற மரபு இந்துக்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வாழுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்

என்ற குறளில் வரும், 'வாழுறையும் தெய்வம்' இந்துக் களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

தெய்வம் வானத்தில் இருக்கிறது என்பதை மற்ற மதத்தவர் ஒத்துக் கொள்வதில்லை.

'பெயக் கண்டும் நஞ்சண்டமேவர்' என்ற குறள், "திருப்பாற்கடல் கடையப்பட்டபோது ஆலகால விஷத்தை அள்ளியுண்ட பரமசிவனையே குறிக்கிறது" என்கிறார் பேராசிரியர் திரு. ஜி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை. 'அடியாருக்கு, நன்சமுதம் ஆவதுதான் அற்புதமோ?' என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

நற்றினையில் வரும், 'நஞ்சண்பர் நனிநாகரிகர்' என்ற தொடரும் சிவனாரைக் குறிப்பதாக நான் சொன்னால் யார் மறுக்க முடியும்?

அஃதன்றியும், ஒரு குறளில் இந்துக்களுக்கு மட்டுமே உரிய இந்திரனைச் சாட்சிக்கழைக்கிறார் வள்ளுவர். வேறு எந்த மதத்தவருக்கும் 'இந்திரன்' என்று ஒருவன் இல்லை. அதிலும் இந்திரன் சம்பந்தப்பட்ட இந்து மதம் ஒன்றையே வள்ளுவர் உவமிக்கிறார்.

ஐந்தவித்தான் ஆற்றல்

அகல் விக்ம்புளார் கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி.

ஐந்து பொறிகளையும் அடக்காது சாபம் எய்திய
இந்திரன், அடக்குவோனுடைய ஆற்றலுக்குச்
சான்றாகிறான் என்கிறார்.

கெட்டுப் போனவனைக் காட்டி நல்லவனைப்
புகழ்வது போல், பொறி அடக்காத இந்திரனைக் காட்டி,
அடக்குவோரின் ஆற்றலை வியக்கிறார் வள்ளுவர்.

இந்துக்களின் புராணப்படி, 'அகல் விக்ம்புளார்
கோமான்' என்றே இந்திரனை அழைக்கிறார்.

அவர் கறும் உவமான கதை அகலினையின்
கதையாகும்.

இன்னுமோர் இடத்தில்,
கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தானை வணங்காத் தலை
— என்கிறார்.

இந்துக்களின் இறைவனுக்கு மட்டுமே எட்டுக்
குணங்கள் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. (அதாவது, பரம
சிவலுக்கு)

பரிமேலழகர் சொற்படி அந்த எட்டுக் குணங்கள்
கீழ்க் கண்டவை.

தன் வயத்தனாதல்
தூயவுடம்பினங்காதல்
இயற்கையுனர்வினங்காதல்
முற்றுமுனர்தல்

இயல்பாகவே பாசங்களின் நிங்குதல்
பேருஞ்சுடைமை
முடிவிலாற்றலுடைமை
வரம்பில் இன்பமுடைமை
— சௌ ஆகமத்திலும் இவ்வாறு கறப்பட்டிருக்
கிறது.

அப்பர் கவாமிகளும், 'எட்டு வான் குணத்து ஸசன்'
எனப் பாடினார்.

கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல் வாவறிவன்
நற்றாள் தொழுாறுர் எனின்
என்றோரு குறங்.

இதில் 'வாவறிவன்' என்பது, மற்ற மதக் கடவுள்
களையும் குறிக்கக்கூடிய மயக்கத்தைத் தரும். ஆயிலும்,
ஏங்கும், எப்பொழுதும், தானாகவே அணைத்தையும்
அறியும் ஞானத்தைக் குறிப்பதால், 'அப்கிஸ்கெணாதபடி
ஏங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தமூர்த்தியாகி' நிற்கும் ஈசனைக்
குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

அதுபோலவே, 'தனக்குவமை இல்லாதான்' என்ற
சொல்லும் மயக்கத்தைத் தரும். ஆயிலும், அதுவும் ஈசனைக்
குறிப்பதாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும்.

அப்பர் கவாமிகள் பாடல் ஒன்றை மேற்கொள்
காட்டிப் பேராசிரியர் ஜி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள்
இதனை விளக்கியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு குறளில் வரும் 'மலர்மிழை ஏகிளான்' என்ற
வார்த்தை பல பொருள் தகுமாயிலும், பரிமேலழகர்
உரைப்படியும், பிற்கால நாயன்மார்கள் பாடல்களின்
படியும், அதுவும் சிவபெருமானையே குறிக்கின்றது.

பிறவியைப் 'பெருங்கடல்' என்று இந்துக்கள் மட்டுமே குறிப்பதால், நான் முன்பு சொன்ன அந்தக் குறளும் வள்ளுவன் ஓர் இந்துவே எனக் காட்டுகிறேன்.

மற்றும்,

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றறப்
பற்றுக பற்று விடற்கு
— என்றும்,

தாம்சிழ்வார் மென்தோன் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு
— என்றும்,

இந்துக்களின் துறவுத் தத்துவத்தையும், தலைவன் பெயரையும் வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

வள்ளுவர் கூறும், 'தானமும் தவமும்'
இந்துக்களின் மரபுகளே.

துறவறத்தின் பெருமையைப் புத்தமதமும் கூறுமாயிலும், இந்திரனைப் பற்றிய குறிப்பு வள்ளுவரின் 'நீத்தார் பெருமை' என்ற அதிகாரத்திலேயே வருவது குறிப்பிடத் தக்கது.

இவ்வாறு வள்ளுவப் பெருந்தகை, தொட்ட இடமெல்லாம் இந்துக் கடவுள்களையும், இந்துக்களின் மரபையுமே கூறுவதால், அவரும் ஓர் இந்துவே என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத உண்மை.

அவரைத் தூக்கத்தில் தட்டி எழுப்பியிருந்தாலும், 'இறைவா' என்றுதான் சொல்லி இருப்பார்.

அறத்துப்பாலில் காணும் அறமும், பொருட் பாலில் காணும் பொருள்களும், தமிழர்களுக்கு மட்டுமே உரியவையாக அன்று இருந்தன.

ஆகவே, தமிழரான வள்ளுவர் ஓர் இந்து; இந்துவான வள்ளுவர் ஒரு தமிழரே என்பது எனது துணிபு.

9

கணவுகள்

ஆண்டாள் கணவு காண்கிறாள்; அறபுடமான கணவு; இனிமையான கணவு; கலியாணமாகாத ஒவ்வொரு கண்ணிப் பெண்ணும் காணுகின்ற கணவு.

நிறைவேறாத காரியங்களைப் பற்றிக் கணவு காண்பதிலே தான் எவ்வளவு சுகம்!

இந்தக் கணவுகளிலே பலவகை உண்டு.

அரைகுறைத் தூக்கத்தில் வரும் கணவு, நினைவின் எதிரொலி.

பகல் தூக்கந்தான் பெரும்பாலும் அரைகுறை தூக்கமாக இருக்கிறது.

ஆகவேதான், 'பகல் கணவு பலிக்காது' என்கிறார்கள்.

அழுந்த தூக்கத்தில் வரும் கணவு பெரும்பாலும் பலிக்கிறது.

அழுந்த தூக்கம் என்பது அதிகாலையில் தான் வருகிறது.

ஆகவே, 'காணவக் கணவு கட்டாயம் பலிக்கும் என்கிறார்கள்.

ஆண்டாள் காண்பதோ காலைக் கணவுமல்ல பகல் கணவுமல்ல. அது ஆசையின் உச்சம்; பக்திப் பெருக்கு பரவசத் துடிப்பு.

கண்ணனை மணவாளனாகக் காண்கிறாள் கோதை.

'உன் கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று தன்னை அவன் கையில் தருகிறாள் நாசசியார்.

கண்ணாடி முன் நிற்கிறாள்.

பூச்சுடி, குழல் முடித்து, பொட்டிட்டு நின்று, தல் திருமுகத்தைத் தானே பார்க்கிறான்.

ஆண்டாளின் ஸ்தூலத்திற்குக் கண்ணாடி.யில் தெரியும் அவளது உருவமே தோழியாகிறது.

“அடி தோழி!

நான் கணவு கண்டேன்.

வாரண மாயிரம் குழ வலம்வந்து

நாரணன் நம்பி நடக்கின்றான் என்றெநில்

பூரண பொற்குடம் வைத்துப் புழுமெங்கும்

தோரணம் நாட்டக்கணாக் கண்டேன் தோழி நான்.”

—“எவ்வே இளங்கிளியே! என் கணவைக் கேட்டாயா?

அழிரம் யாணைகள் குழ நாரண நம்பி வந்தான்;

அவன் வரும்போது பூரண கும்பங்கள் எழுந்தன;

தோரணங்கள் நாட்டப்பட்டன.

கதிரொளி தீபம் கவசமுட ணேந்தி

சதிரின மங்கையர் தாம்வந் தெதிர்கொள்ள

மதுரையார் மன்னர் அழிநிலை தொட்டெங்கும்

அதிரப் புகுதக் கணாக் கண்டேன் தோழிநான்.

—ஆம்!

ஒளி மிகுந்த தீபங்களைக் கையிலேந்திக் கொண்டு சுதிராடும் இளமங்கையர் வந்தார்கள்.

அவனை எதிர் கொண்டார்கள்.

அந்த மதுரையார் மன்னர், மாயக் கண்ணன்

எனது பாதத்திலிருந்து உச்சிவரை உடம்பே அதிர்ந்து

போமாறு புகுந்ததாகக் கணவு கண்டேன்.

அந்த மைத்துணன் நம்பி, மதுகுதனன் வந்தென்னைக் கைத்தலம் பற்றக் கணவு கண்டேன்.

அடி தோழி! என் கணவு நனவாகும்.”

—ஆம், ஆண்டாளின் கணவு, அவளது ஆசையின் விரிவு! ஏக்கத்தின் இலக்கியம்!

இத்தகைய கணவுகளைப் பற்றி இந்து மதம் என்ன சொல்கிறது.

கணவுகள் நினைவுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவையாக இருந்தால், அவை பலிக்கும் என்கிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் ‘கணாத்திறம் உரைத்த காதை’ வருகிறது.

‘முத்தொள்ளாயிர’ நாயகிகளும் கணவு காண்கிறார்கள்.

திருக்குறளிலும் கணவு குறிக்கப் பெறுகிறது. கணவு என்பதை இறைவன் விடும் முன்னறிவிப்பு என்றே நான் கருதுகிறேன்.

இந்துக்களுக்கு கணவு நம்பிக்கை அதிகம். எனக்கு மிக அதிகம்.

காரணம், நான் கண்ட கணவுகள் பெரும்பாலும் பலித்திருக்கின்றன.

1948- அம் ஆண்டு நான் சேவத்தில் வேலை பார்த்தபோது அர்சிப்பாளையத்தில் தங்கியிருந்தேன்.

என்னோடு பூந்தோட்டம் திருநாவுக்கரச் என்ற நண்பரும், சாந்தி மா. கணபதி என்ற நண்பரும் தங்கியிருந்தார்கள்.

அவர்களில் பூந்தோட்டம் திருநாவுக்கரச், இப்பொழுது சிங்கப்பூரில் நல்ல உத்தியோகத்தில் இருக்கிறாரா.

சாந்தி மா. கணபதி என்ற நண்பர், 1960-ல் காலமானார்.

இருநாள் காலையில், காந்தியடிகளைச் சுட்டுக் கொண்று விட்டதாக எனக்கொரு கணவு வந்தது.

காலையில் எவ்வாரிடத்திலும் அதைச் சொன்னேன்.

“சி சனியினே! உன் கருநாக்கை வைத்துக்கொண்டு சம்மாயிரு எதையாவது உள்ளித் தொலைக்காடே” என்று எவ்வாரும் என்னைக் கோபித்துக் கொண்டார்கள்.

அன்று மாலை வாளோவி கண்ணரோடு ஒரு செய்தியைச் சொன்னது, “காந்தியடிகள் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார்” என்று.

எனது நண்பர்கள் திகைத்துப் போனார்கள்; என்னை எச்சரித்தார்கள்.

“இதோ பார்! நீ கனவு கண்டதாகச் சொன்னால் யாரும் நம்பமாட்டார்கள். இதிலே உனக்கும் சம்பந்த மிருப்பதாகச் சொல்லிவிடுவார்கள். ஆகவே, வாயை முடிக் கொண்டு கம்மாயிரு” என்றார்கள்.

எனக்கு, அந்தப் பயம் தெளியவே வெகு நாளியிற்று.

சில கணவுகள் ஆணியடித்தாற்போல் எதிர்மறைப் பலன்களைக் காட்டுகின்றன.

உதாரணத்திற்கு, என் கணவில் மலம் வந்தால், மறுநாள் எங்கிருந்தாலுது பணம் வருகிறது.

நூற்றுக்கணக்கான முறை அந்தக் கணவைக் கண்டு மறுநாளே பலன்னடந்திருக்கிறேன்.

பல் விழுவதாகக் கணவு கண்டால், மறுநாளே என்மீது கோர்ட்டில் புது வழக்கு வருகிறது.

இருபுது வருடங்களாக அடிக்கடி நான் பறப்பது போலக் கணவு காண்கிறேன்.

ஒவ்வொரு தடவையும் அந்தக் கணவு வந்த பிறகு என் புகழ் உயாந்து வந்திருக்கிறது.

பல தடவை ரயிலுக்குப் போகும்போது ரயிலைத் தவற விடுவதாகக் கணவு கண்டிருக்கிறேன்.

அப்போதெல்லாம் ஏதாவதோரு நவ்வ சந்தர்ப்பத்தை நான் இழுந்திருக்கிறேன்.

உயரமான இடத்தில் ஏறி இறங்க முடியாமல் தத்தளிப்பதாகக் கணவு கண்டிருக்கிறேன்.

அப்போதெல்லாம் வாழ்க்கையில் ஏதாவது சிக்கல் வந்து தீர்க்க முடியாமல் கலங்கியிருக்கிறேன்.

ஏறிய உயரத்திலிருந்து மளமளவென்று இறங்கி வருவது போலக் கணவு கண்டால், வந்த சிக்கல் தீர்ந்து போய் விடுகிறது.

கணவில் வெள்ளம் வந்தால், காலையில் பணம் வருகிறது.

அந்த வெள்ளம் வடிந்து போவது போல் கணவு கண்டால், பணம் செலவழிந்து போகிறது.

1967-ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் நடந்தபோது, காங்கிரஸ் தோற்றுப் போவதையே நான் கணவில் கண்டேன்.

ஒரு கோட்டை!

நானும் மற்ற காங்கிரஸ் நண்பர்களும் அங்கே நிற்கிறோம்.

மூவெந்தர் காலத்து ஆடை அணிந்து, திமு. குழக் நண்பர்களெல்லாம் பட்டகள் போல வந்து, அந்தக் கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொள்கிறார்கள்.

அந்தக் கணவைப் பற்றி அப்பொழுதே எனது நண்பர்கள் பலரிடமும் கூறினேன்; அது பலித்து விட்டது.

1971-ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் யானை என்னைத் துரத்திக் கொண்டு ஒடி வந்து, எனக்கு மாலை போடுவது போலக் கணவு கண்டேன்.

அந்தத் தேர்தலில் நான் சார்ந்திருந்த இந்திரா காங்கிரசுக்குப் பலத்த மெஜாரிட்டி கிடைத்தது.

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன், ஒரு மனை மீது நான் சுற்றி வருவதாகவும், அந்த மலையில் எங்கும் நாமம் போட்டிருக்கவும் கணவு கண்டேன்.

திருப்பதிக்குச் சென்று திரும்பி வந்தேன்.

பல தொல்லைகள் மனமளவென்று தீர்ந்தன.

அதன் பிறகுதான், “திருப்பதி சென்று திரும்பி வந்தால் ஒரு திருப்பம் நேருமடா – உண விருப்பம் கூடுமடா” என்ற பாட்டை எழுதினேன்.

என் கணவில் கண்ணே அடிக்கடி வருகிறான்; ஆனால் என்னோடு பேசுவதில்லை.

ஒருவேளை இது என் நினோவின் எதிரொலியாக இருக்கலாம்.

தி.மு.க. விவிருந்து நான் பிரிந்த பிறகு, நானும் சம்பத்தும் தமிழ் தேசியக் கட்சியின் சார்பில் பெங்களூரில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசச் சென்றோம்.

மத்தியானம் உடலங்டஸ் ஓட்டவில் நான் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, நான் கூட்டத்திற்குச் செல்வதாகவும், அங்கே கல்வெறி நடப்பதாகவும், என் கார்க் கண்ணாடி உடைந்ததாகவும் கணவு கண்டேன்.

அது பகல் கணவுதான், என்றாலும் அழுந்த தூக்கத்தில் வந்த கணவு.

என்ன ஆச்சரியம்! நான் கண்ட கணவு அன்று மாணவயே அப்படியே நடந்தது.

காரில் எந்தக் கண்ணாடி உடைந்ததாகக் கணவு கண்டேனோ அதே கண்ணாடி உடைந்தது.

கனவில் வந்த முகங்களே என் கண் முன்னாலும் காட்சியளித்தன.

வாய் நிறைய ரோமம் இருப்பதாகவும், அது இழுக்க இழுக்க வந்து கொண்டிருப்பதாகவும் கணவு கண்டேன்.

அப்பொழுதெல்லாம் தொல்லை மாற்றித் தொல்லை வரும்.

விவண்டியார்களின் கனவில் ஆண்டவன் வந்து, 'இந்த இடத்துக்கு வா'வென்று சொன்னதாகவும், அவர்கள் அந்த இடத்திற்குச் சென்று அழைதி கொண்டதாகவும் செய்திகள் படிக்கிறோம்.

அவை பொய்யல்ல என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

'நிர்மலமான தூக்கத்தில் களங்கமற்ற உள்ளத்தில் தோன்றும் கணவுகள் பலிக்கின்றன' என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கை.

அந்தக் கணவுகளை நாம் வரவழைக்க முடியாது.

அவை ஆண்டவன் போட்டுக் காட்டும் படங்கள்.

சகுணங்கள்

'இறைவனுடைய ஆதிக்கக்கோடு இல்லாத இடமே இல்லை' என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கை.

காலுக்கு அணியும் காலணியிலிருந்து, தலைக்குப் பிடிக்கும் குடை வரை, ஒவ்வொன்றிலும் இறைவனுடைய ஆதிக்கம் இருக்கிறது.

அன்றாட நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் இறைவன் கலைத்துப் போடும் சிட்டு விளையாட்டுகள்.

அந்த விளையாட்டில் சிலர் ஜூயிக்கிறார்கள்; சிலர் தோற்றுப் போகிறார்கள்!

சிட்டு நன்றாக விழுந்து விட்டவர்கள் இரண்டாவது ரவுண்டிலேயே விரித்து விடுகிறார்கள்.

அவர்களை, 'நல்ல ராசிக்காரர்கள்' என்பார்கள் இந்துக்கள்.

'இந்த நேரத்தில், இந்த மரத்திலிருந்து இத்தனை இவைகள் உதிர வேண்டும்' என்பதும் இறைவனுடைய ஆணையே.

யாரும் விதைக்காமலேயே காடு மேடுகளில் செடிகள் வளர்கின்றன.

விதைத்தும், நட்டும் தோட்டங்களில் வளர்கின்றன.

ஆகவே நமது செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டும் ஓர் இயக்கம் நடக்கிறது; நம்முடைய செயலில் இறைவனுடைய இயக்கம் தொடங்குகிறது.

கண்ணாடி என்பது இறைவன் படைத்தது அல்ல.

ஆனால் கண்ணாடிக்குத் தேவையான மூலப் பொருள் இறைவனால் உண்டாக்கப்பட்டது.

மின்சாரமாயினும், விமானம் போன்ற வாகனங்கள் ஆயினும், அவை அனைத்துமே இறைவனால் உண்டாக்கப் பட்டவையவை.

அனால், அவற்றுக்குப் பயன்படும் 'மூலம்' இறைவனிடமிருந்தே வருகிறது.

ஒரு ஆக்கத்தைக் காண்கிற கண்கள் மூலத்தைக் காணும்பொது, அது இறைவன் கொடுத்தது என்பதை உணர்சின்றன.

ஆகவே, எந்த ஜூப்பொருள்களோ, ஸ்தூலமோ இயக்கும் இயக்கங்கள் அனைத்துக்குமே இறைவனே காரணம்.

இறைவனுடைய சிருஷ்டயில் காரணமே இல்லாத காரியம் எதுவுமில்லை.

ஒருவரோடொருவர் சண்டை போடும்போது, 'காரணமே இல்லாமல் சண்டைக்கு வருகிறாயா!' என்று சொல்வதுண்டு.

காரணம் இல்லாமல் சண்டை எப்படி வரும்? குறைந்த படசம் அவன் குடித்திருப்பான்; அல்லது புத்தி புரணுடு போயிருக்கும்.

அதுதான் அங்கே காரணம்.

இறைவன் பண்டத்த இந்தப் யூமியில், ஒவ்வொரு அலுவல்லிலும் அவனது ஆதிக்கம் இருக்கிறது என்பதை, 'அங்கிள்கணாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்' இருப்பதாக இந்துக்கள் சொல்கிறார்கள்.

'மூலத்தின் மூலமாய் முனைத்தெழுந்த விங்கம்' என்கிறார்கள்.

'தோன்றுமிடம் எங்கும் ஜோதிப் பிழப்பானாய்' என்கிறார்கள்.

'அனுவில் அனுவாய் அமர்ந்திருக்கும் வித்து' என்கிறார்கள்.

'அனைத்துக்குமே அவன்தான் மூலம்' என்பதால் ஆண்டவனை 'ஆதிமூலம்' என்கிறார்கள்.

இந்துக்கள் குறிக்கும் இறைவனின் முதற்பெயரே 'ஆதிமூலம்' தான்.

ஆதிக்கு 'அந்தம்' உண்டு என்பதனால், 'அனாதி' என்றும் அழைக்கிறார்கள்.

'அந்தம்' அவற்றுக்கு வராது என்பதால், 'அனந்தன்' என்கிறார்கள்.

அனந்தராமன்,

அனந்தசிருஷ்ணன்,

அனந்தநாராயணன்,

—என்ற பெயர்களைக் கவனியுங்கள்.

ஆகவே,

மூலம் அவனே.

இயக்கம் அவனே.

முடிவில்லாமல் இயக்குவதும் அவனே.

அந்த இயக்கம் ஒவ்வொன்றிலும் இருப்பதால், ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்கும் அர்த்தம் இருக்கிறது என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கை.

இருதய சத்தியோடு இருப்பவன் — இருக்க வேண்டியவன் பெண்.

அவனுக்கு இடக்கண்ணும், இடத்தோனும் நுடித்தால் அது நல்ல சகுனம்.

அந்த இடக்கண்ணின் மேல் இமை துடித்தால் கணவனிடம் இருந்து நல்ல சேதி; சிற் இமை துடித்தால் தாய் வீட்டிலிருந்து நல்ல சேதி.

வல்லனம் காட்டவும், வாணிபம் செய்யவும், வரவு வைக்கவும், வலக்கையைப் பயன்படுத்தும் ஆவறுக்கு, வலக்கண் துடிப்பது நல்ல சகுனம்.

வலக்கண்ணின் மேல் இமை, புகழ்; சிற் இமை பொருள்.

பிராமணர்கள் இறைவனிடம் இருந்து செய்தி கொண்டு வருகிறவர்கள் என்று எல்லா ஜாதி இந்துக்களும் நம்பினார்கள்.

புறப்படும்போது ஒரு பிராமணன் எதிரே வந்தால், அவன் துன்பச் செய்தி கொண்டுவருகிறான் என்று கருதினார்கள்.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் வந்தால், நல்ல செய்தி கொண்டு வருகிறார்கள் என்று கருதினார்கள்.

இந்த நம்பிக்கை பலகுக்குப் பலித்திருக்கிறது.

சவரம் செய்யும் பரியாரி எதிரே வருவது கெட்ட சகுனம் என்கிறார்கள்.

காரணம், மொட்டையடிப்பதும் அந்தத் தொழிலாளியின் தொழிலில் ஒரு வகையாய் இருப்பதால், கூட்டமோ, நஷ்டமோ வருகிறது என்கிறார்கள்.

அதே நேரத்தில் சவுவைத் தொழிலாளியின் வருங்கையை நல்ல சகுனம் என்கிறார்கள்.

காரணம், அழுக்கு நீக்கித் தூய்மைப்படுத்துவது அவன் தொழில்.

ஆகவே, கவனல் நீக்கி மசிழ்சி தருவது அவன் வருங்கை.

பாற்குடம் எதிரே வந்தால் மங்கலம், எண்ணெய்க் குடம் எதிரே வந்தால் அமங்கலம்.

பால் புனிதமானது; பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை பயன்படுவது.

எண்ணெய் அமங்கலமானது; காரணம், அது ஏரிப்பதற்குப் பயன்படுவது.

அதுபோலவே, விறகுச்சுமை வருவதும் அமங்கலம் என்கிறார்கள்.

சுமங்கலி, கர்ப்ப ஸ்திரீ எதிரே வருவதும் மங்கலம். விதவை எதிரே வருவது அமங்கலம்.

காரணங்கள் காட்சியிலேயே இருக்கின்றன; விளக்கம் தேவையில்லை.

கழுதை கத்தினால் நல்ல சகுனம்.

காரணம், அது உறவைத் தேடிக் கத்துகிறது.

காக்கை கரைந்தாலும் கழுதை கத்தினாலும் உறவு வருகிறது.

பூணை வலமிருந்து இடமாகப் போனால் துன்பம் விலகுகிறது.

கட்டிப் பெருக்கும்போதோ ஒன்றை அப்பால் தள்ளும்போதோ, வலமிருந்து இடமாகத்தானே தள்ளுகிறோம்.

அதுபோல், எழுதும்போதோ, கோடு போடும் போதோ இடமிருந்து வலமாகப் போடுகிறோம்.

அதனால், பூணை இடமிருந்து வலமாகப் போனால் துன்பம் வருகிறது.

காரணம், எழுத்திலே செலவும் எழுதலாம்; வரவும் எழுதலாம்; இல்லையா?

மனை ஒண்ணெயும் எழுதலாம்; மரண ஒண்ணெயும் எழுதலாம்; இல்லையா?

இடமிருந்து வலம் எப்போதும் சந்தேகத்திற்கு உரியது.

அதனால் 'யானை வலம் போனாலும் பூணை வலம் போகக் கூடாது' என்பார்கள்.

'நரி வலம் நல்லது' என்பார்கள்.

சிலர், 'நரி எந்தப் பக்கம் போனாலும் நல்லது' என்பார்கள்.

(காரணம், அது மேலே விழுந்து கடித்துத் தொலைக்காமல், எந்தப் பக்கமாவது போகிறதே, அதற்காக இருக்கலாம்.)

குரைக்கின்ற நாய் ஓலமிடத் தொடர்க்கினால், அந்த ஓலியே அவஸ்மாக, மரண ஓலமாகப் படுகிறது.

அதை ஏதோ ஒரு மரணம் பற்றிய முன்னறிவிப்பு என்று நம்பினார்கள்.

வாழ்க்கை முழுவதையும் மங்கலம், அமங்கலம் என்று பிரித்த இந்துக்கள், சகுனத்தையும் 'மங்கலம், அமங்கலம்' என்று பிரித்தார்கள்.

நடக்கும் போது கால் தடுக்குவதை இந்துக்கள் 'கெட்ட' சகுனமாகக் கருதுகிறார்கள்.

எனக்கு இதில் நல்ல அனுபவம் உண்டு.

1953-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் டால்மியாபுரம் போராட்டம் நடந்தது. அதன் மூன்றாவது கோஷ்டிக்கு நான் தலைவன்.

முதல் இரண்டு கோஷ்டிகளையும் போலீசார் கைது செய்துவிட்டார்கள்.

மூன்றாவது கோஷ்டியை நான் தலைமை தாங்கி நடத்திச் சென்றேன்.

நடந்து போகும்போது, எனது வலதுகால் பெருவிரலை ஒரு கல் தடுக்கிவிட்டது.

அப்பொழுதே நினைத்தேன், ஏதோ நடக்கப் போகிறதென்று.

தடியடி, துப்பாக்கிப் பிரயோகம், பின் கலவர வழக்கு, பதினெட்டு மாதத் தண்டனை என்று நான் பட்ட பாடு என் வலக்காலுக்குத் தான் தெரியும்.

காரைக்குடி நகரசபைத் தலைவராக இருந்தவர் திரு. மெய்யப்பச் செட்டியார்.

அவர் ஒருமுறை சென்னைக்குக் குடும்பத்தோடு வந்தார்.

ஒருநாள் இரவு ஶயகுக்குத் திரும்ப விரும்பினார்.

அவருடைய டிரைவர், 'ராத்திரியில் வேண்டாமே காலையில் போவோம்' என்றார். 'முடியாது. இப்போதே புறப்படுவோம்' என்றார் அவர்.

அவருடைய பியட் காரில், மேல் கேரியரில் அவரது பெட்டி, படுக்கை அனைத்தையும் வைத்துக் கட்டினான் டிரைவர்.

கட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதே படுக்கை கிழே விழுந்தது.

'படுக்கை கிழே விழுகிறது' என்றுகூட ஒருவர் சொன்னார்.

'பரவாயில்லை; இந்த டிரைவர் வேண்டுமென்றே செய்கிறான்' என்று சொன்ன மெய்யப்பன் தாமே அதை எடுத்துக் கட்டித் தம் தாயாரையும் மணவியையும் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

திருச்சி செல்லும் வழியில், பெரம்பலுருக்குச் சிறிது தூரத்தில், தோல் ஏற்றப்பட்டு நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு லாரியின்மீது அந்தக் கார் மோதி அந்த இடத்திலேயே மெய்யப்பச் செட்டியார் மரணமடைந்தார்.

அவரது குடும்பத்தினர் பலத்த காயங்களோடு ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டனர்.

அந்த நிகழ்ச்சியில் எனக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி ஒரே ஒரு விஷயத்தைப் பற்றியது.

காரிலிருந்து தவறி விழுந்தது படுக்கை; அந்தப் பயணமே அவரது கடைசிப் படுக்கையாகி விட்டது.

சில சகுனங்கள் இறைவனின் முன்னறிவிப்புகளே, சந்தேகமேயில்லை!

நான் ஒரு படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்தப் படத்தைக் கோவை நீலகிரி ஜில்லாக்களுக்கு விறப்பதற்காக ஒரு நாள் இரவு எட்டு மணிக்குக் கோவை விநியோகஸ்தர் மணியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

விளைபேசி முடிந்தது. பத்தாயிரம் ரூபாய் பணத்தைக் கையிலெடுத்து வைத்துக் கொண்டு, 'அகரிமெண்ட் அடியுங்கள்' என்றார்.

அவர் சொன்னவுடனேயே மின்சார விளக்கு அணைந்தது.

எனக்குச் சுருக்கென்றது.

அவர் உடனே எழுந்து, 'வேண்டாம்; பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

அவர் நினைத்ததுபோல, நான் பயந்தது போல, அந்தப் படம் தோல்வியடைந்தது.

என் வீட்டிக்கு அருகே தினமும் காலையில், இரண்டு வட இந்திய சமங்கலிகள் ஒரு கையில் பாற செம்பும், ஒரு கையில் பூக்கடையும் எடுத்துக்கொண்டு, கோயிலுக்குப் போவார்கள்.

நான் புறப்படுகிற நேரத்தில் அவர்கள் எதிரே வந்தால் அன்று எல்லாக் காரியங்களும் பிரமாதமாக நடக்கும்.

ஆணையாகச் சொல்லுகிறேன்.

அவர்கள் எதிரே வந்த நாட்களெல்லாம் எனக்கு நல்ல நாட்களாகவே இருந்திருக்கின்றது.

நம்பிக்கை, மனப்பூர்வமான நம்பிக்கை.

ஆம்; நம்பிக்கையில்தானே இந்துக்களின் சர்வ வல்லமையும் அடங்கியிருக்கிறது.

வீட்டிக்கு எந்தத் திசையை நோக்கி வாசல் வைப்பது என்பதிலிருந்து, தலையை எந்தத் திசையில் வைத்துப் படுப்பது என்பது வரை —

நம்பிக்கை, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை!

இதை மூடநம்பிக்கை என்பார்கள் சிவர்.

அவர்களை அவர்களுடைய பகுத்தறிவு காப்பாற்றட்டும்!

எங்களை எங்களது நம்பிக்கை காப்பாற்றட்டும்.

ஏன் இந்த நம்பிக்கை

"தத்துவ ஞானம் எது பேசினாலும் பேசக்; பிராமணவாதம் எதனைக் கொள்ளினும் கொள்ளுக; உலகிலே மரணம் என்பது இருக்கும் வரையும், மனித இதயத்திலே பலவீனம் இருக்கும் வரையும், அந்த பலவீனத்திலே மனிதனுடைய இதயத்திலிருந்து அழுகால் வரும் வரையில், ஆண்டவணிடத்தில் நம்பிக்கை இருந்தே திரும்."

—எனக்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

ஆம். பலவீனத்திலும் பயத்திலுந்தான் கடவுள் நம்பிக்கை தோற்றமளிக்கிறது.

இந்து சமயமன்றிப் பிற சமயங்களும் இந்த உண்மையை ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றன.

நீண்ட நாட்களுக்கு முன் ஒரு திரைப்படத்தில் கேட்டதாக நினைவு.

ஓர் ஆசிரியர் தன் மாணவியைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்:

"கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்?"

மாணவி சொல்கிறாள்:

"தூணிலும் இருக்கிறார், துரும்பிலும் இருக்கிறார்."

இல்லை; அது பழங்கதை. வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கும் போது கடவுள் இல்லை; வறுமை வரும்போது அவர் உடனே வருகிறார்.

வெற்றி பெற்றவனுக்குக் கடவுள் இல்லை; தோல்வியற்றவன் நெஞ்சில் உடனே தோற்றமளிக்கிறார்."

—என்றார் ஆசிரியர்.

ஆம்; பாவம் செய்யும்போது கடவுள் இல்லை.

அதற்குரிய தண்டனையை அலுபலிக்கும்போது கடவுள் இருக்கிறார்.

இவியிலே தோன்றாத கடவுள், எதிரொலியில் தோன்றுகிறார்.

சிவையிலே காணமுடியாத தெய்வம், சிந்தையிலே சாட்சிக்கு வருகிறது.

'கடவுள் நம்பிக்கை என்பது ஏதாவதோரு வடிவத்தில் எவ்வாருக்கும் இருந்தே திருக்கிறது' என்பது இந்துக்கள் முடிவு.

'உயர்ந்தனவோ நாழ்ந்தனவோ அனைத்திலுமே நான் இருக்கிறேன்' என்றான் கண்ணன் கிணதையிலே.

அர்ஜுங்களிடம் கண்ணன் சொல்கிறான்:

"அர்ஜுஙா, தேவர் கூட்டங்களும், முனிவர்களும் என் உற்பத்தியை உணரமாட்டார்கள்; ஏனென்றால், அவர்களுக்கு முற்றிலும் முதற்காரணம் நானே.

ஆதி இல்லாதவன் என்றும், பிறவாதவன் என்றும், உலகிற்குத் தலைவன் என்றும், என்னை அறிகிறவன் மனிதர்களுள் மயக்கமில்லாதவன்.

புத்தி, ஞானம், தெளிவு, பொறுமை, சத்தியம், அடக்கம், அமைதி, இன்பம், துன்பம், பிறப்பு, இறப்பு, அஞ்சிதல், அஞ்சானம், அஹிம்சை, மனத்தின் நடுநிலை, திருப்புதி, தவம், தானம், புகழ்ச்சி, இகழ்ச்சி அளவத்துமே என்னிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன.

வெதங்களுள் நான் சாமவேதம்; தேவர்களுள் இந்திரன்; இந்திரியங்களில் நான் மனது; உயிர்களில் நான் உணர்வு.

புரோகிதர்களுள் நான் பிரகஸ்பதி; சேனாதி பதிகளில் நானே தேவசேனாதிபதியாகிய முருகன்; நீர் நிலைகளில் நான் கடல்.

ஆயுதங்களில் நான் வஞ்சாயுதம்; பக்களில் நான் காமதேனு; தம்பதிகள் நடுவே நான் மன்மதன்; பாம்புகளில் நான் வாசகி.

நாகங்களில் நான் அனநதன்; மழைத் தேவதைகளில் வருணன்; அடக்கியாளவோர்களில் நாடன் எமன்.

விலங்குகளில் நான் சிங்கம்; பறவைகளில் நான் கருடன்.

தூய்மை தருவனவற்றுள் நான் காற்று; ஆயுதம் ஏந்தியவர்களில் நான் ராமன்; மீன்களிலே நானே மகரமீன்; நதிகளில் நானே கங்கை.

அர்ஜுஙா! சிருஷ்டிப் பொருளுக்கு முதல், இடை, கண்டயாகிய மூன்றும் நானே.

வித்தைகளில் நானே ஆகும் வித்தை, வாதம் செய்பவர்களிடம் நானே வாதம்.

பெண்ணமையில் நானே புகழ், திரு, சொல், நினைவு, அறிவு, திண்ணமை, பொறுமை.

காலங்களில் நானே வசந்தம்; மாதங்களில் நானே மார்கழி; தருக்களில் நானே தேவதாரு.

வாசகர்களின் குதாட்டம் நானே; அழகும், மனத் தெளிவும், செயலாற்றும் வன்னமையும் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் அனைத்தும் நானே!

தண்டிப்பவர்களிடத்தில் நானே செங்கோல் ஆகிறேன்; வெற்றி வேண்டுவோரிடத்தில் நானே நீதி

ரகசியங்களில் நானே மனுனம்; ஞானிகளுடைய ஞானமும் நானே.

அர்ஜுனா அனைத்துக்கும் வித்து எதுவோ அது நானே."

- இது கண்ணனின் திருவாய்மொழி.

எல்லாம் நானே என்று சொல்லவந்த பரந்தாமன் எவை எவை உயர்ந்தவையோ, எவை எவை பிரச்சினைக் குரியவையோ, அவற்றைச் சட்டிக்காட்டி, இந்த அகிலத்தில் தான் யார் என்பதை விளங்க வைக்கிறான்.

தூலமாகக் காட்சித்தரும் அழகிய கண்ணன் நிலை, இனவு அனைத்தையும் உள்ளடக்கியது.

தெளிவு, மயக்கம் இரண்டிலுமே திரண்டு நிற்கும் அந்த இறைவனைக் காமத்தைவிட ஞானமே அதிகமாக அறிகிறது.

கர்மத்தின் விளைவாக வரும் ஞானம், அதைவிட, விரைவாகப் புரிந்துகொள்கிறது.

நம் கண்ணுக்குத் தெரியும் உலகத்தைவிட, கண்ணுக்குத் தெரியாத சூடும் உலகம் பல மடங்கு பெரிதாக இருக்கிறது.

அவை அனைத்தையும் இயக்கும் மூலப் பொருளை அனுபவம் அடிக்கடி நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது.

கடவுள் நம்பிக்கையல்ல.

விஞ்ஞானிகூட விளக்கம் சொல்ல முடியாத ரகசியம் இறைவனின் சிருஷ்டியில் இருக்கிறது.

உலகத்தில் இருந்து கோடி மனிதர்கள் இருப்பதாக வைத்துக் கொண்டால், அந்த இருந்து கோடியிலும் ஒருவரே போல் காட்சியளிக்கும் இன்னொருவர் இல்லை.

ஒருவருக்கொருவர் பத்துக்கு ஒன்பது ஒற்றுமை இருந்தால், ஒன்றாவது மாறுபட்டு நிற்கும்.

நாற்றுக்கு நாறு உடவையப்படும், குரலையைப்படும் உள்ள இருவரை நீங்கள் காண முடியாது.

இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப் பிறப்பவரினையே கூட ஏதாவதொரு விதத்தியாசத்தைக் காணமுடியும்.

குணங்களிலும் ஒருவருக்கொருவர் கொஞ்சமாவது மாறுதல் இருந்தே திரும்.

என் தந்தை குடிக்க மாட்டார்; வேறு பெண்களை ஏற்றுத்துப் பார்க்க மாட்டார்; ஆனால் சிட்டாடுவார்.

நானோ, சிட்டு மட்டும் ஆடமாட்டேன்.

ஆகவே, இருந்து கோடிக்கும் தனித்தனி 'டிளசன்' செய்தவன் இறைவன்.

இது மனிதனால் ஆக்கூடியதா?

மனித முயற்சியால் நடக்கக் கூடியதா?

உலகமெங்கும் நீதித் துறையினர் குற்றவாளிகளை கைரேகைகளைப் பதிவு செய்கிறார்களே, ஏன்?

ஒருவனின் கைரேகை போல் இன்னொருவனின் ரேகை இருக்காது என்பது ஒரு நம்பிக்கையாகும். விஞ்ஞானமும் அதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது.

இருந்து கோடி கைகளுக்கும் தனித்தனி 'டிளசன்' போட்டிருக்கிறான் இறைவன்.

படிப்பறிவில்லாதவர்களைக் கைரேகை வைக்கச் சொல்லவதற்குக் காரணம் இதுதான்.

குறுக்கொழுத்துப் போட்டியில், ஒரு எழுத்தை மாற்றினால் ஒரு கூப்பன் அதிகமாவது போல், ஒவ்வொரு பிறவிக்கும் ஒவ்வொரு ரேகையை மாற்றுகிறான் இறைவன்.

வியக்கத்தக்க அவனது சிருஷ்டியிலேயே அவனைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

அப்படியும் கண்டு கொள்ளாதவர்கள், தங்கள் பலவீனத்தால் ஏற்பட்ட துன்ப அனுபவங்களிலே கண்டு கொள்ளுகிறார்கள்.

விஞ்ஞான ரீதியாக இன்று சொல்லப்படும் உண்மைகளை இந்துமதம் எப்போதோ சொல்லிவிட்டது.

இந்து மதத்தின் தனிச்சிறப்பு அதுதான்.

சிலை வழிபாட்டு நிலையையும் அது ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு அப்பாற்பட்டு மனத்துள்ளே கடவுளைக் காணும் நிலையையும் 'மேல்நிலை' என்று கூறுகிறது.

சிலையை வெறும் கல் என்று சொல்லும் நால்திகளுக்கும், மனம் என்னும் ஒன்று இருக்கிறது.

அது மரணப்படுக்கையிலாவது கடவுளைப் பற்றிப் பேச வைக்கிறது.

பிறப்புக்குத் தகப்பன் கொடுத்தது ஒரு துளி ரத்தம் மட்டுமே.

இவ்வளவு எழும்புகளும், நரம்புகளும் ரேங்களும் எங்கிருந்து வந்தன?

மண்டையோட்டை அறுத்துப் பார்த்தால், உள்ளே ரோமம் இல்லை. இந்த ரோமம் வளர்வது எப்படி? நாம் வளர்வது எப்படி?

குழந்தைப் பருவத்தில் விழுந்த பல முளைப்பது எப்படி?

ஒன்பது ஒட்டைகள் இருந்தும் உள்ளே இருக்கும் காற்று உலாவிக்கொண்டே இருப்பது எப்படி?

இவை அறிவு போடும் கேள்விகள்.

ஆனால் அனுபவம் காட்டும் உண்மைகள், இவற்றை விட அதிகமாகக் கடவுள் நம்பிக்கையை உறுதி செய்கின்றன.

இறைவனின் அஸ்திவாரம் என்ன என்பதனை முதலிலேயே கண்டுகொண்டவர்கள் இந்துக்கள்தான்.

இரக்கம், அன்பு, கருணையைக் காட்டிய பெளத்த மதம் கடவுள் ஒன்றைக் காட்டவில்லை.

ஆனால், கடவுள் என்று ஒன்றைக் காட்டிய இந்து மதம் இரக்கம், அன்பு, கருணையை விட்டுவிடவில்லை.

பெளத்த மதத்தை இந்துமதம் ஜீரணித்து விட்டதற்குக் காரணம் இதுதான்.

வாழ்க்கையைக் 'கர்ம காண்டம்,' 'ஞான காண்டம்' என்று பிரித்தது இந்து மதம்தான்.

கர்ம காண்டத்தின் தொழில்கள் காரணமாக ஜாதி உண்டு. ஞான காண்டத்தில் ஜாதி இல்லை; யாவரும் சந்தியாசி ஆகலாம்.

வெள்கிக் வாழ்க்கையையும், தெய்வ நம்பிக்கையையும் ஒன்றாக இணைத்தது இந்துமதம்.

உணவு, மருத்துவம், தொழில் அனைத்திலும் பாவு புண்ணியங்களைக் காட்டுவது இந்து மதம்.

உடல் இனபத்தை ஒப்புக்கொண்டது இந்துமதம்.

அதற்கு மேற்பட்ட துறவு நிலையிலும் அதிகம் செலுத்துவது இந்துமதம்.

இனபங்களுக்குச் சடங்குகள் செய்வது இந்து மதம். துன்பங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்வது இந்துமதம்.

ஆகவேதான், எந்த நிலையிலும் ஒரு இந்துவுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை எழுந்துகொண்டே இருக்கிறது. அந்த நம்பிக்கை இவ்வாதவனும், மேற்சொன்ன நிலைகளுக்குத் தப்ப முடியாது.

'அஸ்தி' என்றால் சொத்து.

'நால்தி' என்றால் பூஜ்ஜியம்.

'நால்திகள்' ஒன்றுமில்லாத சூனியம்.

இந்துவின் கடவுள் சூனியத்தில் தோன்றி, செல்வத்தில் பரிணமிக்கிறான்.

ஆகவே, நால்திகளும் இந்துவே; அஸ்திகளும் இந்துவே.

இரண்டு பேரும் கடவுளைப் பற்றியே பேசுகிறார்கள்.

12

இந்து மங்கையர்

இந்துக்களின் குடும்ப வாழ்க்கை பலவித சம்பிரதாயங்களைக் கொண்டது.

அந்தச் சம்பிரதாயங்கள் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எப்படி இருந்தன என்பதை, சுவாமி விவேகானந்தரின் அமெரிக்கச் சொற்பொழிவுகளால் அறிய முடிகிறது.

சுவாமி கூறுகிறார்:

"இந்தியாவில் வட்சியப் பெண்மணி, தாய், அன்னையே முன்னறி தெய்வம். இறுதியாக, அறியப் படுவதும் அன்னையே. 'பெண்' என்ற சொல் இந்தியனுக்கு என்னத்தில் தாய்மையையே நினைவுபடுத்துகிறது. ஆண்டவளையே அவர்கள் அன்னை என்றுதான் வணங்குகிறார்கள். குழந்தைப் பருவத்திலே, நாங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் விடியற்காவத்தில் சிறு கிண்ணத்தில் தண்ணீர் எடுத்துச் சென்று அன்னையின் முன் வைப்போம். அவள் அதிலே தன் காற் பெருவிரலைத் தோய்ப்பாள். அந்நிரை நாங்கள் பருகுவோம்.

மேலே நாட்டிலே பெண் என்றால் மனைவி. பெண்மை என்னும் வட்சியம், இங்கே மனைவியாகக் குவிந்திருக்கிறது. இந்தியாவில் பாமரன் கருத்துப்படி பெண்மணியினை முழுச் சக்தியும் தாய்மையில் ஒருமுகப் பட்டுள்ளது. மேல் நாட்டிலே மனைவி, வீட்டை ஆள்கிறாள். இந்தியக் குடும்பத்திலே வீட்டை ஆள்பவள் தாய். மேலே நாட்டுக் குடும்பத்தில் ஒரு தாய் நுழைந்தால் அவர் மனைவிக்கு அடங்கியே இருக்க வேண்டும். ஆனால், எங்கள் நாட்டிலே மனைவிதான் தாய்க்கு அடங்க வேண்டும்.

மனைவி என்ற இடத்தில் இந்தியப் பெண்மணி வகிக்கும் நிலை என்ன? இன்னும் என்னை ஈன்றெடுத்துப் புகழுக்கெல்லாம் பாத்திரமாகிய அன்னையின் நிலை

என்ன? ஒன்பது மாதம் என்னைக் கருவிலே காத்த அவள் நிலை யாது? தேவைப்பட்டால் இருபது தடவையானாலும் எனக்காகத் தன் உயிரைத் தரக்கூடிய அவள் எங்கே? நான் எவ்வளவு தியவனானாலும் தன் அங்பு என்றும் மறவாத தாயின் நிலை எது? ஒரு சிறிது யான் அவளைத் தவறாக நடத்தியதும் உடனே மணமுறிவு வேண்டி நீதிமன்றம் செலவும் மனைவியோடு ஒப்பிடுக்கால் அந்தத் தாய் எங்கே? ஒ! அமெரிக்க மங்கையரே! அவள் எங்கே?

எங்கள் தாய்! அவளுக்கு முன்னால் நாங்கள் இறப்பதாயினும் அவள் மடியிலே தலைவைத்தே இறக்க ஆசைப்படுகிறோம். பெண்ணைப்பது உடலோடு உறவு ஏற்படுத்தக்கூடிய பேர்தானா! இந்துக்கள் அந்தப் பெயரை நிரந்தரமாகப் புனிதமாக்கி விட்டார்கள். 'காமம்' என்பதே என்றும் அணுகாத, தீய நினைவுகளே என்றும் நெருங்காத ஒரு பெயர், தாய் எனும் ஒன்றைத் தவிர வேறு எது?

எங்கள் நாட்டிலே ஒவ்வொரு பெண்ணையும், 'நாயே' என்றுதான் நாங்கள் அழைக்கிறோம். சிறுமியைக்கூட 'அம்மா' என்றுதான் அழைக்கிறோம்.

இங்கே அமெரிக்கப் பெண்களை நான் 'நாயே' என்று அழைத்தபோது அவர்கள் திடுக்கிட்டார்கள். எனக்குக் காரணம் புரிந்தது. தாய் என்றால் வயது முதிர்ந்த வர்கள் என்று இங்குள்ளவர்கள் என்னுகிறார்கள். எங்கள் நாட்டில் பெண்கள் அனைத்துமே தாய்மை.

தாய்தான் முதலில்; பின்புதான் மனைவி; நான் மனைம் புரிந்துகொண்டிருந்தேனாயின், என் மனைவி, என் அன்னையை வருத்தப்படுத்தத் துணிந்தால் நான் அவளை வெறுப்பேன். ஏன், நான் என் தாயை வணங்கவில்லையா? அவளுடைய மருமகள் ஏன் அவளை வழிபடலாகாது? நான் வழிபடும் ஒருவரை அவள் வழிபட்டால் என்ன? என் தலைமேலே ஏறிக்கொண்டு என் தாயை அதிகாரம் செய்ய அவள் யார்? தாய்மையிலிருந்தே பெரும் பொறுப்பு ஏற்படுகிறது. அதுதான் அடிப்படை! அங்கிருந்து முன்னேறுவகள்."

ஆம், இந்துவின் குடும்பம் என்பது தாய்மையே தலையாகக் கொண்டது.

அங்கிருந்துதான் ஒவ்வொரு கிளையும் தொடங்குகிறது.

தாயை மகன் நேசிப்பதுபோல், மருமகனும் நேசித்தாக வேண்டும்.

தன் தாயை நேசிக்காத மனைவியை, கணவன் தான் நேசிக்கக் கூடாது.

தாய் வேர்.

மகன் மரம்.

அந்த மரக்கிளையில் வந்தமரும் பறவையே மனைவி.

தன்மீது விளையாட அந்தப் பறவைக்கு மரம் இடம் கொடுத்தால், மரத்தின் வேரை அது கொத்தித் தின்ன முடியாது.

இந்துக் குடும்பத்தில் மருமகன் என்பவளின் அந்தஸ்து வீட்டுக்கு ராணி என்னும் அந்தஸ்தவல்; தாய் என்னும் ராணியின் தோழி என்னும் அந்தஸ்தே.

கணவன் தன்னிடம் பெறும் சுக அனுபவங்களுக் காகவும், சந்தோஷங்களுக்காகவும், அவனது தாயை அவள் விலையாகக் கேட்க முடியாது.

எவன் இல்லையென்றால் இந்தப் பூமியில் அவன் ஜனித்திருக்க முடியாதோ, அவனேதான் எல்லாரையும்விட உயர்ந்தவள்.

அந்தத் தாயின் அந்தஸ்தை ஒப்புக்கொண்ட மருமகன்தான், தனக்கு வரப்போகும் மருமகனிடம் அந்த அந்தஸ்தை எதிர்பார்க்க முடியும்.

மருமகனும் ஒரு நாள் மாமியார் ஆகத்தான் போகிறான்.

ஆகவே, குடும்பக் கோவிலின் கோபுரம் அன்னையே.

இந்துக்கள் பொருளாதாரத்திலும் அதே நிலையை வைத்திருந்தார்கள்.

மகன், தான் தனியாகச் சம்பாதிக்கிற பணத்தைத் தாய் தந்தைக்குத் தெரியாமல் மனைவியிடம் கொடுக்க முடியாது.

மகளையும், மருமகளையும் அதே அளவிலே கட்டுப்படுத்துவதற்குத்தான், 'பாட்டனின் சொத்து பேரலுக்கு' என்ற சம்பிரதாயத்தை ஏற்படுத்தினார்கள்.

தன் தகப்பன் சொத்தை மகன் விற்றுவிட்டால், பேரன் கோர்ட்டுக்குப் போனால், அந்த விற்பனை செல்லுபடியாகாது.

இந்துக்களின் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பும் இதிலே அடங்கியிருக்கிறது.

'தாயின் தனி உடைமைகள் பெண் மகளுக்கே' என்பது இந்துக்களின் சம்பிரதாயம்.

மகனது குடும்பத்துக்குப் பாதுகாப்புக்காக, 'தகப்பன் சொத்துப் பேரலுக்கு' என்றும், பெண் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பாகத் 'தாயின் சொத்து பெண் மக்களுக்கு' என்றும் வகுத்தார்கள்.

அதனால் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் தாய் வழியில் சொத்து வருகிறது.

அவனது பிள்ளைக்குப் பாட்டன் வழியில் சொத்து வருகிறது.

மகன் சம்பாதிப்பது அவனது பேரலுக்குப் போகிறது.

ஆகவே, ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் சொத்துப் பாதுகாப்பு இருக்கிறது.

இதிலே இன்னும் ஒரு கௌரவத்தை இந்து மகன் தாய்க்கு அளித்தான்.

அதாவது, தாயின் முன்னிலையில் மனைவியோடு பேசுவதில்லை.

இன்று காலம் மாறிவிட்டது.
சம்பிரதாயங்கள் மீறப்படுகின்றன.

தாயின் முன்னிலையிலே மனைவியின்மீது சூக் போடுவதுகூட வேடிக்கையாகிவிட்டது.

போன தலைமுறைவரை நமது இந்து சமுதாயம் கண்டிப்பான சம்பிரதாயங்களை அலுஷ்டித்தது.

தாய் தகப்பன் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது கணவனும் மனைவியும் தனியறைக்குள் செல்ல மாட்டார்கள்.

கணவன் பெயர் 'சங்கரன்' என்றிருந்தால், இதே சங்கரன் என்ற பெயரில் அவனுக்கொரு தம்பியோ வேலைக்காரனோ இருக்கலாம்.

அவனை, 'டேய் சங்கரா?' என்று அழைக்க நேரிடலாம்.

அது கணவனை அவமானப்படுத்துவதாக அழையலாம்.

ஆகவேதான், கணவன் பெயரைச் சொல்லக் கூடாது என்று வைத்தார்கள்.

பெண்ணுக்கு அடக்கம் போதிக்கப்பட்டது.

சத்தம் போட்டுச் சிரிப்பது இழிவான பெண்களின் குணம் என்று கருதப்பட்டது.

அதனால், 'நகுதல்-நகைத்தல்' என்று மெல்லச் சிரிப்பதை, அது பெண்ணுக்கு வலியுறுத்தியது.

அந்தச் சிரிப்பையும் அவன், பிற ஆடவர் முன்னிலையில் சிரிக்கக் கூடாது.

காரணம், எவனாவது ஒரு ஆடவன் அந்தச் சிரிப்பைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும்.

"பொம்பினை சிரிச்சாப் போச்ச, புகையிலை விரிச்சாப் போச்ச" என்பது பழமொழி.

நேருக்கு நேராக அவன் யாரையும் பார்க்கக் கூடாது.

இந்தப் பார்வை, சிரிப்பு - இரண்டையும் ஒரு குறளில் சொன்னான் வள்ளுவன்.

யான்நோக்குங் காலை நிலன்நோக்கும் நோக்காக்கால் தான்நோக்கி மெல்ல நகும்.

ஆம், பாராதபோது பார்க்கும், மெல்ல நகும்... அவ்வளவுதான்.

காதல் உணர்ச்சியில் அவன் உடலில் எவ்வளவோ மாறுதல்கள் ஏற்படும்.

அவன் உள்ளம் கொதிக்கும், ஆனால், அப்போதும் அவன் ஊழமையாகவே இருப்பார்.

'நாணம்' என்பது தமிழ்ச் சொல்தான்; என்றாலும், இமயமுதல் குமரிவரையிலே உள்ள இந்துப் பெண்களுக்கு அது பொதுச் சொல் ஆகும்.

இந்துக்கள் இந்த நாணத்தை மனப் பழக்கமாகத் தொடங்கி, உடற் பழக்கமாகவே ஆக்கிவிட்டார்கள்.

இந்துப் பெண்களுக்கு நாணம் சொல்லித் தெரிய வேண்டிய கலையல்ல; அது அவன் ரத்தத்திலேயே ஊறியிருக்கிறது.

சாந்தி முகூர்த்தத்திற்கு, மனமகளை இரண்டொரு மங்கல மங்கையர் அழைத்துக் கொண்டு போய் பள்ளியறையில் உட்கார வைக்கும் பழக்கம் இந்துக் களிடையே உண்டு.

ஏனந்தப் பழக்கம்?

காமத்தால் துடித்தும், நாணத்தால் நடக்க முடியாமலிருக்கும் அந்தப் பெண்ணை, நாலுபேர் நடத்திக் கொண்டு போவதாக ஜூதிகம்.

இதைத் 'தனியறை சேர்த்தல்,' 'அமரியிற் சேர்த்தல்' என்று இதிகாசங்களும் இலக்கியங்களும் கூறுகின்றன.

இவையனைத்தும் பலமான கட்டுக்காவற் சம்பிரதாயங்கள்.

இவற்றை மீறுவோர் உண்டு. தவறுவோர் உண்டு. இவர்கள் சமுதாய அங்கவினர்கள்.

இவர்கள் நற்குடிப் பிறவாதவர்கள். வள்ளுவன் தெளிவாகவே சொன்னான்.

நலத்தின்கண் நாளின்யை நோன்றின் அவனைக் குலத்தின்கண் ஜூயப் படும்

-என்று.

'ஒருவன் அவ்வது ஒருத்தியின் நடத்தை தவறாயின் அவர்களது குலமே சந்தேகத்திற்குரியது' என்றான் வள்ளுவன்.

இன்னும் மணமாகத இந்து இளைஞன், தனது சம்பிரதாயங்களின்படி அமையப்பெற்ற ஒரு பெண்ணோவியத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தால், அவனது வாழ்க்கை நிம்மதியாக இருக்கும்.

நீண்ட நாள் கணவனைப் பிரிந்திருந்தாலும், நெறி முறை பிறழாது, உலை மூச்சைப்போல அனல் மூச்சை ஆர்ணித்து, உப்பைக் குறைத்துச் சாப்பிட்டும், குளிர்ந்த நொடியும் காம உணர்ச்சியே இல்லாமல் வாழும் ஓர் இந்துப் பெண் கிடைப்பதுபோல, கணவன் பெறக்கூடிய பெரும்பேறு வேறு எதுவுமே இல்லை.

கண்களையும் கவர்ச்சிகளையும் நம்பி, கட்டுப் பாடற்ற பெண்ணின் வலையில் விழுவோர் ஒன்று பைத்தியமாவார்கள்; அல்லது தற்கொலை செய்து கொள்வார்கள்.

இந்துச் சட்டங்கள் மட்டுமல்லாது, சம்பிரதாயங் களும்கூட, சுகல வழிகளிலும் செம்மையான வாழ்க்கைக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கின்றன.

வாழ்க்கை என்பது டடல் இச்சை மட்டுமன்று.

அதனையும் மீறிச் சில சுகங்களும் பெருமைகளும் உண்டு.

டடல் இச்சை மட்டும் மூல ஆதாரமாக இருந்து விட்டால், பெண்ணைத் தேர்வதில் இளைஞன் தவறி விழுவான்.

தாய்க்கும் தள்க்கும். அடங்கிய பெண்ணுக்கு அழகு தேவையில்லை.

அவள் அழகில்லாதவளானாலும், அவளுக்குத் தெய்வமும் நிகரில்லை!

13

அங்காடி நாய்

மனத்தை ‘அங்காடி நாய்’ என்கிறார் பட்டினத்தார்.

கடைத் தெருவில் ஒவ்வொரு கடையாக ஓடி அவைகளின் நாயைப்போல், மனமும் ஓடுகிறது என்றார்.

மனிதனின் துயரங்களுக்கெல்லாம் காரணம் மனத்தானே!

‘பேயாய் உழலும் சிறுமனமே’ என்கிறார் பாரதியார்.

மனத்தின் ஊசலாட்டத்தைப்பற்றி அவரும் கவலை கொள்கிறார்

பயப்படக்கூடிய விஷயங்களிலே, சில சமயங்களில் இந்த மனம் துணிந்து நிற்கிறது.

துணியவேண்டிய நேரத்தில் பயந்து ஓடுங்குகிறது. காரணம் இல்லாமல் கற்பணங்களை வளர்த்துக் கொண்டு கலங்குகிறது.

நடந்துபோன காலங்களுக்காக அழுகிறது. நடக்கப்போகும் எதிர்காலத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறது.

அடுத்தவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்ல முன்னந்து நிற்கிறது.

அந்த ஆறுதல் தனக்கே தேவைப்படும்போது சக்தி யற்றுப் போயிவிடுகிறது.

பசுமையைக் கண்டு மயங்குகிறது. வறட்சியைக் கண்டு குழுறுகிறது. உறவினருக்காகக் கலங்குகிறது.

ஒரு கட்டத்தில் மரத்துப்போய் விடுகிறது. ஆஸ்களை வளர்த்துக் கொள்கிறது.

ஆசாபாசங்களில் அவைமொதுகிறது.

விரக்தியடைந்த நிலையில், தன் கழுத்தைத் தானே அறுத்துக்கொள்ளும் வலிமையைத் தன் கைகளுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறது.

கொலை, திருட்டு, போய், இரக்கம், கருணை, பாசம் எவ்வாவற்றுக்கும் மனமே காரணம்.

மனத்தின் இயக்கமே மனித இயக்கம்.

எதிலும் துணிந்து நிற்கக்கூடிய சக்தி எப்போது இந்த மனத்துக்கு வரும்?

'எவ்வாம் மாண்யயே' என்ற இந்து தத்துவத்தை நம்பினால் வரும்.

கிடையிலே கண்ணன் கூறுகிறான்:

"என்னைப் பரம் எனக் கொள்க; வேறொன்றில் பற்றையழித்து என்னைத் தியானித்து வழிபடுக. இறப்பும் பிறப்புமாகிய கடவிலிருந்து உண்ண நான் கைதூக்கி விடுவேன்."

நல்வது; அப்படியே செய்து பார்ப்போம்.

ஆனாலும் முடியவில்லையே!

நெருப்புக்குத் தப்புகிறோம்; நிரில் மூழுகுகிறோம்.

நாய்க்குத் தப்புகிறோம்.

நிரியின் வாயில் விழுகிறோம்.

ஒன்றை மறந்தால், இன்னோன்று வருகிறது.

புகை பிடிப்பதை நிறுத்துவதற்காக வெற்றிலைப் போடப்போய், வெற்றிலைப் போட்டுக்கொண்டே புகை பிடிக்கும் இரட்டைப் பழக்கம் வருவதுபோல், மறக்க முயன்றவற்றை மறக்கமுடியாமல், புதிய நினைவுகளும் புகுந்துகொண்டு விடுகின்றன.

கள்ள நோட்டு அடித்ததற்காக ஒருவனைச் சிறையில் தள்ளினார்களாம். அவன் சிறையில் இருந்து கொண்டே கள்ள நோட்டைத் தயாரித்தானாம்! இனி அவனை எங்கே கொண்டு போய்த் தள்ளுவது?

மனத்துக்கு, மனைவியைவிட மற்றொருத்தியே அழகாகத் தோன்றுகிறான்.

கைக்குக் கிடைத்துவிட்ட மலரில் வாசம் தெரிவதில்லை.

கிடைக்காத மலர்கள் கற்பணையில் எழுந்து மனத்தை இழுக்கின்றன.

நிறைவேற்றிவிட்ட ஆசைகளில், மனது பெருமிதுப் படுவதில்லை.

நிறைவேறாத ஆசைகளுக்காகவே இது மரண பரியந்தம் போராடுகிறது.

மகாலட்சுமியே மனைவியாகக் கிடைத்தாலும் சினிமா நடிகைக்காக ஏங்கி நிற்கும் ரசிகணப்போல், உள்ளவற்றைவிட இவ்வாதன குறித்தே மனம் ஏங்குகிறது.

பிறர் புகும்போது நெக்குருகுகிறது.

இகுமும்போது கவலைப்படுகிறது.

ஓராயிரம் பின்னல்கள்; ஓராயிரம் சிக்கல்கள்!

சிலந்தி எப்படி வலை கட்டிற்றென்று அதற்குத் தான் தெரியும்.

இந்தச் சிக்கல்கள் எப்படி வருகின்றன என்று இறைவனுக்குத்தான். தெரியும்.

கப்பலில் பயணம் செய்வது நம் பொறுப்பு.

அதைக் கனர சேர்க்க வேண்டியது இறைவன் பொறுப்பு.

அவை இவ்வா கடல் ஒன்றை இறைவன் உருவாக்கும்போது சலனமில்லாத மனம் ஒன்றும் உருவாகி விடும்.

'மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் ஷற்றுவான்' என்பார்கள்.

'எப்போது ஷற்றுவான்?' என்று மனம் ஏங்குகிறது.

சலனமும், சபலமும், கவலையும் இல்லாதவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?

செத்துப்போன தன் குழந்தையை உயிர் மீட்டுத் தரும்படி, புத்த தேவனிடம் ஒரு தாய் கெஞ்சினாளாம்.

“சாவே நிகழாத வீட்டில் சாம்பல் எடுத்துவா, மீட்டுத் தருகிறேன்” என்று புத்தர் சொன்னாராம்.

தாய், நாடெல்லாம் அவைந்து, “சாவு நிகழாத வீடே இல்லையே!” என்றாளாம்.

“இந்தக் கறையும் அதில் ஒன்றுதான்”. என்று கூறிப் புத்தர் அவளை வழியனுப்பினாராம்.

கவலையே இல்லாத மனிதன் என்று ஒருவளை நான் பார்த்துவிட்டால், நான் கவலைப்படுவதில் நியாயம் உண்டு.

எனக்கு நூறு என்றால் இன்னொருவனுக்கு இருந்தாலும்.

அதுவரைக்கும் நான் பாக்கியசாலி.

அவனைவிடக் குறைவாகத்தானே இருக்கிறேன்.

எல்லாம் நிறைவேறி, நிம்மதியாக உயிர் விடும் வாய்ப்பு எவனுக்குமே இல்லை.

ஒருவனுக்குத் துயரம் மனைவியால் வருகிறது.

ஒருவனுக்கு மக்களால் வருகிறது.

ஒருவனுக்கு நண்பனால் வருகிறது.

ஒருவனுக்கு எதிரியால் வருகிறது.

ஒருவனுக்கு சம்பந்தமே இல்லாத எவனாலோ வருகிறது.

கடவில் பாய்மரக் கப்பல்தான் காற்றிலே தள்ளாடுகிறது.

எதிலும் கெட்டிக்காரனாக இருப்பவனுக்குத்தான் அடிக்கடி சஞ்சலம் வருகிறது.

காகிதக் கப்பலுக்கு என்ன கவலை?

மனம் காகிதம்போல மென்னையாக இருக்கட்டும்.

சுகதுக்கங்கள் கோடை, பனி, மழை – அனைத்தையும் தாங்கட்டும்.

மனத்துக்கு வருகின்ற துயரங்களைப் பரந்தாமனிடம் ஒப்படைத்துவிடு.

பிறர்க்குத் தொல்லையில்லாமல் உன் மகிழ்ச்சியை நீ அனுபவி.

சாலைத்தான் தவிர்க்க முடியாது; சஞ்சலத்தைத் தவிர்க்க முடியும்.

சிறு வயதில் எனக்குத் தாய், தந்தையர்கள் சாவார்கள் என்று என்னும்போது தேகமெல்லாம் நடுங்கும்.

ஒரு நாள் அவர்கள் இறந்தே போனார்கள்.

நாற்பத்தெட்டு மனி நேரத்தில் நடுங்கிய தேகம் அடங்கிவிட்டது.

“ஐயோ, இது நடந்துவிடுமோ?” என்று எண்ணினால்தான் துடிப்பு, பதைப்பு.

“நடக்கத்தான் போகிறது” என்று முன்கூட்டியே முடிவு கட்டிவிட்டால், அதிர்ச்சி உன்னிடம் நெருங்காது.

தர்மனும் அழுதான், பீமனும் அழுதான், ராமனும் அழுதான், ராவணனும் அழுதான்.

நெஞ்சத்தின பதைப்பை, ‘கடன்பட்ட நெஞ்சம்’ என்றான் கம்பன்.

பட்ட கடன் ஒன்றானால், பத்திரத்தைத் தீர்த்து வாங்கிவிடலாம்.

ஒவ்வொரு கடணையும் தீர்த்த பிறகும், வட்டி பாக்கி நிற்கிறது.

மழை நின்று விட்டாலும், துவானம் தொடர்கிறது.

மரண பரியந்தம் மனம் தன் வித்தையைக் காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

மனத்துக்கு இப்படியெல்லாம் சுபாவங்கள் உண்டு என்று இருபது வயதிலேயே தெரிந்து கொண்டு விட்டால், பிறகு வருவனவெல்லாம் மாண்யயே என்று வைராக்கியம் பிறந்துவிடும்.

என்னதான் நடக்கும் நடக்கட்டுமே.

இருட்டினில் நீதி மறையட்டுமே.

தன்னாலே வெளிவரும் தயங்காதே.

ஒரு தலைவனிருக்கிறான் மயங்காதே.

செங்காட்டில் ஆடுகின்ற தேசிகளைப் போற்றுங்கள்.

மனம் அங்காடி நாய்போல் அலைவதை அடக்குங்கள்.

சாகப்போகும் கட்டைக்குச் சஞ்சலம் எதற்கு?

செத்தார்க்கு நாம் அழுதோம்.

நாம் செத்தால் பிறரமுவார்.

அதோடு மறந்து விடுவார்.

மனத்துக்கு நிம்மதியைக் கொடுங்கள்.

பகவான் கிருஷ்ணனின் காலடிகளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு தூங்குங்கள்.

இங்கே இருந்தாலும் அவன்தான் காரணம்; அங்கு சென்றாலும் அவன்தான் காரணம்.

இங்கிருந்து அவன் கொண்டு போகும் தூதுவனுக்குப் பேர்தான் மரணம்.

அடுத்த ஜனனத்தை அவன் நிரணயிக்கட்டும்.

14

ஆண்டாள் தமிழை ஆண்டாள்!

தமிழிலே காதல் இலக்கியங்கள் ஏராளம், அவற்றில் மஸிதனைக் காதலனாக்கிக் காட்டும் இலக்கியங்கள் பல.

அரசனைக் காதலனாக்கிக் காட்டும் இலக்கியங்கள் சில:

அவையெல்லாம் ஆடவளைப் பெண் காதலிக்கும் இலக்கியங்கள்.

அனால், ஆண்மையில் பெண்மை கண்டு, அதை 'நாயகி பாவ'மாகக் கொண்டு, இறைவனை நாயகனாக வரிக்கும் சமய இலக்கியங்கள் தனிச்சபை வாய்ந்தனவ.

ஆணைப் பெண் காதலிக்கும்போது வருகின்ற உருக்கத்தைவிட, ஆணை பெண்ணாகும் உருவகத்தில் உருக்கம் அதிகம்.

காதலுக்குச் சொல்லப்படும் இலக்கணங்களை யெல்லாம் அந்த ஆணாகப் பிறந்த பெண் உருவங்கள் எப்படி எப்படிக் கையாளுகின்றனர்.

அப்படிக் கையாளும்போது நமது தமிழ் மொழிக்கு இந்து சமயம் வழங்கியுள்ள வார்த்தைகள்தான் எத்தனை!

அவற்றில் 'நாலாயிரத் திவயப் பிரபந்தத்தை'ப் புதிய தமிழ்ச் சொற்களின் அகராதி என்றே அழைக்கலாம்.

பெண்மையின் காதல் அவஸ்தையைச் சித்தரிக்கும் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்களோ, மற்றச் சங்க காலத்து அகநூல்களோ, ஏன், கம்பராமாயணமோகூடக் காட்டாத வான வேடிக்கைகளைப் பிரபந்தம் காட்டுகிறது.

தூதும் மடலும், உலாவும் பிரபந்தமும் தமிழுக்குப் புதியவையல்ல.

ஆனால், பக்திச் சுவையை இலக்கியச் சுவையாககித் தமிழ் நயமும், ஓசை நயமும், பொருள் நயமும் கலந்து படிப்பவர்களுக்குத் தெய்வீக உணர்ச்சியையும், வெளகிக் உணர்ச்சியையும் ஒன்றாக உண்டாக்குவது திவ்யப்பிரபந்தம்.

இதை 'தமிழுக்கு இந்து மதம் செய்த சேவை' என்று சொல்வதிலே தவறேனன்?

தமிழ் அகத்துறையில் அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு என்ற குணங்களும், வீரக வேதங்களையால் அங்கங்களில் ஏற்படும் மாறுதல்களும் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளன.

தமிழ் படிக்கும் ஒருவன், எல்லாத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் இந்த ஒன்றே ஒரு விஷயம் வேறு வேறு விதமாகச் சொல்லப்படுவதை அறிவான்.

அகறுவ விதிப்படி, நானிக் கண்புதைத்தல், நெஞ்சோடு கிளத்தல் என்றெல்லாம் பகுத்துக்கொண்டு, மழுதப்பட்ட நூல்கள் உண்டு.

தனித் தனிப் பாடல்களாக வீரக வேதங்களைப் பல்வேறு வகையைக் காட்டும் பாடல்களும் உண்டு.

அவற்றிலெல்லாம் காதல் என்பது கற்பியலிலும் முடியும்; இல்லை, களவியலிலும் முடியும்.

அந்த இலக்கியங்களுக்குக் காதலை மிகைப்படச் சித்தரிப்பதைத் தவிர, வேறு நோக்கம் கிடையாது.

ஆனால், சமய இலக்கியத்தில் காதலுக்கும் பக்தியே மூலநோக்கமாகும்.

தேனிலே மருந்து குழைப்பதுபோல், காதலிலே பக்தியைக் குழைத்தால், சராசரி மனிதனை அது வசப்படுத்துமென்றே சமய இலக்கியங்கள் அவ்வாறே செய்தன.

நாழும் வெறும் நாமாவளிகளைவிட இந்தச் சுவையையே பெரிதும் விரும்புகிறோம்.

உலகத்தில் எல்லாமே இறைவனுடைய இயக்கம்.

ஆனால் பெண் உறவு இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

அந்தச் சுவை மிகப்படப் போயினும் தவறில்லை.

அது ஞானியை இறைவனிடமும், நல்ல மனிதனை மணளவியிடமுமிலும் சேர்க்கிறது.

அந்த வகையில் பிரபந்தம் காட்டும் திருமொழிகள் அளவிட முடியாத உணர்ச்சிக் களஞ்சியங்கள்.

நாச்சியார் திருமொழியில் பல தமிழ் வார்த்தைகள் எனக்கு வியப்பனித்தன.

ஆண்டாள் என்றொரு பெண்பாற் பிறப்பு இல்லை என்றும், அது பெரியாழ்வார் தமக்கே கற்பித்துக் கொண்ட பெண்ணை என்றும் சிவர் கூறுவார்.

ஆனால், வடக்கே ஒரு மீராபாயைப் பார்க்கும் தமிழனுக்குத் தெற்கே ஒர் ஆண்டாளும் இருந்திருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை வரும்.

அது எப்படியாயினும், நமக்குக் கிடைத்திருப்பது ஓர் அரிய கலைச் செவ்வம்.

நானும் என்னைக் காதலியாக்கிக்கொண்டு, கண்ணனை நினைத்து உருகியிருக்கிறேன்.

கண்ணன் என்னும்
மன்னன் பெயரைச்
சொல்லச் சொல்ல
கல்லும் முள்ளும்
பூவாய் மாறும்
மேஸ்ல மெல்ல...

—என்றும்,

கண்ணனை நினைக்காத நாளில்லையே
காதலில் துடிக்காத நாளில்லையே

—என்றும் இசைக்காக ஏதேதோ புலம்பியிருக்கிறேன்.

ஆனால், 'இசை மங்கலம்,' 'சொல் மங்கலம்,' 'பொருள் மங்கலத்'தோடு புதுத் தமிழ்ச் சொற்களைத் தூக்கிப் போட்டுப் பந்தாடி இருக்கும் நாச்சியார் திருமொழி, எனது சிறுவனமைய எண்ணி எண்ணி எண்ணை வெட்கப்படவே வைத்தது.

அந்தச் சீர்மல்கும் ஆயர்பாடிச் செல்வச் சிறுமியரை கூரவேல் கொடுந்தொழிலங்களிடம்—நந்த கோபாலன் குமரனிடம்—ஏரார்ந்த கணவரி யசோதை இளஞ்சியகத்திடம், கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல் முகத்தாளிடம் அழைத்துச் செல்வது, தமிழில் அற்புதமான பாவைக் கூத்து.

'நாம் நெய்யுண்ணோம், பாலுண்ணோம், மையிட் டெழுதோம், மலரிட்டு நாம் முடியோம்' என்கிறார் நாச்சியார்.

'அவன் ஒங்கி உலகளந்த உத்தமன்!'

ஆகா; எவ்வளவு அற்புதமான உருவகம்!

அங்கு நீங்காத செல்வமாக நிற்பன எவை தெரியுமா?

வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளற்பெரும் பசுக்களாம்!

பசுவுக்கு 'வள்ளல்' என்ற பட்டத்தை, பக்தியின்றி எது கூட்டும்?

ஓ உருவகத்தைக் கேளுங்கள். அதுவும் விஞ்ஞான உண்மை.

மழை பெய்வதை நாச்சியார் கறுகிறார்:

ஆழி மழைக் கண்ணா
ஒன்றுநீ கைகரவேல்
ஆழியுள் புக்கு
முகந்துகொடு ஆர்த்தேறி
ஆழி முதல்வன்
உருவம்போல் மெப்கருத்துப்
பாழியந் தோருநடைப்
பத்மநாபன் கையில்
ஆழிபோல் மின்னி
வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து
தாழாதே சார்ங்கம்
உதைத்த சரமமழைபோல்
வாழ உலகினில் பெய்திடாம்!

— கடலிலே புகுந்து நீரை எடுத்து, ஹழி முதல்வன் உருவம் போல் உடம்பு கருத்து மேகமாகி, அந்தப் பத்மநாபன் கையில் ஆழிபோல் மின்னி, சங்குபோல் முழக்கி, விஸ்வி விருந்து பொழிந்த அம்பு மழைபோல் மழை பெய்யக் கோருகிறார் நாச்சியார்.

அந்தக் கண்ணன் மாயன், வடமதுரை மெந்தன்!

'வீங்கு நீர் இலங்கை' என்றானே கம்பன், இங்கே நாச்சியார் 'தூயபெருநீர் யழுனைத் துறைவன்' என்கிறார்.

தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனே- எவ்வளவு புதிய சொல்லாட்சி!

அதோ வருகிறான் கண்ணன்.

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய, தூபம் கமழுத் துயிலணைமேல் கணவளரும் மாமன் மகளே, மனிக்கதவும் தாள் திறவாய்; மாமீர! ஏ, மாமிமார்களே; அவளை எழுப்பிரோ!

நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன் வந்திருக்கிறான்! நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியன் அவன். குற்ற மொன்றில்லாத கோவலர்தம் பொற்கொடியே! சிற்றாதே - நீ அசையாதே, பேசாதே. நீ செல்லப் பெண்டாட்டி!

வார்த்தை வந்து விழுகிறதே நாச்சியாருக்கு!

புள்ளினம் புலம்புகிறது. நீ குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாமல் பள்ளிக்கிடத்தியோ! அடப்பாவி! உங்கள் புழக்கடைத் தோட்டத்து வாலியுள், செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய் கூம்புதடி!

எல்லே! (இது பாண்டி நாட்டு வழக்கு)

இளங்கிளியே! இன்னும் உறங்குதியோ!

ஐயோ, இதென்ன; கண்ணனும் தூங்குகிறானோ?

அம்பரமே, தண்ணீரே, சோரே, அறஞ்செய்யும் எம்பெருமான்! நந்தகோபாலா! எழுந்திராய்!

அம்மா, யசோதா!

கொம்பனார்க்கெல்லாம் கொழுந்தே! குவ
விளக்கே! எம்பெருமாட்டி! உன் மகனுக்குக் கொஞ்சம்
சோல்லும்மா.

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி
மகனாய் வளர்ந்தவன்வல்வா! அவனை அருத்தித்து
வந்திருக்கிறோம்.

ஓ, கண்ணா!

ராசலீலை மறந்தாயா! குத்துவிளக்கெரியக்
கோட்டிக்கால் கட்டிலின் மேல் மெத்தென்ற பஞ்ச
சயலந்தின் மேவேறி, கொத்தவர் பூங்குழல் நப்பின்னை
கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மவர் மார்பா! வாய்
திறவாய!

அடியம்மா, நப்பின்னை!

நீ உன் மனைவாளன்னை விட்டு எந்த நேரமும்
எழுந்துவர மாட்டாயா?

எந்த நேரமும் பிரிவு பொறுக்க மாட்டாயா?
நல்வது!

இது தத்துவமல்ல; தகவுடையதுதான்!

ஓ, கப்பல் (நடுக்கம்) தவிர்க்கும் கலியே! வெப்பம்
கோடுக்கும் விமலா!

நாங்கள் அற்றாது வந்துள் அடி பணிகின்றோம்;
எழுந்து வா!

கிண்ணினியாய்! செய்ய தாமரைப் பூப்போல
உன்னு செங்கண் சிறுக்க் கிறுக்க எங்கள் மேல் விழிக்காதோ!

அன்று இந்த உலகை அளந்தாயே! சென்று தென்
வீலங்கை வென்றாயே!

கண்ண ஏறிந்தாயே! சுகடம் உதைத்தாயே!
குன்றைக் குடையாக எடுத்தாயே!

மாலே மணிவண்ணா!

கோவ விளக்கே, கொடியே, விதானமே!

ஆலிலையில் துயில் கொள்ளும் ஜூயா!

கூடாளை வெவ்லும் சீர் கோவிந்தா!

எழுந்துவர மாட்டாயா?

குடகுமும், தோள்வளையும், தோடும்,
செவிப்புவும், பாடகும் மற்றும் பல்வேறு நைக்களும் நாம்
அணிவோம்.

ஆடை உடுப்போம்! அதன் பின்னே பாற்சோறு
மூட நெய்பெய்து முழங்கை வழிந்துவரக் கூடியிருந்து
உண்போம்.

ஆகா!

சோற்றையே மூடுகிற அளவுக்கு நெய்யாம்! அதை
அள்ளி உண்ணும்போதும் முழங்கை வழியாக வழியுமாம்!

மேலும் சொல்கிறார் நாச்சியார்:

குறைவொன்றும் இல்லாத கோவிந்தா!

அறியாத பின்னைகள் அழைக்கிறோம்; கோபப்
படாதே! வங்கக் கடல் கண்டந்த மாதவா, கேசவா, எழுந்து
வா! வா வா!

நாச்சியாருக்குப் பெருக்கெடுத்த காதல் நமக்கும்
பெருக்கெடுக்கிறது.

அவர் காதல் மட்டுமா கொண்டார்; கடிமணமும்
செய்து பார்த்தார்.

வாரணம் வந்ததாம்; பூரண பொற்குடம்
வந்ததாம்; தோரணம் நாட்டினார்களாம்; வாழை, கழுகு
தொங்கவிட்ட பந்தவாம்; இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்
குழாமெல்லாம் வந்திருக்கிறார்களாம்; நாச்சியார் மந்திரக்
கோடிப் பட்டு உடுத்தி வந்தாராம்; மாயவன் மணமாலை
குடிடனானாம்!

நான்கு திசையிலிருந்து தீர்த்தம் கொண்டு வந்தார்
களாம்; பார்ப்பனைப் பெரியவாகன் பல்லாண்டு பாடினார்
களாம்.

கதிர் போன்று ஒளிவிடும் தீபத்தை, கலசத்தோடு
ஏந்தியபடி, சதிரின மங்கையர் வந்து எதிர் கொண்டார்
களாம்; மத்தளம் கொட்டினார்களாம்; சயகுகள்
வரிசையாக நின்று ஊதினவாம்.

முத்துக்களால் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பந்தலில், மைத்துணங் நம்பி மதுகுதனன் வந்து கைத்தலம் பற்றினானாம்!

அவன் இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் துணையல்வா! அவன் நன்மையுடையவன் அலவ்வா!

ஆகவே, செம்மையுடைய திருக்கையால் பாதம் பற்றி அம்மி மிதிக்க வைத்தானாம்!

அவன் எப்படி?

ஓ, வென் சங்கே; நீ சொல்!

அவன் வாய் இதழில் கற்புரம் மணக்குமோ? கமலப்பு, மணக்குமோ? அந்தத் திருப்பவளச் செவ்வீய் தான் தித்தித்திருக்குமோ?

ஓ, சங்கே, பெரும் சங்கே! வலம்புரிச் சங்கே! பாஞ்ச சண்ணியமே!

அவன் இதழிச் சுவையை எனக்குச் சொல்ல மாட்டாயா!

ஓ, மேகங்காள்!

விண்ணில் மேலாப்பு விரித்தாற் போன்ற மேகங்காள்!

மாழுத்த நீர் சொரியும் மாழுவில்காள்!

களங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த தண்முகில்காள்!

கார்காலத் தெழுகின்ற கார்முகில்காள்!

மதயானை போலெழுந்த மாழுவில்காள்!

வேங்கடத்தைப் பதியாக வைத்து வாழும் மேகங்காள்!

எனக்குப் பதியாகி, என் கதியாக அவன் கருத வில்லையா!

ஓரு பெண் கொடியை வதைசெய்தால், இவ்வையகத்தார் மதிப்பாரா?

—நாச்சியார் துடிக்கிறார்; நாழும் துடிக்கிறோம்!

நாச்சியார் உருகுகிறார்; நாழும் உருகுகிறோம்!

நாச்சியார் கெஞ்சுகிறார்; நாழும் கெஞ்சுகிறோம்!

நாச்சியார் கொஞ்சுகிறார்; துமிழும் கொஞ்சுகிறது!

15

அறிவும் திருவும்

இந்துக்களின் கடவுள் கொன்றை முற்றிலும் வெளகிக்தை ஓட்டியதே.

குடும்ப வாழ்க்கையின் கூருகளே, தெய்வ அம்சங்களாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சிவலூக்குப் பார்வதி என்று ஒரு மனைவி உண்டென்றும், முருகன், கணபதி ஆகிய மக்கள் உண்டென்றும், ஒரு குடும்பத்தைக் காட்டினார்கள்.

சிவலூடைய ஒவ்வொரு அவதாரத்திலும், சக்தியும் அவதாரம் செய்து, கணவன்-மனைவி ஆகிறார்கள்.

சிவன் சொக்கநாதர் ஆனால், சக்தி மீணாட்சி ஆகிறான்.

சிவன் விகவநாதரானால், சக்தி விசாலாட்சி ஆகிறான்.

சிவன் ஏகாம்பரேசுவர் ஆனால், சக்தி காமாட்சி ஆகிறான்.

அதுபோல், பிரகதீசுவரர்—பிரகதாம்பாள்.

ஒவ்வொரு சிவன் கோவிலிலும், சிவசக்தியின் பெயர் மாற்றமிருக்கும்.

அது போலவே,

திருமால் கண்ணனானால், திருமகள் ருக்மணி ஆகிறான்.

திருமால் வேங்கடத்தான் ஆனால், திருமகள் அவர்மேலூ மங்கை ஆகிறான்.

திருப்பதியில் இருந்து, ஸ்ரீங்கமும், திருவல்லிக் கேணி, அரியக்குடி அத்தனை இடங்களிலுமுள்ள திருமால் கோயில்கள் வேறு பெயர்களைச் சுட்டுகின்றன.

சௌவர்கள் சிவனையும், வைணவர்கள் திருமாலையும் தந்தையாகக் கொண்டு இயங்குகிறார்கள்.

சௌவர்களுக்கு வெணவர்கள் சம்பந்திகள்.

சௌவ—வெணவத் தகராறு என்பது, சம்பந்திகள் தகராறே!

திருமாலின் தங்கையைத்தான் சிவன் மணந்தார்.

அனுபோல், ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் பத்தினி உண்டு.

பிரும்மாவுக்கு சரஸ்வதி; இந்திரனுக்கு இந்திராணி; முருகனுக்குத் தெய்வானோ—வளரி; கணபதி மட்டுமே பிரம்மசாரி.

இப்படி ஏன் கடவுளுக்குக் குடும்பங்களை வருத்தார்கள்?

தெய்வமும் வெளகிகத்துக்குத் தப்பவில்லை என்பதைக் குறிக்கவே!

இந்துமதம் என்பது வெளகிகத்தையே முதற்படியாகக் கருதுகிறது.

துறவு என்பது இரண்டாம் பட்சமே.

குடும்பங்களில் கணவன்—மனைவி தகராறு வருவது போல், சிவனுக்கும் சக்திக்கும் தகராறு வந்ததாகக் கூதைகள் உண்டு.

மனிதக் குடும்பங்களில் என்னென்ன காரணங்களுக்காகத் தகராறு வருமோ, அதே காரணங்களுக்காகத்தான் கடவுள் குடும்பங்களிலும் தகராறு வந்திருக்கிறது.

இதைக் கேட்கின்ற வேறு நாட்டவர்களுக்கு வியப்பாக இருக்கும்.

எந்த மதமும் கணவன்—மனைவியாகக் கடவுளைக் கண்டதில்லை.

கணவனுக்குரிய இடம் எது? மனைவிக்குரிய இடம் எது?

இந்து மதக் கூதைகள் பதில் சொல்லும்.

இந்து மதம் வெறும் சந்தியாசிகளுக்கும், வாழ்க்கை யைக் கண்டு பயந்தவர்களுக்கும் மட்டுமே அடைக்கலம் கொடுப்பதல்ல.

அது போலவே, மனித வாழ்க்கையின் நாகரிகம் கலைகள் அனைத்தையுமே இந்து மதம் எதிரொலிக்கிறது. சினம்—சினத்தால் அழிவு.

பொறாமை—பொறாமையால் அழிவு.

ஆணவம்—ஆணவத்தால் அழிவு.

துரோகம்—துரோகத்தால் அழிவு.

—இவைபோல் வாழ்க்கையில் எத்தனை கோணங்கள் உண்டோ, அத்தனை கோணங்களும் இந்துமதக் கொள்கைகளில் உண்டு.

கல்வி பற்றியும், கல்வாழை பற்றியும் கூதைகள் உண்டு.

கல்விக்கு சரஸ்வதி, செல்வத்துக்கு லட்சமி என்றெல்லாம் வாழ்க்கைத் தேவைகளும் கடவுள்களை வைத்தது இந்துமதம்.

ஏன், கலைகளைக்கூட இந்துமதம் தன் வழிகளில் ஒன்றாக ஏற்றுக்கொண்டது.

கடவுள் நாட்டியமாடுவதாக எந்த மதத்திலாவது கூதைகள் உண்டா?

சரசுவதி வீணை வாசிக்கிறான்! நாரதர் தம்பூரா மீட்டுகிறார்! நந்தி மதத்தை கொட்டுகிறார்.

நடராசர் நாட்டியமாடுகிறார்.

இப்படி, மனிதர்களின் ஆசைகளுக்கும் உல்லாசப் பொழுது போக்குக்குங்கூட இந்துமதம் வழிவகுத்துத் தருகிறது.

போர் செய்வது பற்றியும் கூதைகளுண்டு; சமாதானம் பற்றியும் கூதைகளுண்டு; தூது செல்வது பற்றியும் கூதைகளுண்டு; பேரம் பேசவது பற்றியும் கூதைகளுண்டு; கடன் வாங்குவது பற்றியும் கூதைகளுண்டு.

பொய் சொல்லது பற்றியும், பொய் சொல்லாதது பற்றியும் அரிச்சந்திரன் கண்டபோல் இப்படி ஆயிரங் கண் கணுண்டு.

இந்து மதத்தின் மூல நோக்கம் வாழ்க்கையின் சகல பகுதிகளையும் கட்டிக் காட்டுவதே!

அடுத்தவன் மனைவியைத் தாயாக நினைத்த கண் நூற்றுக்கணக்கிலுண்டு.

அடுத்தவன் மனைவியைக் கெடுத்து இழினை அடைந்த கணத்தை உண்டு.

இந்திரன்—அகவினக.

சந்திரன்—தாரை.

வள்ளுவன் குறள், எப்படிப் போகின்ற பக்கமெல்லாம் எதிரொலிக்கின்றதோ, ஒவ்வொரு அனுபவத்திலும் ஓடி வந்து நிற்கிறதோ, அதுபோல, இந்தப் புராணக் கணத்தை வந்து நிற்கின்றன.

விஞ்ஞான ரீதியாகவும் இந்துக்கள் சிந்தித்தார்கள்.

வானத்தில் பறக்கும் புஷ்பக விமானத்தைக் கறப்பனை செய்தார்கள்.

கடல் நீரை மேகம் வாங்கி மழையாகப் பொழிவதை அப்பொழுதே சொல்லிவிட்டார்கள்.

மூழி கற்றுவதைப் பிரதட்சணம், அப்பிரதட்சணம் என்று அப்பொழுதே கட்டிக் காட்டினார்கள்.

சந்திர கிரகணத்தைத் தத்துவமாகச் சொன்னார்கள்.

நடசத்திரங்களின் நடமாட்டத்தை விரிவாக எழுதி வைத்தார்கள்.

சந்திரமண்டலம் மூழியிலிருந்து எவ்வளவு தூரத் திலிருக்கிறது என்பதையும், செவ்வாய்க் கிரகம் அதைவிடத் தோரம் என்பதையும், அப்பொழுதே சொல்லிவிட்டார்கள்.

இந்துக்களின் விஞ்ஞான அறிவை விரிவாக ஆயிரம் பக்கங்களிலே எழுதலாம்.

மகாபாரதத்திலும் ராமாயணத்திலும் வரும் அஸ்திரங்களின் வகைகளைப் படிக்கும்போது, அவற்றைப்

பாரதத்தான் குண்டு செய்யவே மேலைநாடு கற்றுக் கொண்டதோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

தஞ்சை சரசவதி மகாலிலிருந்து ஏராளமான ஏடுகளை இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்.

விஞ்ஞானத்தில் பலதுறைகளை அவற்றிலிருந்தே கண்டு பிடித்ததாக ஓர் ஆய்விலேயர் எழுதிய கட்டுரையை பதினெட்டாண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மொழிபெயர்ப்பில் நான் படித்தேன்.

பல நூற்றாண்டுகளாக, மனித வாழ்க்கையின் சகல கோணங்களையும், விஞ்ஞான ரீதியாக இந்துக்கள் கூறி வைத்திருக்கிறார்கள்.

நீருக்கு ஒரு கடவுள் — வருணன்.

நெருப்புக்கு ஒரு கடவுள் — அக்கினி.

காற்றுக்கு ஒரு கடவுள் — வாயு.

வெளிச்சத்துக்கு ஒரு கடவுள் — குரியன்.

இந்து மதத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் குரிய வணக்கமே தெய்வ வணக்கமாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

காலங்களில் அது வளர்ந்து ஒவ்வொரு துறையாகக் கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு அனுபவத்தின் மீதும் புதிய புதிய தத்துவங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. இது நீண்ட கால மத மாகையால், ஆண்டுக்காண்டு பக்குவப்பட்டு, இன்று தழைக்குக் குலுங்கி நிற்கிறது.

ஆராய்ந்து பார்த்தால், இந்துக்களின் ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும் ஓர் அர்த்தமிருக்கிறது.

இப்போது நாம் சரசவதி பூஜையையும், ஆயுத பூஜையையும் கொண்டாடுகிறோம்.

சரசவதியையும், மகாலட்சுமியையும் வணங்கி ஜோம்.

அதாவது அறிவையும், செல்வத்தையும் வணங்கி ஜோம்.

வாழ்க்கை என்பது என்ன?—அறிவும் செல்வமுந் தான். அறிவுக்குத் தலைவியான சரசவதி யார்?

அவனுக்குக் கலைமகள், வாணி, சரசுவதி என்ற பெயர்களும் உண்டு.

திருப்பாற் கடலில் தேவர்கள் அழுதம் கடைந்த போது அதில் உண்டானவள் சரசுவதி என்பது ஐதிக்க கடை.

அவள் கல்வி, கலைக்கு மட்டுமே தலைவி.

அமிர்தம் கடைந்தபோது அவள் உருவானாள் என்று ஏன் குறிப்பிட்டார்கள்.

உள்ளத்தை அறிவால் தோண்டி எடுக்கும்போது வாழ்க்கை ஒளி அடைகிறது என்பதாம்.

கலைக்கு முக்கியம், தெய்வத்தை வணங்கித் தொடங்குவது.

அதுவே கலைமகள் கையில் உள்ள ஜெபமாலை, அவள் ஒரு கையில் ஏடு வைத்திருக்கிறாள்.

— அது கல்வி வடிவம்.

கையில் உள்ள வீணை, நாத வடிவம்.

அவனுக்கு வெள்ளை உடை.

அமர்ந்திருப்பது வெள்ளைத் தாமரை மீது.

வெள்ளை உள்ளமே கல்வியும், கலையும் வளர்வதற்கு முக்கியம் என்று அவை குறிக்கின்றன.

சயவனுக்கும், திருடனுக்கும் கல்வி வராது; கலையணர்ச்சி இருக்காது.

அதுபோலவே திருமகள் வடிவம்.

கல்வி மட்டும் போதாது. வாழ்க்கைக்குப் பொருளும் வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கவே திருமகள் வடிவம்.

பூமியில் வாழும் உயிர்களுக்கெல்லாம் திருமால் வடிவம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த உயிர்களுக்குச் செல்வம் வழங்குபவள் திருமாலின் மனைவியான திருமகள்.

பொதுவில் மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கொள்ள இந்து மதமே பூர்த்தி செய்கிறது.

அதன் தத்துவங்கள், கல்வெட்டுக்கள். அறிவுடையோர் அதனை மதிப்பர்; திருவுடையோர் அதற்கு நன்றி கூறுவர்.

16

இன்றைய இளைஞனுக்கு

நாப்பிளக்கப் பொம்பேசி நவநிதியம் தேடி
நலமொன்றும் இல்லாத நாரியரைக் கூடிப்
பூப்பிளக்க வருகின்ற புற்றீசல் போலப்
பொலபொலவளக் கலகவெனப்

புதலவர்களைப் பெறுவீர்
காப்பதற்கும் வழியறியீர் கைவிடவும் மாட்டீர்
கவர்பிளாந்த மரத்துளையில் கால்
நுழைத்துக்கொண்டு
ஆப்பதனை அசைத்திட்ட குரங்கதனைப் போல
அகப்பட்டீர் கடந்துழல் அகப்பட்டீர் நீரே!

— பட்டினத்தார்

‘ஓ மனிதர்களே! நாக்கே பிளந்துவிடும்படியாகப் பொய் பேசவீர்கள்!

புதியைப் பிளந்துகொண்டு வருகின்ற புற்றீசல் போலப் பொல பொலவென்று கலகவென்று பிள்ளைகளைப் பெறுவீர்கள்!

காப்பதற்கும் உங்களுக்கு வழி தெரியாது: அவர்களைக் கைவிடவும் மாட்டீர்கள்.

பாதி பிளந்து ஆப்பு வைக்கப்பட்ட மரத்துளையில் காலை வைத்துக்கொண்டே ஆப்பைப் பிடுங்குகிற குரங்கு, மரத் துளையில் கால் மாட்டிக் கொண்டு திண்டாடுவது போல பந்த பாசத்தில் கிடந்து உழலுவீர்கள்!’ என்று சிரிப்போடு சொல்கிறார் பட்டினத்தார்.

தொட்ட பின்பே பாம்பு என்றறியும் மனிதர்கள்—

சட்ட பிறகே தெருப்பென்றறியும் அப்பாவிகள்—
அவர்கள் பட்ட பின்புமே கெட்ட பின்புமே
பரம்பொருள்ள நினைக்கிறார்கள்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே வாழ்வை வசூத்துக்கொள்ள
அவர்களால் முடிவுதில்லை.

ராமலிங்க வள்ளலாரைப் போவலவோ,
ராமகிருஷ்ண பரமஹுமசரைப் போவலவோ, சுவாமி
விவேகானந்தரைப் போவலவோ, இளம் பருவத்திலே ஓன்
ஒளியைப் பெற அவர்களால் முடியவில்லை.

'ஆட்டுவித்தால் யாரோருவர் ஆடாதாரே!'

சாட்டை இல்லாப் பம்பரம் போல் ஆட்டு
வைக்கிறான் கண்ணன்.

'உண்டு, உண்டு' என்று ஓடி, பிறகு 'இல்லை,
இல்லை' என்று ஏமாந்து, 'எங்கே எங்கே' என்று தேடி.
இதோ, இங்கே இங்கே' என்று கண் மயங்கி, வெட்ட
வெளிப் பொட்டலிலே விட்டெற்றிந்த பந்தினைப்போல்,
'ஆடி ஓடி அமர்ந்தேன் பராபரமே!' என்று அமர்ந்து
விடுகிறார்கள்.

அனுபவங்களுக்குப் பிறகுதான் உண்மை
அவர்களுக்குத் தெரிகிறது.

அந்த உண்மையை ஆரம்பத்திலேயே கண்டு
கொள்வதெப்படி?

இது இன்றைய இளைஞருக்குச் சொல்ல
வேண்டிய பாடம்.

குத்திய பின்பே முன்னொன்று அறியாமல், 'இது
முன்' என்று பார்வையிலேயே அவன் தெரிந்துக்கொள்ள
வேண்டும்.

அதற்கு என்ன வழி?

இதோ ராமகிருஷ்ணர் சொல்கிறார்:

"வீட்டு ச்யாஸ்து ஒரு சமயம் அழுகிய புண்ணின்
மீதும், மறு சமயம் நிவேதனத்துக்கு வைத்திருக்கும்
பொருளின்மீதும் உட்காரும். ஆனால் தாமரையிலுள்ள
தேனை அருந்தும் வண்டு அதைத் தவிர வேறொன்றையும்
மதியாது. நீ வீட்டு ஈயைப் போலிராமல் தேன் வண்டைப்
போலிரு."

—பரமஹுமசரின் இந்த வாக்கு, இன்றைய
இளைஞர் கடைபிடிக்க வேண்டிய அறிவியல் அரிச்சுவடி.

வாழ்க்கைப் பாதையில் நீண்ட தூரம் பயணம்
செய்யவிருக்கும் இளைஞர் முதற்கோணங்கள், முற்றும்
கோணங்கள் என்பதை நினைத்தே தன் படிப்பைத் தொடங்க
வேண்டும்.

அந்தப் படிப்பையும் தேன் வண்டைப்போல்
தேடிப் பிடித்துப் படிக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கைக்குத் தேவையில்லாத, பயண்டாத,
நூல்களைப் படித்துக் காலத்தை வீணாக்கக் கூடாது.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றுபின்
நிற்க அதற்குத் தக
—என்றான் வள்ளுவன்.

பயனற்ற நூல்களில் காலம் வீணாகிறது.
பண்பாடற்ற நன்பர்களால் மனம் பாழாகிறது.

அலட்சிய மனப்பான்மையால் அறிவு
மயங்குகிறது.

வெறும் ஆரவாரங்களில் போலி வாழ்க்கையே
கிட்டுகிறது.

அஞ்சியஞ்சிச் சாவதால் ஆன்மா அடிமையாகி
விடுகிறது.

படிப்பது என்பது, வரப்போகும் காலங்களுக்குப் போடப்படும் அஸ்திவாரம். ஆனால், தவறாகப் படிக்கும் படிப்புப் பயனற்றுப் போகிறது.

எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாத வயது இளம் வயது.

ஆனால், சிந்தித்தே தீரவேண்டிய வயதும் அதுதான்.

'சித்திரப்பாவையின் அத்தக அடங்கி' நல்ல பாடங்களைக் கேட்டு, நாளையப் பொழுதுக்குத் தன்னைத் தயார் செய்துகொள்ள வேண்டிய வயது பள்ளி வயதுதான் என்பதை இளைஞன் மறக்கக்கூடாது.

அவனுக்குச் சாப்பாட்டைப் பற்றியும், தூக்கத்தைப் பற்றியும் இந்துமதம் கூறுகிறது.

கிணதயில் பரந்தாமன் கூறுகிறான்:

"அர்ஜுஞா!

"அதிகமாக உண்ணுபவனுக்கும் யோகமில்லை; ஒன்றும் உண்ணாதவனுக்கும் இல்லை; தூக்கத்தில் அதிக விருப்பமுடையவனுக்கும் இல்லை; தூங்காமலேயே விழிப்பவனுக்கும் இல்லை. அளவான ஊனும் உழைப்பு முடையவனுக்கும், அளவான உறக்கமும் விழிப்புமுடைய வனுக்கும் துண்பம் துடைக்கும் யோகம் கிட்டுகிறது."

—அதையே பரமஹம்சர் கூறுகிறார்:

"பகவில் திருப்தியாகச் சாப்பிடலாம். ஆனால் இரவில் உணவு, அனவு குறைந்ததாயும் சத்துக் குறைந்ததாயும் இருக்கட்டும். சர்ரத்திற்கு உண்ணத்தையும் மனத்துக்குச் சஞ்சலத்தையும் கொடுக்கும் உணவை உட்கொள்ளாதே! இழவு வீடுகளில் நடக்கும் சாப்பாட்டுக்குப் போகாதே. புரோகிதத்தால் பிழைப்பவர் வீட்டிலும் சாப்பிடாதே. இறைவனுக்குப் படைக்கக்கூடியது போன்ற சுத்தமான ஆகாரத்தையே சாப்பிடு."

ஆம். முதலில் ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்கும் படிப்பு; அடுத்தது அளவான சுத்தமான உணவு; அடுத்தது அளவான உழைப்பும் உறக்கமும்.

நான் சின்ன வயதில் படித்த எல்லாப் பாடங்களும் எனக்கு நினைவில் இருக்கின்றன.

அவைதாம் இந்தனை ஆண்டுகளாக எனக்குக் கை கொடுத்து வருகின்றன.

ஆனால், முறையற்ற உணவு, அதற்கு நேர்மாறான படிடினி, அளவற்ற தூக்கம்-இவற்றால் என் உடம்பு கேட்டுவிட்டது.

ஆரம்பத்திலிருந்தே உணவு முறையை ஒழுங்கு படுத்திக்கொள்ளவில்லையே என்று இன்று நான் வருந்து கிறேன்.

நல்ல வேளையாக இறைவன் எனக்களித்த வரம், அன்று நான் அர்த்தம் தெரியாமலே மனப்பாடம் செய்த பாடல்கள் அனைத்தும் இன்று அர்த்தத்தோடு வந்து உதவி புரிகின்றன.

இந்து மதத்தின் உபதேசங்களை இன்றைய இளைஞன் ஒதுக்கிவிடாமல் படிக்கவேண்டும்.

நோய்கள் பற்றியும் மருந்துகள் பற்றியும்கூட இந்து மதம் முழு அளவில் சொல்லி வைத்திருக்கிறது.

இன்றைய இளைஞன் திருமூலரின் திரு மந்திரத்தை மனப்பாடம் செய்யவேண்டும்.

அவை இப்போது உதவாவிட்டாலும், பின்னாளில் உதவும்.

சந்தம் நிறைந்த பாடல்கள் விரைவிலே மனத்தில் பதியும்.

"சித்தர் ஞானக்கோவை" என்று வழங்கப்படும் நாலில் பட்டினத்தார், சிவவாக்கியர், பத்திரகிரியார்

பாடல்களை மனப்பாடம் செய்தால், பெண்ணாகச் சூறையும்.

எப்படிப்பட்ட பெண்ணைத் திருமணத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே எழுதியிருக்கிறேன்.

ஆரம்பப் படிக்கட்டுகளை இவ்வளவு அழகாகப் போட்டுக் கொண்டு லிட்டால், எதிர்காலத்தில் துன்பமிருக்காது; சோர்விருக்காது. அவமானம் நிகழாது. சென்ற திட்டமெல்லாம் சிறப்பும் கிடைக்கும்.

நண்பர்கள் இருப்பார்கள்; எதிரிகள் இருக்க மாட்டார்கள்.

வரவறிந்து செலவு செய்யும் புத்தி வந்துவிடும்.

வாழ்க்கை என்பது பங்கிடு செய்யப்பட்ட சாஸ்வயாகிலிடும்.

என்னைப்போல அடிக்கடி சோகப்பட்டுப் பாட வேண்டியிராது.

சராசரி மனிதன் வெளகிக வாழ்க்கையில் எல்லா வித கூங்களையும் அடைவதற்கு, இந்துமத நூல்கள் நல்ல வழிகாட்டுகின்றன.

வரவு செலவு பற்றிக்கூட நமது பெரியவர்கள் நமக்கு வழிகாட்டி இருக்கிறார்கள்.

காஞ்சிப் பெரியவர்கள் ஒன்று சொன்னதாக எனக்கு ஞாபகம்.

“இருவரிடம் கடன் வாங்கினால் எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு ஒரே தவணையில் பணத்தைக் கொடுத்துப் பத்திரத்தைத் திருப்பி வாங்கிவிடு. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கட்டத் தொடங்கினால், அதன் வட்டிக் கணக்கு தலைமுறை தலைமுறைக்கு வரும்.”

ஆம், அதிலும் இன்றைய இளைஞர்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்.

கடைசியாக சாப்பாடு பற்றிய அனுபவம்.

எந்த எதைச் சாப்பிடக்கூடாது என்று நான் ஒரு பாடல் எழுதியிருக்கிறேன்.

.....

தட்டைப் பயறுகள் மொச்சை
சாகர எறாக்கள் நண்டு
கொட்டை உருளைக் கிழங்கில்
கொடியதோர் வாய்வு தோன்றும்
தொட்டுப் பாராதே என்றும்
கவுக்காக நோய் பெறாதே !

—நமது முதாளதயர்கள் வாய்வு, உஷ்ணம், சிதம், சிலேட்டுமை, பித்தம் என்று நோய்களுக்கான காரணங்களையே தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்கள்.

இன்றைய இளைஞர் மர்ம நாவல்களை விட்டு விட்டு, மதநூல்களைப் படித்தால், வாழ்க்கையில் சகல பகுதிகளுக்கும் வழி கிடைக்கும்.